BESTSELLER #1 *NEW YORK TIMES*

IUBITUL

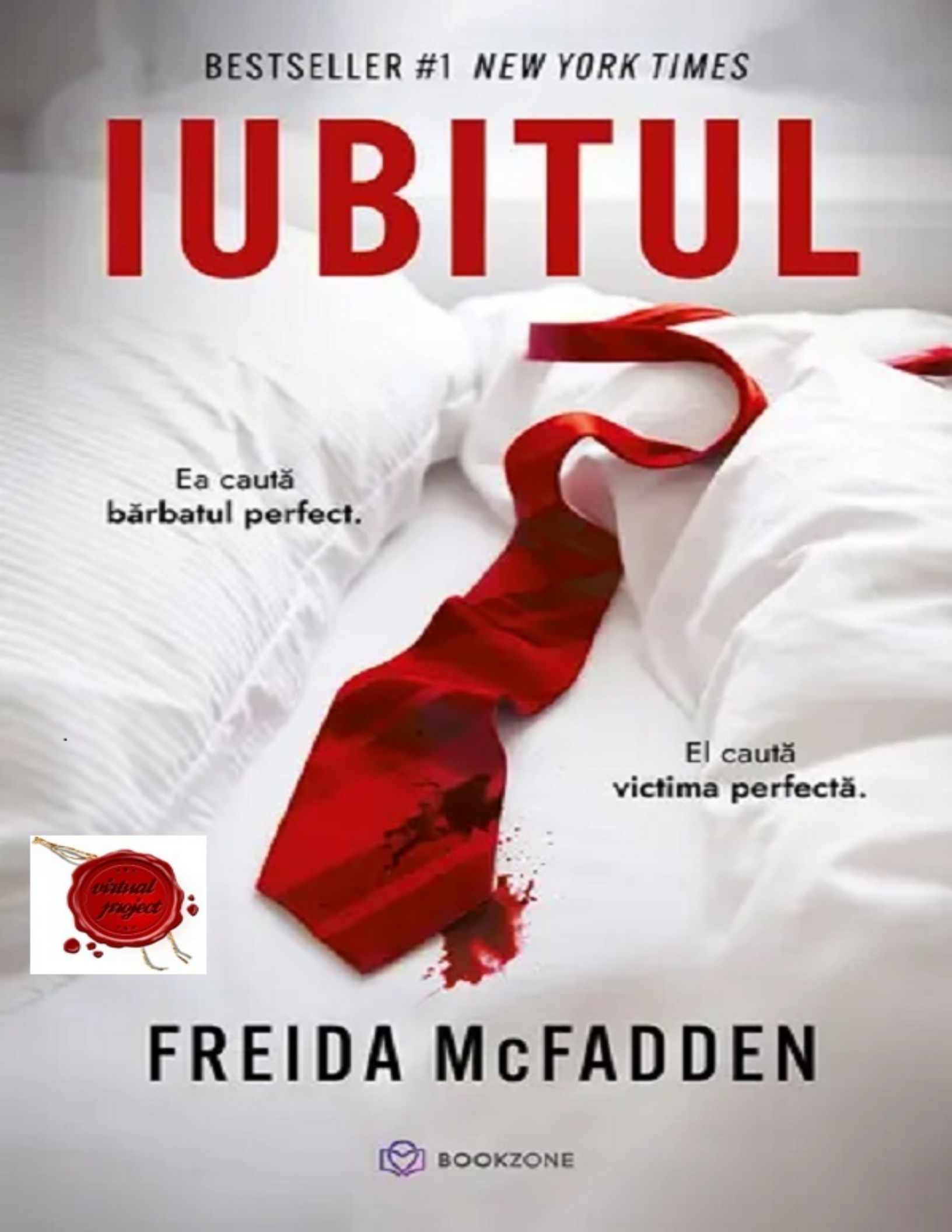

Ea caută
bărbatul perfect.

El caută
victima perfectă.

virtual project

FREIDA McFADDEN

BOOKZONE

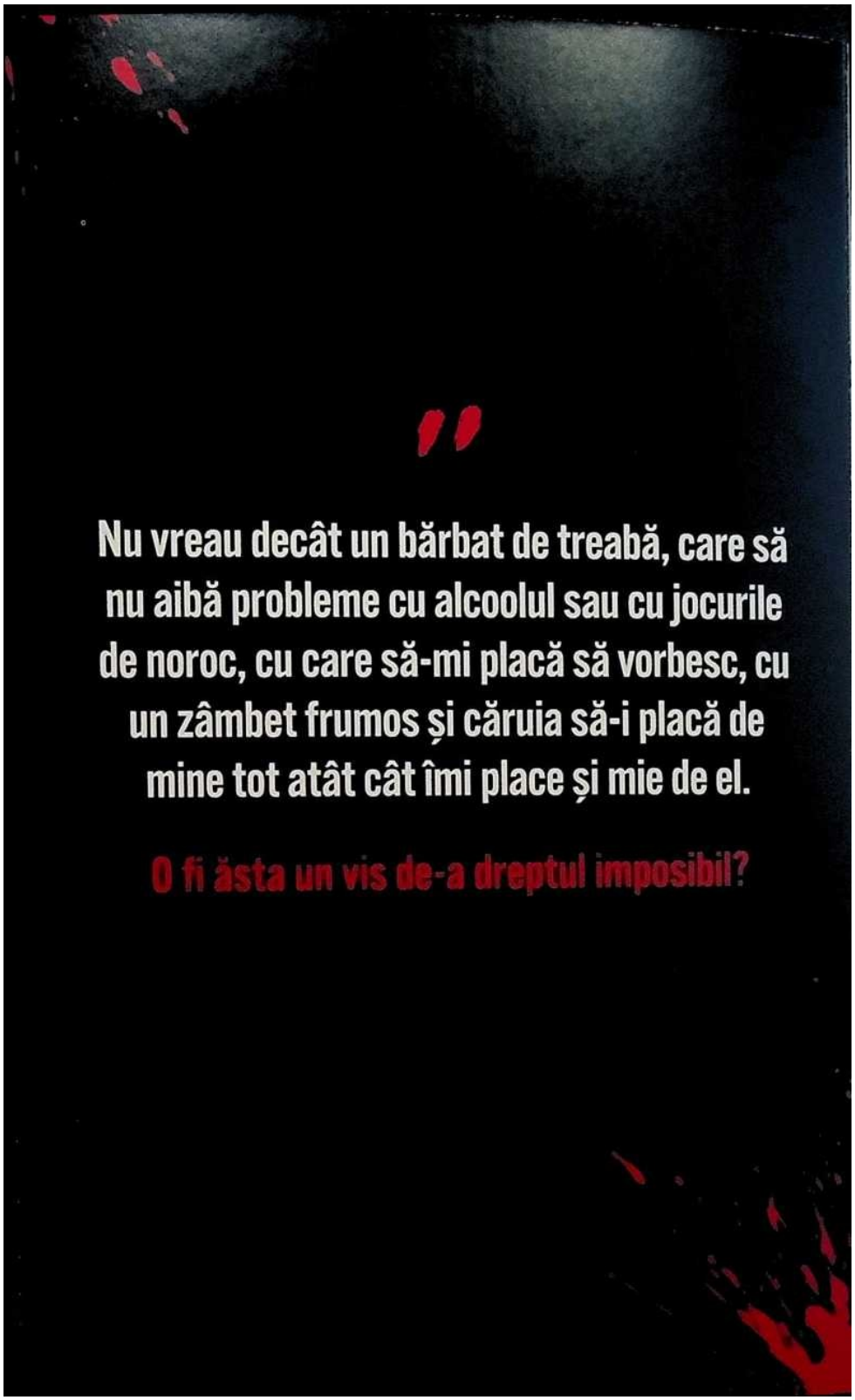
Nu vreau decât un bărbat de treabă, care să nu aibă probleme cu alcoolul sau cu jocurile de noroc, cu care să-mi placă să vorbesc, cu un zâmbet frumos și căruia să-i placă de mine tot atât cât îmi place și mie de el.
O fi ăsta un vis de-a dreptul imposibil?

FREIDA MCFADDEN

Iubitul

Traducere din limba engleză de Mihaela Apetrei

Bookzone
BUCUREȘTI, 2025

PROLOG

ÎN TRECUT

TOM

Sunt îndrăgostit cu disperare, prostește, până peste urechi.

O cheamă Daisy. Ne știm de când aveam patru ani. De atunci m-am îndrăgostit de fata asta – da, atât sunt de jalnic. Prima dată am văzut-o la locul de joacă, hrănind veverițe înfometate cu dumicați rupți din sendvișul ei, și singurul lucru la care m-am putut gândi a fost că n-am întâlnit în viața mea făptură mai frumoasă sau mai bună la suflet decât Daisy Driscoll. Și gata, atât mi-a trebuit.

Multă vreme nu i-am spus ce simt. N-am putut. Părea imposibil ca îngerul acesta cu păr auriu, ochi de un albastru-deschis și pielea albă ca porțelanul chiuvetei din baia de la noi de-acasă să simtă măcar a zecea parte din ce simțeam eu pentru ea, așa că nu avea niciun rost să încerc.

Însă, în ultima vreme, lucrurile s-au schimbat.

În ultima vreme, Daisy mă lasă s-o conduc acasă de la școală. Dacă am noroc, mă lasă s-o țin de mână și îmi aruncă acel zâmbet micuț care-i arcuiește buzele roșii ca cireașa și îmi înmoaie genunchii. Parc-aș crede că-și dorește s-o sărut.

Dar mă tem groaznic. Mă tem că, dacă aș încerca, m-ar plesni peste față. Mă tem că, dacă i-aș spune ce simt cu adevărat, m-ar privi cu milă și mi-ar zice că ea nu simte același lucru. Mă tem că s-ar putea să nu mă mai lase vreodată s-o conduc acasă.

Și toate astea nici măcar nu sunt lucrul de care mă tem cel mai mult.

Ce mă înfricoșează de-a dreptul e ca nu cumva, atunci când o să mă aplec ușor s-o sărut, Daisy să mă lase. Sunt înfricoșat ca nu cumva să vrea să fie iubita mea. Sunt înfricoșat ca nu cumva să mă lase să mă strecor în camera ei, când părinții nu sunt acasă, pentru ca, în sfârșit, să putem fi împreună, singuri.

Și sunt îngrozit de-a binelea ca nu cumva, în clipa când o s-o prind singură, să-mi încleștez degetele pe gâtul ei alb și frumos și să strâng până ce o să-i storc din trup ultima fărâmă de viață.

CAPITOLUL 1

ÎN PREZENT

SYDNEY

Cine e acest bărbat și ce s-a întâmplat cu tipul cu care trebuia să mă întâlnesc?

Ar fi trebuit să mă văd cu un bărbat pe nume Kevin, să luăm cina împreună, la ora opt. Mă rog, ar fi trebuit să ne întâlnim să bem ceva în jur de șase – așa e mai simplu să scapi, la o adică –, dar Kevin mi-a trimis mesaj prin aplicația de dating Cynch că ceva îl reține la job:

Nu ne-am putea vedea mai degrabă la cină, la opt?

Fără să mă gândesc prea mult, am acceptat.

Însă Kevin părea chiar simpatic pe când comunicam prin mesaje. Iar în poze era drăguț. *De-a dreptul* drăguț. Avea zâmbetul acela poznaș, cu o sclipire în ochi, iar părul îi cădea pe frunte, adorabil de ciufulit. Ziceai că e Matt Damon tânăr. Am avut parte de o grămadă de întâlniri proaste prin Cynch, însă de data asta am venit aproape optimistă. Ba chiar am ajuns mai devreme la restaurant și am petrecut ultimele zece minute la bar, așteptându-l cu nerăbdare să ajungă.

— Sydney? întreabă bărbatul, postându-se în fața mea.

— Da…?

Mă holbez la el, parcă așteptând să-mi spună că acel Kevin a murit într-un tragic accident cu taxiul, pe drum spre locul de întâlnire, fiindcă tipul ăsta categoric *nu* e cel pe care-l așteptam. Însă el îmi întinde mâna.

— Sunt Kevin.

Nu mă clintesc de pe scaunul de bar.

— Serios?

OK, hai să spunem lucrurilor pe nume – nimeni nu arată în realitate la fel de bine ca în pozele din aplicația de dating. Adică, na, dacă urmărești să te alegi cu o întâlnire, n-o să te pozezi când te prăvălești din pat dimineața, eventual cu o mahmureală zdravănă. Te aranjezi și tu nițel, faci cam vreo cincizeci de poze din

toate unghiurile posibile și cu o duzină de lumini diferite și apoi o alegi pe cea mai bună dintre ele. Pur și simplu, e o chestiune de bun-simț.

Și, hei, poate că acea poză perfectă a fost făcută acum zece ani. Nu sunt de acord cu treaba asta, dar înțeleg de ce procedează astfel oamenii.

Însă tipul ăsta…

În niciun caz nu poate fi același din profilul din Cynch. Nici măcar într-o poză de acum zece ani – *niciodată.* Pur și simplu, nu cred că e același bărbat.

Chiar dacă e o mișcare evident nepotrivită, scot telefonul din geantă și deschid aplicația fix în fața lui. Compar imaginea bărbatului chipeș, cu zâmbet băiețos, cu cel care stă în fața mea. Da, nu-i același.

Bărbatul venit la întâlnire e cu cel puțin zece ani mai în vârstă decât cel din fotografie, doar piele și os, aș zice, aproape sfrijit. Cred că nici culoarea ochilor nu-i la fel. Părul blond s-a rărit considerabil și ce-a mai rămas din el e lung și prins la spate într-o coadă nepieptănată.

Omul ăsta nu e cel din poză. Aș zice că sunt mai sigură de asta decât de faptul că-mi place să fac plimbări lungi prin Central Park sau să mă uit ore în șir pe Netflix.

— Da, eu sunt, mă asigură falsul Kevin. (Deși, în realitate, tipul din poză e, de fapt, falsul Kevin. Poate că în fotografia aia chiar *este* Matt Damon. Încep să cred că așa stau lucrurile în realitate.)

Dau să protestez cum că n-aduce nici pe departe cu fotografia din aplicație, însă cuvintele sună foarte superficial în mintea mea. OK, da, Kevin arată extrem de diferit față de poza de profil. Dar chiar contează treaba asta? Am tot vorbit prin Cynch și pare un tip destul de simpatic. Ar trebui să-i dau o șansă.

Și, dacă lucrurile nu merg bine, prietena mea Gretchen o să mă sune oricum în vreo douăzeci de minute, cu o scuză inventată ca să mă scoată naibii de-aici. Niciodată, dar absolut *niciodată*, nu merg la întâlnire fără un plan de salvare.

— E minunat să ne întâlnim și în persoană, spune adevăratul Kevin. Arăți exact ca în poză.

Oare se așteaptă să-i spun și eu același lucru? E vreun soi de test?

— Oh, răspund.

— Hai să ne așezăm undeva.

Ochim un separeu spre colțul barului. În timp ce ne îndreptăm într-acolo, nu mă pot abține să nu observ cât de înalt e față de mine. Îmi plac bărbații înalți, dar el are mare nevoie să mai pună niște carne pe oase. Mi se pare că merg alături de un măturoi.

— Mă bucur foarte tare că ne-am întâlnit în sfârșit, spune Kevin, strecurându-

se pe locul din fața mea.

De ce are coada aia atât de ciufulită? Nu putea și el să se pieptene, măcar pentru întâlnirea de azi?

— Și eu, îi răspund și nici nu-i în totalitate o minciună.

Își coboară privirea asupra mea, cu o expresie aprobatoare pe chipul osos.

— Trebuie să-ți mărturisesc, Sydney, acum că ne-am întâlnit în persoană, că îmi pari cu adevărat femeia perfectă.

— Chiar așa?

— Categoric.

Îmi zâmbește larg.

— Dacă aș închide ochii și mi-aș imagina fata perfectă, aceea ai fi tu.

Uau! Asta chiar e… drăguț. Poate că e cel mai simpatic compliment primit vreodată la o întâlnire. „Îți mulțumesc, adevăratule Kevin.” Încep să mă bucur că am rămas. Și, după cum am zis, îmi plac bărbații înalți, așa încât, chiar dacă arată extrem de diferit față de profilul din aplicație, tot simt un ghimpe mic de atracție.

— Mulțumesc.

— Mă rog, adaugă el, în afară de brațe.

— În afară de *brațe?*

— Sunt un pic cam fleșcăite, zice și încrețește nasul. Dar, în afară de asta, ești uau! Așa cum am zis, ești femeia perfectă.

Stai așa. Brațele mele sunt *cam fleșcăite?* Chiar mi-a zis asta?

Mai rău, acum mă stresez să mă uit pe furiș la brațele mele goale. Și de ce-oi fi ales să port o rochie fără mâneci taman în seara asta? N-am decât două astfel de rochii în dulap. Aș fi putut opta pentru ceva cu mâneci, care să-mi ascundă brațele, se pare, hidoase, dar, nu, eu am ales *asta*.

— Pot să vă aduc ceva de băut?

Chelnerița așteaptă în picioare lângă masă, cu sprâncenele ridicate. Îmi desprind privirea de la brațele monstruoase și o ridic spre ea.

— Eu… eu vreau o cola fără zahăr.

— Cola fără zahăr?

Kevin pare ofensat.

— E de-a dreptul plicticos. Ia-ți o băutură adevărată.

Nu beau niciodată alcool la prima întâlnire cu un bărbat găsit pe Cynch. Nu vreau ca judecata să-mi fie influențată în vreun fel.

— Cola fără zahăr *este* o băutură adevărată.

— Ba nu, nu e.

— În fine, e un *lichid*, zic și mă uit la el peste tăblia lipicioasă a mesei de lemn, apoi adaug: Așa că o s-o numesc băutură.

Kevin își dă ochii peste cap spre chelneriță.

— Bine, mie adu-mi o Corona și ei o *cola fără zahăr.*

Apoi îi face cu ochiul și mimează din buze: *îmi pare rău.*

Arunc o privire spre geanta de lângă mine. Când are de gând Gretchen să sune? Am nevoie de un colac de salvare.

Dar poate că nu sunt corectă. Îl cunosc pe Kevin de doar cinci minute. Ar trebui să-i dau mai mult de o șansă. La urma urmei, ăsta-i motivul pentru care i-am spus lui Gretchen să sune la douăzeci de minute după ora întâlnirii. Cinci minute înseamnă o judecată pripită. Dacă nu-i pot acorda unui tip mai mult de-atât, atunci o să am parte de prime întâlniri încă douăzeci de ani de-acum înainte. Și am împlinit deja treizeci și patru, așa că nu mă bucur de acest lux.

— Sexy ca naiba, comentează Kevin, urmărind-o cu privirea pe chelneriță care a plecat să ne aducă băuturile comandate. Ea *chiar* are brațe superbe.

„Gretchen, unde ești?”

CAPITOLUL 2

— Deci trebuie să plăteşti 2 000 de dolari ca membru nou în acest grup, îmi explică Kevin, dar, pentru fiecare pachet de vacanţă pe care-l vinzi, primeşti un comision de 5 000 de dolari. E destul de bine, nu?

Târăsc un cartof prăjit prin dâra de ketchup din farfurie. Au trecut deja patruzeci de minute din întâlnire şi, inexplicabil, mă aflu încă aici. Proasta aia de Gretchen! Probabil că se giugiuleşte cu iubitul sau ceva de genul ăsta şi a uitat cu totul de biata de mine. Ba i-am trimis chiar şi un mesaj SOS şi tot nu m-a sunat.

— În mod sigur pot să te bag şi pe tine în grup.

Revin înfulecă dintr-una din aripioarele cu sos barbecue picant – are un apetit incredibil de sănătos pentru un bărbat atât de slab. L-am atenţionat o dată că i s-a împrăştiat sosul pe obraz şi atunci l-a şters, dar de fiecare dată când muşcă se murdăreşte tot. La un moment dat, m-am săturat să-i tot spun că s-a mânjit pe faţă.

— Vrei s-o sun pe Lois, la sediul central? Asta e o oportunitate extraordinară, Sydney. Eşti norocoasă că ai dat peste mine.

— Nu, mulţumesc.

Kevin se întinde şi-mi ia paharul cu cola. Când au venit aripioarele, s-a plâns că sunt prea picante şi apoi, în decurs de cincisprezece minute, a dat o bere pe gât, apoi încă una, iar acum a pus stăpânire pe paharul meu cu cola.

— De ce nu? De ce-ai refuza oportunitatea de a face un venit anual cu şase cifre?

— Pentru că e o schemă piramidală?

— O schemă piramidală! chicoteşte Kevin. De ce-ai crede una ca asta?

— Pentru că sunt contabilă şi ştiu ce e aia o schemă piramidală?

— Nu, pur şi simplu nu pricepi, insistă el. Uite, încerc să-ţi fac o favoare, Sydney. Ai jobul ăsta super-plicticos, în care rumegi cifre toată ziua. N-ai vrea mai degrabă să faci câteva vânzări pe an şi să te relaxezi în restul timpului, în propria casă de vacanţă?

Nu ştiu ce să-i răspund la asta, aşa că îmi iau poşeta.

— Mă duc la baie.

Sper că baia are o fereastră pe care să pot s-o şterg de-aici.

Când ajung în toaleta femeilor, descopăr că nu are ferestre, din păcate. Așa că intru într-o cabină să-mi fac nevoile, apoi petrec alte două minute în fața oglinzii, examinându-mi cu grijă brațele „fleșcăite”. Nu arată atât de rău, nu-i așa?

Nu-i așa?

Caut pe Google „exerciții pentru brațe mai subțiri”, dar chiar atunci telefonul se pornește să sune. Pe ecran apare numele lui Gretchen și strâng din dinți. *În sfârșit* mă sună. După mai mult de patruzeci și cinci de minute nenorocite. Glisez cu degetul pe ecran, să răspund la apel.

— Pe bune, Gretchen? latru la ea în telefon, fără să mă obosesc s-o salut. Am avut cea mai nasoală întâlnire din viața mea și asta în mare parte din cauza ta.

Nu e chiar corect. Adevăratul Kevin are cel puțin cincizeci la sută din merite pentru seara asta oribilă. Dar sunt supărată rău și trebuie să-mi vărs năduful pe *cineva*.

— Îmi pare foarte rău! se smiorcăie Gretchen. M-am uitat cu Randy la un film și am pierdut noțiunea timpului…

— Îhîîî…

— Nici măcar n-am vrut să văd filmul ăla, insistă ea. Randy mi-a promis că o să-mi aducă el aminte să te sun, dar după aia… știi tu.

Îl aud pe Randy pe fundal, strigând:

— Hei, nu-i zice că e vina *mea!*

Apoi Gretchen chicotește, de parcă ar gâdila-o ceva sau o treabă în genul ăsta. Îmi muşc buza, invidioasă pe cât de drăguți sunt ea și Randy în cuplu. Pe vremea când ne-am împrietenit, era și ea tot singură, ca mine. Apoi, într-o bună zi, urcam împreună cu liftul și s-a pornit pe nepusă masă să-mi spună cât de adorabil e administratorul din blocul meu. Iar acum sunt împreună de șase luni, cred!

Nu vreau să fiu înțeleasă greșit. Sunt fericită că prietena mea și-a găsit iubitul visurilor. Doar că eu încă încerc să-l găsesc pe-al meu.

— Unde ești acum? mă întreabă ea.

— Mă ascund în baie, evident.

— Oh, Doamne! Îmi pare foarte rău.

— E în regulă, mormăi în barbă. Probabil că voi vă iubeați cu foc, în timp ce eu eram aici, priponită lângă un tip care încearcă să mă facă să intru într-o schemă piramidală.

— Oh, nu, Syd! Serios?

— Și asta nici măcar nu-i cea mai rea parte. L-a sunat maică-sa pe FaceTime când tocmai mâncam și ăsta chiar a răspuns. A trebuit să o salut pe femeie. Pe

maică-sa, Gretchen! La prima întâlnire!

— Îmi pare foarte, foarte rău, a replicat ea, deşi îmi dădeam seama că abia se abţine să nu râdă.

— Sunt convinsă.

— Pe bune, Syd. Sunt cea mai rea prietenă. Mâine, după yoga, fac cinste cu cafele şi brioşe.

Presupun că asta e o scuză pe care pot s-o accept. Oricum, întâlnirea e aproape pe sfârşite. Sunt cam la cinci minute distanţă de clipa când n-o să-l mai văd în viaţa mea pe adevăratul Kevin sau pe falsul Kevin. Mă rog, pe falsul Kevin s-ar putea să-l mai văd, dacă mă duc la un film cu Matt Damon.

Îmi iau la revedere de la Gretchen, mai arunc o ultimă privire critică spre braţele mele (care sunt *foarte bine* aşa cum sunt, Kevin!), apoi mă întorc la masă. Şi, să vezi şi să nu crezi, s-a produs un miracol: nota a venit deja şi mă aşteaptă. S-ar putea să scap de-aici mai repede decât am crezut.

— Ai stat o grămadă acolo, comentează Kevin.

Se şterge pe buze cu manşeta. Acum nu mai are sos în jurul gurii, dar l-a împrăştiat pe tot pe mâneca în pătrate albe şi roşii. Oricum, nu-mi mai pasă.

— Ai căzut în veceu?

Reuşesc să zâmbesc uşor.

— Îţi mulţumesc pentru cină.

— Nicio problemă.

Kevin împinge spre mine nota de plată.

— Partea ta e de 38 de dolari.

Nu că aş fi vrut să plătească el masa, fiindcă nu-mi doresc să-i rămân datoare, dar mi-e greu să-mi imaginez cum biata mea salată şi o cola fără zahăr plus bacşişul pentru chelneriţă ar putea să facă 38 de dolari. Contabilei din mine îi vine să ia nota de pe masă şi să calculeze cât îmi revine de fapt de plată, însă nu vreau să mai prelungesc nici măcar cu o secundă toată povestea asta. Aşa că arunc pe masă două hârtii de douăzeci.

În timp ce Kevin se opinteşte să se ridice de la locul lui, la radio începe piesa *Eye of the Tiger.* Rânjeşte la mine şi-mi face cu ochiul.

— Ăsta-i cântecul meu preferat. Nu că *Rocky* e cel mai tare film din toate timpurile?

— Nu l-am văzut.

Îşi pune mâinile pe piept, cuprins de o expresie de uluială, ca şi când tocmai i-aş fi zis că mă distrez ucigând căţeluşi.

— Nu l-ai *văzut?*

— Nu.

— Ei bine, acum știu exact ce-o să facem la a doua întâlnire.

Decid să nu-i spulber iluziile comunicându-i că nu va exista a doua întâlnire. Însă imediat ce ieșim de-aici o să-l blochez pe Cynch. Nu are numărul meu adevărat de telefon, deci nu poate să mă contacteze prin alte mijloace.

— Iar apoi, adaugă el, o să vedem *Rocky II,* la a treia întâlnire. Și *Rocky III* la a patra!

Când ieșim din bar, e deja prins în planificarea celei de-a șaptea întâlniri *(Rocky VI).* Suntem în miez de august, momentul perfect pentru o rochie fără mâneci, care să-mi arate brațele groteși, însă și perioada cu cea mai mare umiditate în New York. În ciuda balsamului meu fără clătire și a eforturilor depuse cu ondulatorul, părul începe să mi se zburlească. Din fericire, în clipa asta îmi pasă extrem de puțin ce crede partenerul de întâlnire despre coafura mea.

— Te conduc acasă, îmi spune Kevin.

Aproape că mă înec.

— Nu, e în regulă.

Ridică bărbia, autoritar.

— Insist. S-a întunecat – ce domn aș fi, dacă te-aș lăsa să ajungi singură acasă, pe întuneric?

— E în regulă. Serios.

— Ai putea fi *ucisă,* Sydney.

Pare puțin probabil. Și, în orice caz, sunt dispusă să risc moartea doar ca să nu mai am de-a face cu tipul ăsta. Însă are pe chip o expresie foarte hotărâtă și încep să bănuiesc că cea mai simplă opțiune ar fi să-l las pur și simplu să mă conducă acasă. Evident, n-o să-l las să meargă cu mine *chiar* până acasă. Locuiesc cam la zece cvartale distanță și cred că după vreo trei-patru străzi o să arăt pur și simplu spre o clădire oarecare și-o să-i spun că acolo stau. Apoi o să mă eliberez pe vecie de adevăratul Kevin.

— Bine, bombăn. Hai să mergem!

Rânjește cu gura până la urechi.

— După tine.

Având în vedere că e marți seara, nu weekend, străzile sunt mai pustii decât de obicei când ies de una singură după lăsarea întunericului. Mai ales că, în general, o iau prin zone mai aglomerate, iar acum scurtez printr-o zonă rezidențială, ca să termin cât mai repede cu treaba asta. Străzile sunt mai tăcute, mai liniștite și miros mai puțin a urină decât aleile mai aglomerate pe care o apuc de obicei spre

blocul unde stau. E îndeajuns de pustiu încât compania lui Kevin să nu mi se mai pară chiar atât de îngrozitoare.

Acestea fiind spuse, în niciun caz nu-l voi lăsa să vadă unde locuiesc – fiindcă, altfel, n-o să mai scap în veci de tipul ăsta.

Mă opresc brusc lângă o clădire de cărămidă maronie, aflată la câteva cvartale distanță de apartamentul meu. Arăt spre balustrada scării.

— Ei, am ajuns!

Din fericire, nu insistă să mă conducă înăuntru, fiindcă n-am cum să intru în clădire. Însă nu prea are de gând nici să plece.

— M-am simțit foarte bine, Sydney.

Nu reușesc să-i întorc replica, nici măcar din amabilitate.

— Îhî.

Zâmbește strâmb, în colțul gurii.

— Ce zici de o îmbrățișare?

— Ăăă…

Mă uit la el cum stă cu brațele întinse și văd petele de sudoare de la subsuori, rezultat al plimbării prin aerul umed de august.

— Nu îmbrățișez la prima întâlnire.

— Oh.

La început am impresia că o să protesteze, dar îl aud spunând:

— Atunci ce zici de un sărut?

Omul ăsta e în *toate mințile?* Nu vreau nici măcar să-l îmbrățișez, darămite să-i simt buzele unsuroase atingându-se de ale mele.

— Hai! continuă el. Ți-am făcut cinste cu cina. Chiar n-ai de gând să mă săruți?

Mi-a făcut cinste cu ce? Pe ce planetă faptul că am plătit 40 de dolari pe o salată înseamnă că *el* mi-a făcut *mie* cinste cu cina?

— Nu sărut și nu îmbrățișez la prima întâlnire, îi explic, iar apoi, doar pentru cazul în care m-ar întreba dacă nu vreau să-mi lipesc șoldurile de ale lui sau Dumnezeu mai știe ce, adaug: am convingeri foarte stricte în privința atingerilor.

— Serios?

Face un pas spre mine. E mult mai înalt, dar tot pot să-i simt în respirație acreala stătută a berii. Mă dau înapoi, împiedicându-mă de cele câteva trepte de la intrarea în clădirea în care am pretins că locuiesc. Cercetez strada cu privirea, constatând îngrozită că nu se zărește nimeni în apropiere. Îmi dădusem seama că e un neisprăvit, dar îl etichetasem drept inofensiv.

Mare greșeală.

— Hai, Sydney!

Se mai apropie un pas – de data asta, e inconfortabil de aproape. O fi el slăbănog, dar pare puternic. Mai puternic decât mine, în orice caz.

— Nu poți să mă tachinezi așa. Nu cer decât un sărut, pentru numele lui Dumnezeu.

— Cred că întâlnirea noastră s-a terminat, îi spun cu hotărâre.

— Nu fi vampă.

Se încruntă și văd, în lumina difuză a felinarelor de deasupra, cum i se schimonosesc trăsăturile.

— Voi, femeile, sunteți toate la fel. N-o să-ți găsești niciodată un soț, dacă refuzi să te săruți la întâlnire, să știi.

Mintea mi-a luat-o la fugă, inventariind conținutul genții, în încercarea de a găsi un obiect pe care să-l folosesc pe post de armă. Gretchen mi-a dat cândva un spray cu piper, dar l-am scos la un moment dat din geantă, pentru că tot curgea din el și îmi murdărea totul înăuntru, plus că n-am fost niciodată în situația să am nevoie de el. Dar am un spray cu dezinfectant de mâini. Dacă i-l pulverizez în ochi, oare o să funcționeze? Desigur, asta ar însemna să-l pot găsi în geanta enormă, care în momentul acesta probabil că e plină optzeci la sută cu șervețele boțite.

Decid că cea mai bună variantă ar fi să-l împing și să mă strecor pe lângă el, apoi s-o iau la fugă. Încă un cvartal sau două și sunt convinsă că o să întâlnesc pe cineva.

— Sydney, spune.

Evit contactul vizual și încerc să țâșnesc pe lângă el. Dar Kevin e mai rapid decât pare. Își încleștează degetele pe încheietura mea, fixând-o pe zidul zgrunțuros al clădirii. Degetele subțiri ca niște așchii îmi mușcă din carne.

— Hai, Sydney! Nu scurta seara noastră. Distracția abia a început.

CAPITOLUL 3

Kevin mă strivește cu trupul lui. Duhoarea acră a berii mă copleșește de tot și trebuie să întorc capul în încercarea de a mă elibera de el.

Nu vrea doar un sărut. Vrea mai mult de-atât. Și n-are de gând să plece până nu obține ce-și dorește. N-ar fi trebuit să-l las să mă conducă acasă.

Dumnezeule, de ce e *atât de puternic?*

— Dă-mi drumul! șuier spre el.

— Ți-am zis, rostește printre dinți, să nu te mai porți ca o vampă care momește bărbații.

Și-a lipit trupul de al meu – e scârbos de fierbinte. Deschid gura, gata să scot un urlet asurzitor. Sunt totuși blocuri în jur. În mod sigur o să mă audă cineva, chiar dacă toate ferestrele sunt închise și aparatele de aer condiționat vuiesc prin case. Însă, înainte ca de pe buze să-mi scape vreun sunet, aud din spate bubuind o voce:

— Hei! *Hei!* Ce faci acolo?

Kevin slăbește strânsoarea de clește de pe încheietura mea. Se desprinde câțiva centimetri și decid să profit de faptul că acum mă pot mișca iar. Mă proptesc bine într-un tomberon metalic pentru gunoi, ridic piciorul drept și-l izbesc cu genunchiul în vintre, cât pot de tare.

Simt o mare satisfacție văzând cât de repede se prăbușește la pământ. N-am mai lovit niciodată până acum un bărbat în ouă, dar, uau!, treaba funcționează foarte bine. Se ghemuiește, ținându-se de prohab, cu fața roșie ca racul. Mă simt inundată de un val de adrenalină – mă rog, până în clipa în care îmi pierd echilibrul și mă rostogolesc pe jos, lovindu-mă cu capul de tomberonul metalic.

— Curvă nenorocită! icnește Kevin. Ce dracu’ e cu tine?

Mă ridic cu grijă în picioare, mijind ochii în întuneric spre silueta care mi-a venit în ajutor. E prea beznă ca să o văd clar, dar categoric e un bărbat de înălțime și greutate medie. Se uită în jos spre Kevin, încă încovoiat la pământ, apoi ridică privirea spre mine.

— Sunteți bine, domnișoară?

— Nu te băga unde nu-ți fierbe oala! se răstește furios Kevin. Am ieșit la întâlnire, idiotule. Ne simțeam și noi bine.

Bărbatul misterios continuă să mă privească în așteptarea unui răspuns, cu

ochii împăienjeniți de umbre întunecate.

— Sunt bine.

Îmi scutur praful de pe rochia albastră fără mâneci, pe care probabil că n-o s-o mai port vreodată, dintr-o mulțime de motive, inclusiv stânjeneala provocată de brațele mele inacceptabil de fleșcăite. Ar trebui s-o arunc la gunoi după toată pățania asta.

— Adică *acum* sunt bine.

— *Tu* ești bine? răbufnește Kevin. Ar trebui să te dau în judecată că m-ai agresat!

Bărbatul misterios lasă să-i scape un mârâit plin de uimire.

— *Am văzut* ce încercai să faci. Aș fi bucuros să sun la poliție și să le povestesc și lor tărășenia.

Spunând acestea, își scoate telefonul din buzunar, ca și când ar fi pe cale să sune la 112. Se uită iar la mine, de parcă mi-ar cere permisiunea, așa încât scutur din cap. Nu așa vreau să se sfârșească seara asta. Nu-mi doresc decât să mă întorc acasă și să mă scufund în cadă. Și să-l blochez pe Kevin pe Cynch, ba pot chiar să-l raportez administratorilor aplicației, din moment ce ei au toate informațiile lui personale.

Pentru prima dată, Kevin pare cu adevărat îngrijorat. Cu ceva efort, reușește să se îndrepte de spate.

— Hei! spune el. Hei, ascultă, poate ai înțeles greșit. Nu intenționam să…

— Cară-te de-aici, i-o retează bărbatul misterios. *Acum!* Înainte ca domnișoara să se răzgândească în legătură cu sunatul la poliție, spune, apoi coboară vocea cu câteva tonuri, până ajunge aproape un mârâit: și, dacă o mai deranjezi *vreodată*, sunt bucuros să depun mărturie despre ceea ce am văzut că faci. Știi ce pățesc în pușcărie agresorii sexuali?

Kevin face ochii mari. În sfârșit a prins ideea.

Mă uit după el cum pleacă șchiopătând în lungul străzii, în direcția opusă blocului meu. Abia când dispare din raza vizuală reușesc în sfârșit să mă relaxez.

— Ești sigură că ești bine? mă întreabă bărbatul misterios.

Răsucesc iute capul în direcția de unde vine vocea lui. A pășit în lumina felinarelor stradale și pot, în sfârșit, să-l văd mai bine. Și…

Uau!

Știți lucrurile alea siropoase pe care le spun unii – că au întâlnit o persoană și i-a trăsnit în moalele capului? Întotdeauna am considerat absolut ridicolă treaba asta, până mi s-a întâmplat și mie, cu trei ani în urmă, când am întâlnit primul tip lovitură-de-trăsnet.

Însă relaţia nu a mers şi mi-am pierdut speranţa că mi se va mai întâmpla vreodată. Dar acum iat-o. Nenorocita aia de lovitură de trăsnet, izbind iar.

Bărbatul misterios e sexy rău de tot, ca să nu spun mai mult. Are părul negru şi des, ochi ca de cărbune şi o privire de o asemenea intensitate, încât trăsnetul mă mai loveşte o dată. Linia puternică a mandibulei îl face să pară foarte în control, cu multă încredere în sine. Are un chip de o simetrie plăcută, ca la carte. Poartă un tricou negru, care-i subliniază constituţia suplă şi face ca părul şi ochii să aibă o culoare şi mai intensă. De asemenea, nu văd pe mâna stângă sclipind nicio verighetă.

Însă partea cea mai bună e felul în care mă priveşte. Dacă eu am fost lovită de trăsnet, pot spune că aşa pare şi el. Pot să pariez pe viaţa mea că aşa e.

— Sunt bine, reuşesc să îngaim. Doar… înţelegi, un pic tulburată.

Bărbatul misterios se uită în depărtare, asigurându-se că nu se mai vede nici urmă de Kevin.

— Ăla e iubitul tău?

Clatin din cap.

— Ne-am cunoscut în seara asta. Agaţament pe Cynch, zic şi simt că-mi ia foc faţa. Nu în sensul ăla mă refeream, evident. Am stabilit o întâlnire pentru seara asta, mai spun, apoi adaug, evident inutil: a mers prost.

— M-am prins.

— Nu ştie unde locuiesc, reiau, strângând braţele peste piept. O să-l raportez în aplicaţie. Iau foarte în serios treburile astea. Nu cred că o să mă mai deranjeze. Dar… îţi mulţumesc că m-ai ajutat.

Îmi aruncă un zâmbet în colţul gurii.

— Pare că l-ai pus jos destul de bine şi de una singură. Abia putea să meargă.

Zâmbesc la amintirea deosebit de satisfăcătoare a modului în care mi-am înfipt genunchiul în scrotul lui Kevin.

— Mulţumesc.

Bărbatul misterios mă fixează în continuare cu privirea, cu acea jumătate de zâmbet fluturându-i pe buze. Arcul electric dintre noi e aproape palpabil. Uneori nu-mi dau seama dacă un tip e sau nu interesat de mine. Dar, din felul în care mă priveşte, *ştiu* că e interesat. Şi, în ciuda senzaţiei de tulburare provocate de cele întâmplate adineauri, i-aş da fericită chiar în secunda asta numărul de telefon.

Ce potrivească drăguţă, întâlnirea asta! Îmi imaginez deja povestindu-le copiilor noştri întâmplarea. „Mizerabilul ăla încerca să mă sărute şi aşa, copii, l-am cunoscut pe tatăl vostru.”

OK, poate că m-am cam lăsat dusă de val. Dar, când o ştii, o ştii.

— Poți să ajungi în siguranță acasă de aici? mă întreabă bărbatul misterios.

Privesc în jur. În ultimele câteva minute, parcă strada s-a mai aglomerat un pic. Nu mai e la fel de pustie ca atunci când m-a înghesuit Kevin.

— O să fiu în regulă.

— Super, spune el.

Iar apoi, spre dezamăgirea și șocul meu, dă să se întoarcă. Ca *să plece.*

— Ăă, mulţumesc încă o dată! strig după el. Apreciez mult ce-ai făcut. Ești, cum ar veni, eroul meu.

Asta îi fură un zâmbet larg. Și, dacă e posibil așa ceva, tipul e și mai chipeș când zâmbește. Trebuie să fie vreun actor sau model ori *ceva* în genul ăsta. *Isuse Cristoase!*

— Firește, răspunde el. Mă bucur că ești bine.

Ne uităm unul la altul pentru încă o secundă și-mi imaginez următoarele cuvinte rostite de el…

„Ar fi OK să te sun într-o zi?

Pot să te scot în oraș sâmbătă seară?

Putem să facem dragoste ca nebunii în noaptea asta? Te bagi?”

Însă nu spune nimic din toate acestea. Nici măcar nu mă întreabă cum mă cheamă. Pur și simplu ridică mâna și spune:

— Păi bine, atunci noapte bună!

Și pleacă.

Ce. Mama. Dracului?

CAPITOLUL 4

ÎN TRECUT

TOM

Daisy.

Nu mă pot abține să nu mă holbez la ea.

Sunt mult prea ostentativ. La un moment dat, o să înceapă să creadă că sunt vreun ciudat încremenit, care o fixează cu privirea de la trei metri distanță. Însă e greu să n-o privești. Astăzi arată foarte bine. Are părul de culoarea miezului de margaretă și în strălucirea soarelui a prins o ușoară patină aurie, așa cum stă înconjurată de prietene, lângă poarta liceului. Puloverul de culoarea albăstrelei îi îmbrățișează trupul, evidențiindu-i arcuirile blânde.

„Nu te mai holba, Tom. Încetează în secunda asta. Nu te purta ca un ciudat.”

Ridică privirea și încremenesc preț de o clipă. *M-a prins.* Aștept să mijească spre mine ochii albaștri, dar nu se întâmplă. În schimb, pe buze i se ivește un zâmbet mic. Câteva dintre prietenele ei ne surprind privindu-ne și aud câteva chicoteli. Aud și cuvintele „Tom” și „tare drăguț”, toate în aceeași propoziție.

— Isuse, Tom! Nu mai fi așa pământău și vorbește cu ea!

Râmă, prietenul meu cel mai bun, se apleacă spre mine picurându-mi în ureche vorbe înțelepte. Răsuflarea încă îi miroase a țigări, în ciuda pufurilor sănătoase din sprayul mentolat pe care-l folosește ca să ascundă mirosul de părinții lui. Dar, dacă oamenii ăia nu sunt idioți, trebuie să se fi prins deja că Râmă fumează și să fi decis că oricum nu le pasă. Râmă e mezinul din cei cinci copii ai familiei, iar părinții și-au cam luat mâna de pe el, din câte mi-am dat seama. Cât timp nu-și propune să sară de pe acoperiș, oamenii sunt mulțumiți.

— O să-i vorbesc, răspund.

Doar că nu mă clintesc. Mi-au înțepenit picioarele.

Râmă își dă ochii peste cap într-un gest atât de dramatic, încât nu-i mai zăresc între pleoape decât albul ochilor.

— Dacă o fată s-ar uita la mine așa cum se uită Daisy la tine, i-aș trage-o în

secunda asta în spatele tribunelor.

Râmă bălește după absolut toate fetele singure din școală, iar ele îl consideră scârbos. Și, sincer să fiu, chiar *este*. Evident, numele lui adevărat nu e Râmă. Și-a primit porecla pe când eram în școala generală, fiindcă obișnuia să mănânce insecte – insecte *adevărate*. În pauze, când ieșeam în curtea școlii și cei mai mulți copii alergau sau băteau mingea, el mesteca insecte. Mai ales furnici. Însă, într-o bună zi, a găsit o râmă zvârcolindu-se să-și sape drum în țărână, a adus-o la cantină și a înghițit-o, cu un gest foarte teatral, în fața întregii clase.

După aceea, cei mai mulți copii n-au vrut să mai stea cu el. Așa că într-o zi, când m-am așezat în fața lui la masa de prânz de la cantină, a părut de-a dreptul uimit. Zece ani mai târziu, suntem în continuare prieteni. Nu mai mănâncă insecte, cel puțin nu de față cu alții, dar prieteni tot nu și-a făcut.

Ce-ai spune despre un tip de șaptesprezece ani cu o poreclă precum „Râmă”? Și apoi, ce-ai spune despre *mine*, știind că-mi e cel mai bun prieten? *Singurul* prieten.

De asemenea, șansele pe care le are cu fetele sunt sabotate și de faptul că, deși a sărit de un metru optzeci, n-a pus pe el decât vreo patru kilograme față de acum doi ani, când avea doar un metru cincizeci. Arată ca un schelet umblător îmbrăcat în blugi și tricou și cu o față bubuind de acnee.

Rânjește la mine.

— De ce mama naibii ești așa speriat? Doar *știi* că te place.

Îmi ajustez pe umăr breteaua rucsacului.

— Bine.

I se luminează fața.

— Și, când vorbești cu ea, îmi pui și mie o vorbă bună cu Alison?

— Sigur, îi răspund ca să-l înveselesc, deși Râmă are o șansă mai bună să iasă cu un model de la Victoria’s Secret decât cu cea mai bună prietenă a lui Daisy.

Cu inima bubuind în piept, mă îndrept spre Daisy și gașca ei de prietene. Fetele stau lângă scările care duc spre intrarea în școală, în fața unei grămezi de afișe lipite pe zid. Chiar în spatele capului lui Daisy e un pliant despre musicalul montat anul ăsta în școală, care va începe în două săptămâni – *Grease* –, iar lângă el se află fotografia alb-negru a unei adolescente, sub care scrie „DISPĂRUTĂ”. Recunosc chipul lui Brandi Healey, din clasa noastră, care a fugit de-acasă la începutul anului școlar, motiv pentru care pliantul e acum mototolit și bătut de vreme.

— Tom!

Văd cum lui Daisy i se luminează chipul, pe măsură ce mă apropii.

— Credeam că azi eşti prins cu orele de meditaţii!

Clatin din cap. M-am priceput dintotdeauna la matematică şi ştiinţe, aşa că sunt tutor încă din clasa a noua. Semestrul trecut am făcut meditaţii cu alţi copii trei zile pe săptămână, ca să mai câştig nişte bani în plus, însă semestrul acesta nu mai fac decât de două ori pe săptămână. Îmi place că Daisy îmi ştie programul.

— Nu mai sunt.

Mă priveşte cu ochii ei în culoarea apelor Pacificului. N-am mai văzut niciodată o nuanţă atât de limpede de albastru. Efectiv, nu-mi pot imagina o altă fată a cărei frumuseţe să se apropie atât de mult de perfecţiune.

Însă nu ştiu cum se face, dar privirea îmi fuge de la chipul ei spre gâtul zvelt. Spre pulsaţia carotidei, dedesubtul unghiului mandibulei. Cei mai mulţi oameni au un puls de şaizeci până la o sută de bătăi pe minut – mă întreb cât de repede bate inima lui Daisy. Dacă aş putea s-o privesc neclintit timp de un minut, i-aş putea calcula pulsul.

— Deci înseamnă că eşti liber, nu? spune ea.

— Îhî.

Mă scarpin în ceafă. Prietenele lui Daisy se holbează la noi şi-şi dau coate. Ar putea şi ea să facă un gest frumos şi *să se îndepărteze* de grup, ca să-i pot vorbi fără să fiu umilit. Dar nu se clinteşte.

— Ai vrea… ăăă… să mă laşi… ăăă… să te conduc acasă?

Întrebarea mea smulge un mănunchi de chicoteli de la galeria de coţofene din spate. O fată şi-a astupat gura cu palma, ca şi când ăsta ar fi fost cel mai ciudat lucru pe care-l văzuse anul acesta.

— Ia gura!

Daisy întoarce iute capul, uşuindu-şi prietenele. Apoi se răsuceşte spre mine, cu o expresie serioasă.

— Mi-ar plăcea *la nebunie* să mă conduci acasă, Tom.

Sunt atât de fericit, încât nici măcar nu-mi mai pasă că idioatele alea continuă să râdă. Lasă-le să se distreze. Eu o să merg spre casă cu Daisy.

Însă, înainte ca ea să apuce să se desprindă de grupul de prietene ca să mi se alăture, cea aflată chiar lângă ea, o fată cu părul castaniu întins cu placa şi ochelari cu lentile groase, o apucă de braţ. Ea e Alison – cea mai bună prietenă a lui Daisy. Eu m-am pricopsit cu Râmă şi ea, cu Alison. Probabil că ne-am fi putut descurca amândoi mai bine de-atât.

— Daisy, murmură Alison.

Asta e tot ce-i spune. *Daisy.* Ceea ce mă face să cred că, în trecut, i-a înşirat o

grămadă de alte lucruri despre mine. Iar acum, acel singur cuvânt e menit să-i amintească cine știe ce grozăvii puse pe seama mea pe când nu eram de față.

Alison nu mă place. Nu se ferește să arate asta. Și nu din cauză că nu m-ar cunoaște sau nu m-ar înțelege. Alison mă cunoaște. Noi doi suntem, de fapt, coechipieri în laboratorul de biologie anul acesta. Am petrecut mult timp împreună. Și, cu fiecare minut petrecut împreună, ea mă place tot mai puțin.

— *Gura,* spune iar Daisy, de data asta ceva mai ferm.

Alison îi eliberează brațul, dar nu înainte de a-mi arunca cea mai disprețuitoare privire din câte există pe lumea asta. Dacă am fi animale în junglă, probabil că acum mi-ar scoate ochii cu ghearele. Nu-mi vine să cred că Râmă a făcut o pasiune pentru ea.

Însă nu-mi pasă, fiindcă în clipa următoare Daisy le face cu mâna prietenelor și apoi pornim împreună în direcția casei. Și, când îmi zâmbește, uit cu totul de Alison. Care Alison?

Ziua de azi e într-adevăr minunată. Soarele strălucește și, după cea mai lungă și rece iarnă din istorie, putem să renunțăm, în fine, la paltoane. Iar eu nu mă pot gândi decât la Daisy. Are pe chip o expresie visătoare și aproape că saltă voioasă alături de mine. O cunosc de multă vreme și există momente când îmi amintește de acea fetiță cu codițe pe care o priveam din cealaltă parte a locului de joacă, pe când aveam doar patru ani, cu toate că pe atunci nu puteam spera decât la prietenia ei. Însă chiar și la vârsta aceea știam că vreau să mă căsătoresc cu Daisy Driscoll.

Și într-o zi se va întâmpla.

— Dă-mi să-ți duc rucsacul, îmi scapă fără voie.

Mă privește surprinsă.

— Pot să-l duc și singură.

Dar nu asta ar trebui să facă un băiat? Să-i care fetei lucrurile? Nu vreau să stric totul. Daisy e prea importantă.

— Da, dar vreau să ți-l duc eu.

Se gândește preț de o clipă la oferta mea. În cele din urmă, îmi întinde rucsacul violet.

— Ești un mare gentleman, Tom.

Zâmbesc în sinea mea – m-am descurcat bine. Mă rog, zâmbesc până când îmi atârn rucsacul ei pe umăr. Cântărește *o tonă.* Ce mama naibii cară în el? *Cărămizi?* Isuse!

— Ai… ai o grămadă de lucruri în rucsac, icnesc.

— Îmi place să iau și cărțile cu mine, zice și mijește ochii. E prea greu?

— Nu. *Nu*. Firește că nu.

Nu prea pot să i-l dau înapoi, evident. N-ar fi trebuit să mă ofer să i-l car, însă nu-i nevoie să fii Einstein ca să-ți dai seama că n-o să înscriu deloc puncte spunându-i că are un rucsac prea greu de dus în cârcă. Așa că sufăr în tăcere. În timp ce parcurgem următoarele câteva străzi spre casa ei, mă concentrez să nu cad pe spate de la greutatea celor două rucsacuri. Din fericire, nu stă departe. Trăim într-un orășel mic, cam la nouăzeci de minute de Buffalo, la nord de New York, unde nu există decât un singur liceu, toată lumea știe pe toată lumea, și poți străbate tot orașul într-o oră de mers pe jos.

— Ești întotdeauna atât de tăcut, Tom, spune Daisy.

Fir-ar să fie – rucsacurile astea m-au distras complet.

— Așa sunt?

— Nu și în clasă, rectifică. În clasă ești mereu cu mâna pe sus.

Roșesc tot. Oare crede că vreau să mă dau mare la școală? Nu asta intenționez. Pur și simplu îmi doresc să iau note mari. La anul mă înscriu la facultate și vreau să intru la una de top, pentru ca după aceea să merg la Medicină[1]. Toată viața mi-am dorit să ajung chirurg. Mă gândesc *mult de tot* la asta. Am un raft întreg înțesat cu manuale de medicină și le-am citit pe toate.

Mă întreb cum ar fi să crestez pe cineva cu bisturiul. Să simt cum pielea i se dă la o parte sub mâinile mele. Să-i văd măruntaiele.

Abia aștept să aflu.

— Nu mă deranjează, spune ea. Ești isteț. Nu e nimic în neregulă să fii isteț. De fapt… îmi zâmbește… e chiar sexy.

Asta e una nouă.

— E… sexy?

Daisy se oprește din mers și lasă capul pe spate, să mă privească.

— Tom, știi că te plac, nu-i așa?

Nu mă mai gândesc la greutatea de pe umeri, iar privirea îmi este atrasă iar spre gâtul ei. E atât de slabă, încât pot să urmăresc perfect zvâcnirea din carotidă. Ba chiar observ modul în care se intensifică, în timp ce așteaptă să vadă cum voi răspunde mărturisirii sale.

Artera carotidă e cea mai mare din corp. Duce sângele spre creier și se află la cel mult doi-trei centimetri sub piele. Retezarea provoacă moartea în câteva secunde. Vena jugulară e și mai vulnerabilă – e chiar sub linia mandibulei și poate fi retezată cu ușurință cu o lamă ascuțită.

Simt totuși că Daisy n-ar fi interesată de amănuntele acestea despre venele și arterele delicate de pe gâtul ei. Așa că întind brațul și-i prind mâna într-a mea.

Pare foarte bucuroasă de turnura pe care au luat-o evenimentele. Mult mai mult, presupun, decât dacă i-aș fi secerat jugulara cu un cuțit.

Daisy pălăvrăgește neîncetat, înșirând nimicuri despre orele de la școală și despre prietenii ei. O ascult, dau din cap și pun toate întrebările potrivite, în momentele potrivite. Totuși sunt mai concentrat asupra felului cum mi-a transpirat palma. Încerc să mă gândesc la lucruri uscate, dar e dificil. Mâna lui Daisy e uscată, catifelată și perfectă.

Oricât de tare mi-ar plăcea să fiu cu ea, e o ușurare să ajungem la treptele verandei din fața casei și să-i înapoiez rucsacul de cinci tone, precum și să-mi trag palma transpirată din mâna ei. Mă șterg pe blugi cât de discret pot. De parcă ea n-ar fi observat că se cuibărise o băltoacă acolo.

Are o casă drăguță – cu trei niveluri și proaspăt vopsită într-o nuanță de albastru-pastel, asortată cu ochii ei. Este una dintre cele mai noi case din cartier și nu are nevoie disperată de reparații, cum are a mea. Familia lui Daisy e mai avută și sunt gata să fac prinsoare că ea nu se trezește în creierii nopții în urletele părinților și în zgomot de vase sparte, izbite de pereți.

— Ei bine, spune. Îți mulțumesc foarte mult că m-ai condus acasă. Și îți mulțumesc și că mi-ai cărat rucsacul.

— Cu plăcere.

— Ești atât de *politicos.*

Chicotește, ca și când ar fi deopotrivă încântată și amuzată de politețea mea. Sunt *mereu* politicos, acasă există consecințe în cazul în care nu sunt.

— *Întotdeauna* te porți ca un gentleman?

În vocea ei se distinge o ușoară nuanță care mă face să cred că mai vrea ceva de la mine. Oare ar vrea s-o sărut? În ultimele douăzeci de minute ne-am ținut de mână. Un sărut ar fi o continuare naturală. Dar mie nu-mi vine ușor. N-am mai avut prietenă până acum și cred că nici Daisy n-a mai avut prieten.

Ca să spun adevărul, am sărutat o singură dată o fată și nici măcar n-am vrut. Ea m-a sărutat *pe mine.* Dar singurii oameni care știu despre asta suntem eu și ea. Iar acum, doar eu.

— Tom?

A ridicat capul spre mine – e limpede că vrea s-o sărut. Întind mâna și-i urmăresc conturul feței. Buzele, țuguiate în direcția mea, lucesc de la balsamul roz cu care s-a dat. Probabil că sunt netede și moi. Isuse Cristoase, de ce nu pot s-o sărut și gata?

— Hei, cine-i acolo, Tom Brewer?

Sar cam la un metru și jumătate de Daisy la auzul vocii bubuitoare venind

dintr-o laterală a reşedinţei Driscoll. Sunt uşor înfricoşat la gândul că, dacă n-aş fi fost atât de fricos, tatăl lui Daisy m-ar fi prins sărutându-i fiica. Slavă ţie, Doamne, pentru micile favoruri.

— Bună, tati!

Daisy aruncă spre taică-său un zâmbet lejer.

— Ai ajuns mai devreme.

Jim Driscoll vine spre noi – are aproape doi metri. E un zid masiv de mușchi și, dacă m-ar fi prins în fapt, probabil că m-ar fi trimis de-aici cu un șut în fund, cât ai clipi. Daisy are și doi fraţi mai mari, ambii plecaţi la facultate, deci ea e mezina și mai e și singura fată. Taică-său e foarte protector.

Dar poate că nu m-ar fi bătut până la sânge dacă ne-ar fi prins sărutându-ne. Pare mai degrabă amuzat, în plus, nu sunt vreo pramatie. Doar nu l-a prins pe *Râmă* gata s-o sărute pe fiică-sa.

— Sunt de serviciu la noapte, îi explică lui Daisy. Am trecut pe acasă doar ca să mă schimb și s-o sărut pe maică-ta de la revedere.

Daisy îşi încreţeşte nasul cât un nasture.

— Bleah, tată! Nu e nevoie de atâtea detalii.

Taică-său izbucneşte într-un hohot sănătos.

— Ţi se pare scârbos? Nu cred că Tom, aici de faţă, consideră sărutul o chestiune scârboasă, zice, apoi îmi face cu ochiul. Nu-i aşa, Tom?

Dacă pământul s-ar deschide să mă înghită în secunda asta, aş accepta bucuros.

Mă plesneşte pe umăr cu palma lui mare. Anul acesta am ajuns la un metru şaptezeci şi şapte, dar tatăl lui Daisy tot mă domină cu statura lui. La fel şi tata.

— Ar trebui să vii într-o seară la cină. Daisy vorbeşte tot timpul despre tine – mie şi soţiei mele ne-ar plăcea să te cunoaştem mai bine.

— Tată!

Nu ştiu ce e mai grozav – să aflu că fata despre care fantazez de atâta timp vorbeşte mereu despre mine sau să văd cât de îngrozită pare Daisy auzindu-l pe taică-său. Îmi aruncă o privire, în semn de scuză.

— Chiar nu vorbesc despre tine.

Taică-său o ignoră.

— Ei bine, Tom?

— Da, sigur, mormăi. Sună grozav.

Tatăl lui Daisy îmi face cu ochiul.

— Să-i spui nevesti-mii când poţi veni, ca să prepare un festin. Nu-i nevoie să-ţi pui cravată, deşi o să câştigi puncte dacă-ţi pui.

Pielea albă a lui Daisy capătă o tentă de un roz adorabil. Taică-său dispare în casă şi ea dă din cap spre mine.

— Nu trebuie să vii la cină. Serios!

Mă bucur că a spus asta, fiindcă n-am absolut nicio intenţie să iau cina la familia Driscoll. Chiar dacă mă gândesc la Daisy în fiecare clipă a vieţii, nu vreau să mă cunosc cu părinţii ei. Nu vreau să petrec timp cu ei. Mai ales cu tatăl. Voi fi foarte fericit dacă eu şi taică-său n-o să mai avem nicio discuţie, niciodată.

La urma urmelor, cu cât petrec mai puţin timp alături de şeful poliţiei, cu atât mai bine.

CAPITOLUL 5

ÎN PREZENT

SYDNEY

Parcurg cele trei cvartale până la blocul meu și simt cum mă copleșește depresia.

Da. Tocmai am avut una din cele mai rele întâlniri din viața mea. Tipul aproape că *m-a agresat.* Și sunt foarte tulburată de incident.

Dar nu mă pot abține să nu mă gândesc la celălalt tip. Bărbatul misterios.

El m-a salvat. Nu se afla nimeni altcineva în preajmă să-mi vină în ajutor, însă el s-a nimerit acolo. Și, când ne-am uitat unul la celălalt, am văzut scânteia. Nu a existat doar în imaginația mea. Între noi s-a creat o legătură.

Cu toate astea, n-a vrut s-o alimenteze. Nu m-a întrebat nici măcar cum mă cheamă. Sau să-mi spună cum îl cheamă pe el.

Poate că e greșeala mea. Pur și simplu a văzut că sunt atacată de un bărbat și cel mai probabil nu a vrut să pară și el un ciudat și să se dea la mine imediat după povestea asta. Poate că m-a lăsat pe mine să fac prima mișcare. Ar fi trebuit să-l rog să mă însoțească acasă. Ce naiba e cu mine?

În fine, nu mai are niciun rost să mă gândesc la asta. Sunt milioane de oameni în acest oraș și probabil că n-o să-l mai văd niciodată în viața mea. Am dat greș și gata.

Ajung în fața blocului meu, de-a dreptul nefericită. Descui ușa de la intrare, bucuroasă cel puțin că nu există un portar cu care să trebuiască să fac schimb de amabilități. Trec prin fața cutiilor poștale, unde prietena și vecina mea Bonnie stă pe o banchetă singuratică, cu ochii în telefon.

Bonnie locuiește cu un etaj mai jos decât mine, e cu un an mai mare și tot singură. De asemenea, e fan al aplicației de dating Cynch și în ultimii doi ani s-a întâlnit cu cincizeci la sută dintre bărbații singuri din orașul New York – asta fiind o estimare rezervată. Spune că întâlnirile cu tipi cunoscuți online sunt o loterie și astfel, într-o săptămână, Bonnie a ajuns să meargă și la șapte întâlniri.

Uneori chiar la mai multe – la urma urmelor, poţi să te vezi cu oameni şi la prânz, nu doar la cină, şi cine spune că nu poţi ieşi la un pahar cu un tip şi la cină cu altul?

Însă, în ciuda jocului neîntrerupt şi a faptului că Bonnie e foarte drăguţă, cu păr blond şi mătăsos, cu trăsături delicate de păpuşă chinezească şi o siluetă drăgălaşă şi voluptuoasă, e tot singură.

— Bună, Bonnie!

Zâmbeşte la ceva din telefon. Judecând după rujul roşu, machiajul dramatic şi felul cum arată, a ieşit la întâlnire în seara asta, exact ca mine. Sper ca ei să-i fi mers mai bine.

— Bună, Syd! răspunde, fără să ridice ochii din telefon. Cum a fost întâlnirea din seara asta?

— Pe o scară de la unu la zece? Minus un milion.

Ridică în sfârşit privirea şi îi cade faţa. Îşi astupă gura cu palma.

— Oh, Dumnezeule mare!

Expresia de oroare de pe chipul ei mă face să mă simt stânjenită. De ce se uită aşa la mine?

— Ce e?

— Sân… sângerezi rău de tot.

Oh, nu!

Răscolesc prin geanta cu mistere până când dau de cutiuţa cu pudră. Reuşesc în fine să mă văd în oglindă şi scap fără voie un suspin. Se pare că atunci când m-am dat cu capul de tomberon am provocat daune mai mari decât am crezut. Am o mică tăietură care a sângerat neîncetat, pe toată fruntea. Arăt ca o victimă dintr-un film de groază.

— Oh, Doamne! bombăn în barbă.

Nu-i de mirare că bărbatul misterios nu mi-a cerut numărul de telefon. Probabil că a fost absolut dezgustat de rana sângerândă. Bărbaţilor *nu* le plac astfel de lucruri.

Şi ar fi trebuit să ştiu, oricum.

Sufăr de o afecţiune numită boala von Willebrand, care înseamnă, în mare, că, dacă mă tai la deget cu o coală de hârtie, o să las o dâră de sânge. Mi-au descoperit-o când eram foarte mică – aproape în fiecare săptămână îmi curgea sânge din nas, din abundenţă, în copilărie, prietenelor mele li se părea amuzant că împrăştii sânge în stânga şi-n dreapta. În adolescenţă era scârbos şi stânjenitor.

Din fericire, ţin sângerările nazale sub control. Am acceptat că atunci când mă

tai sângerez mai tare decât o persoană obișnuită. Iau contraceptive ca să-mi reduc ciclul menstrual. Nu e *așa* mare lucru.

Mă rog, în afara momentului când întâlnesc un tip care-mi place, iar el e pus pe fugă de rana mea sângerândă.

— Minunat, ce să zic, mormăi în timp ce scot unul din zecile de șervețele îngrămădite în geantă și tamponez tăietura.

Categoric, am nevoie de niște apă să mă curăț cum trebuie. Am plasturi pentru cazuri de urgență îndesați peste tot prin geantă.

— Ești bine? mă întreabă Bonnie.

— Da, nu-i chiar atât de rău pe cât pare.

— Cum te-ai lovit?

— Am căzut și m-am dat cu capul de un tomberon.

— Îu! Pentru asta ai nevoie și de un vaccin antitetanos?

Mă prăbușesc pe banchetă, lângă Bonnie.

— Probabil că nu. Dar nu-ți face griji, sunt la zi cu vaccinurile.

— Bravo, îmi face ea cu ochiul. Nu vreau să ți se încleștеze maxilarul sau lucruri de genul ăsta.

Din toți cei care locuiesc aici, probabil că Bonnie e capabilă să înțeleagă cel mai bine seara cumplită prin care am trecut. Însă adevărul e că nu vreau să vorbesc despre asta. Vreau să uit că aceste ultime două ore s-au petrecut vreodată.

— Deci de ce zâmbeai? o întreb. Ai avut o întâlnire interesantă în seara asta?

Bonnie își atinge ușor părul blond strâns la spate într-un elastic gofrat, violet, asortat cu bluza. E singura femeie adultă din secolul douăzeci și unu care folosește astfel de elastice gofrate, însă cumva pe ea o prind. E un fel de semnătură de stil.

— Da, să știi că da. Tocmai m-a condus acasă.

În ciuda celor petrecute, mă bucur pentru ea. În plus, dacă o fată ca Bonnie, isteață, superbă și amuzantă, nu-și poate găsi alesul, atunci noi, toate celelalte, nu mai avem absolut nicio șansă.

— Nu vreau să cobesc, spune ea, dar mă văd cu tipul ăsta de un an deja – mai mult sau mai puțin. E chiar atrăgător, însă are fobie de angajamente. Pentru el sunt mai degrabă un agațament pentru sex. Nici măcar nu mi-aș bate capul, dar, așa cum ți-am zis, e sexy rău de tot și excelent în pat.

Se uită iar la telefon.

— Însă în seara asta a vorbit despre fidelitate. Era pornit rău de tot și zicea cât s-a săturat el să meargă la întâlniri și că ar vrea să se liniștească și să se așeze la

casa lui.

— Nu știu ce să zic…

Nu vreau să-i stric cheful, dar e bine să te ferești de tipi de-ăștia, aduc necazuri.

— Chiar crezi că unul ca ăsta ar putea vorbi serios despre angajament?

— Faza e, continuă ea, că e serios omul. Nu pare că se joacă. Cinstit vorbind, chiar dacă de cele mai multe ori ne vedem doar pentru sex, nu cred că și-o mai trage și cu altcineva. E superdrăguț, isteț și amuzant. De fapt, e *doctor.*

Un doctor sexy și singur, care se vede cu ea doar pentru sex? Nu e în toate mințile dacă își imaginează că o să se așeze prea curând la casa lui.

— Păi atunci, îi spun, succes. Vii mâine la yoga?

În ultimul an, eu, Bonnie și Gretchen am mers împreună la yoga de trei ori pe săptămână. Așa ne-am și cunoscut.

— Desigur, spune ea.

— Minunat, îi răspund. Și poți să-mi mai povestești cum merg lucrurile cu dr. McSexos.

Dar Bonnie nici măcar nu mă mai ascultă. S-a întors iar la zâmbitul în ecranul telefonului. Da, e complet prinsă în mreje. Sper ca dr. McSexos să nu se transforme în dr. McNesimțit.

Iau liftul până la etajul zece, unde am închiriat un apartament cu două camere, de când ultima mea relație cu-locuit-împreună s-a sfârșit foarte abrupt. Era un tip minunat și am crezut cu adevărat că ar putea fi alesul. Adică, na, locuiam împreună, așa că, evident, treaba părea destul de serioasă. Însă apoi…

Mă rog, nu-mi place să mă gândesc la asta. Sau la el.

Ajung la etajul zece și parcurg holul slab luminat spre ultimul apartament, pe stânga. Chiar dacă locuiesc într-un cartier decent și chiar dacă am două încuietori la ușă, mereu sunt un pic neliniștită când intru în casă. Uneori, rar, mai auzi de câte o fată din oraș strangulată sau înjunghiată mortal în propria casă.

Însă e puțin probabil să se întâmple așa ceva. Nu sunt semne de intrare prin efracție. Sunt sigură că nu mă așteaptă nimeni în întuneric. În plus, care ar fi șansele să fiu atacată de două ori în aceeași seară?

Bag cheia în broască scuturând-o un pic, așa cum fac întotdeauna. Mă chinui nițel, dar apoi cheia se răsucește și ușa se deschide larg.

CAPITOLUL 6

Apartamentul e scufundat în liniște.

Prea multă. Momentele de liniște deplină sunt rare într-un apartament din Manhattan, indiferent cât de târziu e. Chiar când mă împleticesc spre baie, la trei dimineața, tot aud de obicei pe cineva petrecând chiar sub fereastra mea. De aceea mă neliniștește liniștea care mă întâmpină când deschid ușa.

— E cineva? strig cu voce răgușită.

Drept răspuns, o sirenă sparge tăcerea, gonind pe stradă chiar prin fața blocului. Rămân neclintită preț de o clipă, așteptând să nu se mai audă răgetul infernal, apoi las să-mi scape un oftat de ușurare.

În apartament, totul e normal. Nu sunt intruși, nu sunt semne de intrare forțată. Orașul are nivelul obișnuit de zgomot. N-am de ce să-mi fac griji.

Intru în mica mea locuință. Și prin „mică” înțeleg *minusculă.* Un apartament din Manhattan e considerat mare dacă poți să bagi o masă în bucătărie. În bucătăria mea, acest lucru e imposibil. Abia dacă intră o persoană – cea mai mare motivație să-mi mențin greutatea e să știu că n-o să mai pot intra în bucătărie sau în baie dacă pun prea multe kilograme pe mine. Dar partea bună e că nu e nici vreun apartament din acelea microscopice, în care nu poți nici măcar să stai în picioare sau în care folosești cuptorul și pe post de frigider.

Îmi las geanta în locul obișnuit, pe raftul de lângă ușa de la intrare, de obicei înțesat cu romane de dragoste de doi lei, în care personajele principale seamănă rău de tot cu bărbatul misterios. Cărți idioate – îți dau o idee *extrem* de nerealistă despre poveștile de iubire. Dacă aș fi personaj într-unul din aceste romane, întâlnirea noastră drăgălașă ar fi fost imediat urmată de momentul în care bărbatul misterios și-ar fi sfâșiat tricoul de pe el, ca să dea la iveală mușchii lucioși și tari ca piatra, iar apoi s-ar fi repezit asupra mea, împungându-mă cu vintrele pulsând.

În apartament e liniște și nu sunt semne că m-ar aștepta cineva în umbră, ca să-mi ia gâtul. Livingul e mobilat sumar, cu o canapea de la IKEA, un televizor cu ecran mare și un birou pentru laptopul pe care-l folosesc destul de frecvent de când am început să lucrez acasă, în timpul pandemiei.

Mă opresc mai întâi la baie, să verific leziunea de pe frunte. Tăietura în sine e mică, însă, din cauza problemelor mele de coagulare, sângerează destul de tare.

Arăt aproape înfricoșător – nu-i de mirare că bărbatul misterios a șters-o rapid.

Din moment ce am această afecțiune, țin mereu pregătită o trusă de prim ajutor bine dotată. Iau niște comprese și mi le apăs pe frunte. Apoi șterg cea mai mare parte din sângele proaspăt, îl curăț pe cel deja uscat și aplic un pansament compresiv. Să sperăm că până mâine hemoragia o să se oprească îndeajuns cât să pot pune peste rană un leucoplast simplu.

Idiotul ăla de Kevin! O să scriu o ditamai plângerea către administratorii de la Cynch. De fapt, cred că ar fi trebuit să sun la poliție.

După ce fixez pansamentul, privirea îmi coboară spre restul feței. Arăt palidă și obosită. De curând am împlinit treizeci și patru de ani și, cu toate că de obicei oamenii îmi spun că arăt cu zece ani mai tânără, acum par trecută de patruzeci. Nu am o frumusețe ca a lui Bonnie, dar mulți bărbați mă găsesc atrăgătoare. Părul meu șaten are șuvițe naturale mai deschise la culoare și ochii sunt de un cenușiu surprinzător; un pic de mascara îmi scoate în evidență și genele aproape invizibile, șaten-deschis. Când zâmbesc, fac mici gropițe în obraji, iar dinții sunt rezultatul minunat a trei ani în care am purtat aparat dentar, de la unsprezece la treisprezece ani.

Și, cu toate astea, nu reușesc să găsesc și eu un tip cumsecade.

Am sentimentul că Bonnie e pretențioasă, dar eu nu sunt. Nu caut cel mai arătos tip de pe planetă. Nu încerc să mă mărit cu un milionar. Nu vreau decât un bărbat de treabă, care să nu aibă probleme cu alcoolul sau cu jocurile de noroc, cu care să-mi placă să vorbesc, cu un zâmbet frumos și căruia să-i placă de mine tot atât cât îmi place și mie de el.

O fi ăsta un vis de-a dreptul imposibil?

Probabil că este, altminteri n-aș fi singură acum.

În timp ce sunt ocupată să-mi plâng de milă, aud telefonul sunând în cealaltă cameră. Refac traseul spre locul unde mi-am lăsat geanta, pe măsuța de lângă ușa de la intrare, și scotocesc înăuntru, după telefon. Pentru o fracțiune de secundă, mă entuziasmez la gândul că poate bărbatul misterios mi-a aflat cumva numărul de telefon și mă sună să mă invite să ieșim împreună.

Dar nu. E cea mai proastă alternativă pentru varianta de dinainte – mă sună mama.

Nu mă pot gândi la un lucru de care să am mai puțin chef în clipa asta decât să vorbesc cu mama, însă ar fi o cruzime să nu-i răspund. Se îngrijorează tare pentru mine când știe că ies la întâlnire, chiar dacă o asigur că merg mereu în locuri publice și că bărbații cu care mă întâlnesc nu știu unde locuiesc. Desigur, având în vedere ce s-a întâmplat în seara asta, grija ei nu este nejustificată.

În ultimii ani e și mai speriată, de când tata a murit brusc de la un infarct. El obișnuia s-o liniștească, dar acum, după ce s-a pensionat ca profesoară și locuiește singură tot timpul, sunt sigură că nu face altceva decât să stea în casă și să-și facă griji pentru mine. Dacă aș trăi oriunde altundeva decât în Manhattan, sunt convinsă că și-ar vinde casa din Connecticut și s-ar muta chiar lângă mine. Însă orașul o intimidează, așa că sunt în siguranță, n-o să fiu vecină cu mama – deocamdată. Deși, dacă i-aș povesti despre Kevin, probabil că ar scoate casa la vânzare chiar mâine.

— Sydney! țipă ea înainte să apuc măcar s-o salut. Ai fost la întâlnire în seara asta?

— Da.

Iau telefonul în bucătărie, ca să-mi pun paharul cu vin după care tânjesc încă de la cină.

— Dar am terminat.

— Oh!

Nu-mi dau seama dacă e ușurată sau dezamăgită. Probabil câte un pic din fiecare.

— Cum a fost?

— Îh!

— Asta înseamnă bine sau rău?

Umplu cam pe jumătate cu vin roșu un pahar de plastic – n-are niciun sens să mă fasolesc dacă sunt singură. Hei, măcar nu beau direct din sticlă.

— Nu cred că va exista a doua întâlnire.

Ăsta e eufemismul secolului.

— Nu pricep, pur și simplu, spune mama. Ești o fată absolut minunată. Băieții ar trebui să stea la coadă pentru a doua întâlnire cu tine.

Mă întreb cât de bătrână trebuie să ajung pentru ca mama să înceteze să-i numească „băieți” pe bărbații cu care ies în oraș. Îmi imaginez că, dacă o să fiu singură și la cincizeci de ani – ceea ce începe să fie tot mai probabil –, ea o să le zică tot „băieți”. Până atunci, probabil că o să locuiască ea însăși la mine. Probabil că o să dormim chiar în același pat.

— E un mister, murmur, luând o gură mare de vin.

— Oh. Eu, în schimb, am vești bune!

„Te rog, nu vreun aranjament. Te rog, nu vreun aranjament.”

— Ăăă, ce vești?

— Tocmai a născut fata prietenei mele Susan!

Mai iau o înghițitură de vin.

— Uau! Fantastic.

— Nu, stai așa, că nu știi despre ce e vorba, continuă mama. Are treizeci și opt de ani. Are treizeci și opt de ani și a putut face un copil. Iar tu n-ai decât treizeci și patru, așa că ți-au mai rămas cel puțin patru ani de perioadă fertilă. Mai mult, dacă îți congelezi ovulele.

— Minunat.

Dau pe gât restul de vin din pahar.

— Ascultă, sunt cam obosită, așa că o să mă duc la culcare.

— Nu te supăra pe mine, Sydney. Vreau doar să-ți arăt că ai niște opțiuni.

— Nu sunt supărată. Sunt doar obosită.

Îmi mai ia un minut s-o liniștesc pe mama și s-o fac să închidă convorbirea. Chiar dacă discuția cu ea mi-a dat o ușoară durere de cap, când termin apelul, apartamentul se scufundă iar într-o tăcere de moarte.

De ce e atât de greu să-ți găsești pe cineva? De ce nu pot să cunosc și eu un tip grozav, să mă mărit cu el și să trăim fericiți până la adânci bătrâneți? Cer chiar atât de mult?

CAPITOLUL 7

Ora de yoga se termină la 16.30.

La cursul de hatha yoga ținut de Arlene după-amiaza târziu e uneori cam multă lume, dar eu am ajuns suficient de devreme încât să găsesc un loc lângă prietenele mele. Adică, da, înțeleg că yoga e despre pranayama și shatkarma[2], dar e și despre schimburi de priviri agonizante cu prietenele, când instructoarea sugerează o postură ridicol de dificilă și îți tot spune să respiri, când tot ce-ți dorești e să te prăbușești naibii pe saltea.

Arlene pune capăt meditației ghidate cu care ne petrecem ultimul sfert din fiecare oră de antrenament. Mă uit spre Gretchen, aflată în dreapta mea, deja revenită în șezut, cu palmele lipite una de alta.

— Namaste, rostește ea la unison cu celelalte femei din încăpere.

Bonnie chicotește ca de obicei. Nu ia toată treaba așa în serios precum Gretchen, dar îi place să-și păstreze mobilitatea pentru… în fine, știți voi.

— OK, fetelor, spune Gretchen ridicându-se în picioare. Mergem să bem o cafea, da?

Rulez la loc salteaua și mă uit la Bonnie. De obicei, încerc de cel puțin două ori până reușesc s-o strâng suficient încât să încapă la loc în sacul ei.

— Doar dacă nu cumva trebuie să te pregătești pentru încă o întâlnire cu doctorul ăla sexy? zic.

Bonnie râde și Gretchen arcuiește o sprânceană.

— Doctor sexy? Ia zi, care e treaba, domnișoară?

O ador pe Gretchen, dar e superbăgăcioasă când vine vorba despre întâlnirile noastre amoroase. Mai ales de când îi e fidelă lui Randy și nu mai are propriile întâlniri care să-i stârnească interesul. Spune că are nevoie să meargă la întâlniri indirect, prin noi, deși mi se pare un pic ofensator, fiindcă mi-aș dori nespus să am un iubit serios, cum are ea.

Mă rog, poate nu chiar ca *Randy.* Dar cineva de care să-mi placă la fel de mult cum îi place ei de Randy.

Totuși nu sunt *foarte* invidioasă pe Gretchen. Când ne-am cunoscut, ea încă suferea după unul care-i rupsese inima, dar acum se pare că a trecut peste moment. Asta face o relație bună – și îmi dă speranțe pentru propriul viitor.

Bonnie își desface părul blond din elasticul gofrat de culoare verde, apoi îl

prinde iar.

— Hai să mergem la cafea și vă povestesc acolo.

Cincisprezece minute mai târziu, ne înghesuim toate trei la o măsuță din cafeneaua de lângă studioul de yoga. Locul e recunoscut pentru servirea foarte proastă, dar ne e prea lene să ne aventurăm mai departe de-atât. Gretchen încearcă să-i facă semn chelneriței, dând din mâini ca o apucată pentru a-i atrage atenția.

— Să nu uitați că fac cinste, spune ea.

— De unde până unde? întreabă Bonnie.

— Pentru că Gretchen a fost prea ocupată să facă sex pasional cu gagică-su și și-a abandonat îndatoririle de telefonistă pentru apelul de urgență, îi explic.

— Mă simt *atât* de prost pentru asta.

Gretchen renunță s-o mai facă atentă pe chelneriță și se întoarce spre mine, bosumflându-se ușor. Dintre ele două, Bonnie e, clar, mai frumoasă. Are părul blond și mătăsos și forme apetisante. Dar Gretchen are un chip tare dulce, cu ochi mari, ca în filmele de animație japoneze, un nas cât un nasture, împestrițat de pistrui palizi, în plus, arată foarte bine în pantaloni de yoga și tricoul mulat, cu imprimeu floral și anchior.

— Acum mă urăști?

— Un pic, răspund.

— Puteam să te sun eu să-ți ofer variantă de scăpare, Syd, se oferă Bonnie.

Clatin din cap.

— Nu erai prea ocupată cu întâlnirea cu dr. McSexos?

— Oh, corect!

Lui Gretchen i se luminează privirea.

— Despre ce e vorba, ia ziceți? Nu știam că a devenit serioasă treaba cu vreun pretendent.

— N-a devenit, se foiește Bonnie în scaun. Adică nu e încă oficial. Tipul e în continuare foarte sperios, dar… spune și se oprește, iar un zâmbet ascuns îi arcuiește ușor buzele. Chiar îl plac. Pe bune, *chiar* îl plac.

— E sexy? întreabă Gretchen.

— *Foarte* sexy, confirmă Bonnie. Serios, e pur și simplu… E perfect. Genul de bărbat care mă face să mă bucur că nu mi-am găsit pe altcineva până acum.

Nu mă pot abține să nu observ că se uită direct la Gretchen când spune „nu mi-am găsit pe altcineva”. Din fericire, Gretchen nu pare să sesizeze.

— E minunat, Bonnie, mă întind s-o strâng de mână. Și sper să nu fie până la urmă un nenorocit.

Bonnie se strâmbă.

— Vai, dar îți mulțumesc!

Tresar, realizând că am făcut un comentariu inutil de mușcător. Bonnie a cunoscut un tip grozav – de ce încerc să-i strecor îndoieli? Ar trebui să mă bucur pentru ea. Însă e dificil să nu devin bănuitoare după toate experiențele de până acum, culminând cu cea mai rea întâlnire din lume, de aseară.

— Sunt sigură că tipul e minunat, îi spun. Doar că sunt o grămadă de nemernici în orașul ăsta.

— Într-adevăr, și am întâlnit și eu mulți de teapa asta, subliniază Bonnie. Dar el nu e așa – vă spun sigur. Merit un tip cumsecade după toate porcăriile alea de întâlniri.

— Categoric meriți! intervine Gretchen. Fac pariu că e foarte tare. Sper să fii la fel de fericită cu el precum sunt eu cu Randy.

O văd pe Bonnie cum strânge din buze, însă, din fericire, nu scoate o vorbă. Dacă Gretchen ar ști ce crede cu adevărat Bonnie despre Randy, ar fi devastată.

— În fine, continuă Gretchen, ca să schimbăm un pic subiectul, noua expoziție la care am lucrat la muzeu se deschide mâine. Dacă sunteți libere, mi-ar plăcea mult să veniți s-o vedeți.

Gretchen lucrează la muzeu, câștigând probabil un pic mai mult decât nimic. Stă cu chirie într-unul dintre acele microapartamente din centru și îmi dau seama că abia așteaptă să se mute cu Randy, într-un apartament cu o suprafață decentă. Nu pot s-o condamn.

— Mi-ar plăcea mult să vin! îi spun.

— Da, categoric, confirmă Bonnie, lipsită însă de entuziasm.

În timp ce Gretchen se întoarce la încercarea de a-i atrage atenția chelneriței, simt cum telefonul începe să vibreze în geantă. Îl scot și găsesc, nici mai mult, nici mai puțin, un mesaj de la Bonnie:

Chiar trebuie să mergem la muzeu?

O săgetez cu privirea. Se știe că Bonnie e complet indiferentă față de expozițiile organizate de Gretchen la muzeul de istorie naturală, dar mie mi se par destul de interesante. Gretchen își iubește meseria și o admir pentru asta. Nu că mie nu mi-ar plăcea meseria de contabilă, dar… în fine, să fii contabil nu-i ocupația la care visează oamenii, ci unul dintre joburile practice spre care m-au îndemnat părinții să mă orientez.

„E o meserie grozavă, pe care o poți practica oriunde. Și poți să lucrezi și după ce te măriți și faci copii.”

Da, chiar din facultate mă pregăteam pentru eventualitatea de a mă mărita și de a avea copii. Jalnic, nu? Nu mi-am închipuit vreodată că, zece ani mai târziu, n-o să fiu câtuși de puțin mai aproape de împlinirea obiectivului. În ultimul an, n-am avut nici măcar o întâlnire mai de Doamne-ajută.

Și, chiar dacă mă bucur pentru ele, e greu s-o văd pe Gretchen împreună cu iubitul ei… și chiar și Bonnie și-a găsit o relație exclusivă cu dr. McSexos. Mi-e dor să am un iubit. Mi-e dor să mă cuibăresc lângă el, pe canapea. Mi-e dor să simt căldura unui trup alături de mine seara, în pat, când adorm. Mi-e dor…

Mă rog, înțelegeți. Mi-e dor… *de aia.*

Dumnezeule, de ce n-au mers lucrurile cu Jake?

Însă, când închid ochii, nu pe Jake îl văd, ci pe bărbatul misterios de aseară, care nu pare să-mi iasă din minte. N-am mai avut de multă vreme un asemenea impuls. Seara trecută am stricat totul cu fruntea mea însângerată, dar într-un fel mă întreb dacă mai există o șansă să se întâmple totuși ceva între noi doi. Măcar de-aș putea să dau iar de el.

— Hei, spun pe neașteptate. Cum găsești o persoană?

— O persoană? repetă Bonnie.

Gretchen se întoarce să mă privească și îmi dau seama că trebuie să le povestesc toată tărășenia. Când mă aude, își duce mâinile la piept, cuprinsă de regrete de două ori mai mari că n-a fost în stare să prevină totul cu apelul de salvare. Însă, când le spun despre tipul care m-a salvat, par amândouă entuziasmate. Gretchen probabil că ar fi scuipat cafeaua în acel moment, dacă ospătărița ar fi catadicsit să se arate până acum.

— E atât de romantic! strigă ea cu ochii cât cepele. Și ce s-a întâmplat?

— Din păcate… mă strâmb, așa cum poate să-ți confirme și Bonnie, aveam o tăietură mare și urâtă pe frunte și tipul s-a cărat.

— Nu era chiar atât de nasol, spune Bonnie, deși se îmbujorează ușor, ca de fiecare dată când minte.

— Totuși, continui, mă întreb dacă aș putea da iar de el și să arăt mai… prezentabil de data asta.

— Clar! dă Gretchen din cap. Am auzit o poveste despre un tip care a întâlnit o femeie în avion și nu i-a aflat numele de familie sau numărul de telefon până la capătul călătoriei. Așa că a lansat o campanie pe Twitter ca s-o găsească. Și-a găsit-o!

— Pare groaznic de elaborat, spun. Nici măcar n-am cont de Twitter.

— Dar ce zici de Craigslist? mă întreabă ea.

— Craigslist? clatină Bonnie din cap. Vrei să sfârșească *ucisă* de careva?

Gretchen o ignoră.

— Sau ai putea să te uiți pe Cynch, poate are profil acolo? Dacă l-ai întâlnit în zonă, fac pariu că poți să îngustezi căutarea la o rază de câțiva kilometri.

Nu e o idee rea. Pare că absolut toate persoanele singure din oraș au cont pe Cynch. Dacă e singur, pariez că-l găsesc acolo.

— Oare ar părea că-l hărțuiesc dacă-i trimit mesaj pe Cynch?

— În niciun caz, spune Bonnie. În ziua de azi, aranjarea unei întâlniri înseamnă să te lupți cu ghearele și dinții. Trebuie să faci ce-i de făcut ca să supraviețuiești, nu-i așa? Și dacă e un tip cumsecade merită.

— Categoric, aprobă Gretchen.

Bonnie și Gretchen nu cad de acord aproape în nicio privință, așa încât faptul că ambele sunt de părere c-ar trebui să-l găsesc pe tipul ăsta pare un fel de semn. O să-l caut pe bărbatul misterios.

Totuși, în ciuda faptului că fac strategii cu prietenele mele despre cum să dau de el, nu mă pot abține să nu mă întreb dacă e cazul să fac așa ceva. Poate că nu-i o idee așa de bună să mă bag în seamă cu un tip oarecare, de pe stradă, pe care l-am întâlnit pe când hoinărea prin cartier la oră târzie, într-o seară de marți.

Dar sunt sigură că e în regulă. La urma urmelor, tipul ăsta m-a salvat.

CAPITOLUL 8

ÎN TRECUT

TOM

Astăzi, după școală, Daisy e ocupată – face voluntariat la un adăpost pentru animale. Întotdeauna face voluntariat pentru ceva. Eu, pe de altă parte, mă chinui în continuare să recuperez orele de meditații pierdute semestrul trecut, pentru că asta e singura cale de a face niște bani de buzunar. În orice caz, nu e prin preajmă, ca să-mi dea voie s-o conduc acasă, așa că sfârșesc împreună cu Râmă.

— Deci ieri ai reușit să marchezi ceva cu Daisy? mă întreabă Râmă, izbind cu gheata mărimea 46 într-un bulgăre de noroi de pe trotuar.

— Nu pot să discut despre asta.

Râmă rânjește spre mine.

— Asta înseamnă că nu.

— Înseamnă că *nu pot să vorbesc despre asta*, îi răspund, chiar dacă are dreptate. Înseamnă că nu.

— Poate că tu și Daisy ați putea ieși la o întâlnire în patru, împreună cu mine și Alison.

— Ăă, Alison nu ne place pe niciunul dintre noi.

Din păcate, ăsta e adevărul. Când am abordat-o pe Daisy pe culoar, lângă dulăpior, Alison a tot dat târcoale, aruncându-mi priviri pline de ură. Singura persoană pe care pare s-o deteste mai mult decât pe mine este Râmă. Dar nu cu mult mai mult.

Sper că nu m-a vorbit de rău în fața lui Daisy. Dacă o face…

— Hai, trebuie să mă ajuți, Tom, spune Râmă. Toate fetele te plac. Nu-i corect.

— Ba nu-i adevărat.

— Rahat. *E* adevărat și o știi și tu.

OK, cam are dreptate. După ce a trecut puseul de creștere, am început să atrag o grămadă de priviri din partea fetelor. Mama e frumușică foc – ba chiar a făcut

un pic de modeling în tinerețe – și îmi spune mereu că semăn cu ea la înfățișare. Dar, pe bune, nu-mi pasă absolut deloc dacă mă plac fetele. Nu mă interesează decât o singură fată.

— O să văd ce pot face, mint.

Dar n-am cum să-i fac rost lui Râmă de o prietenă. L-aș ajuta, dacă aș putea, însă n-am cum. Chiar e un tip de treabă, însă ceva din felul lui de-a fi le neliniștește pe fete.

— Mulțumesc, frate.

Se oprește pe trotuar, cercetând cu atenție un mușuroi de furnici cu activitate foarte intensă. Îl fascinează tot ce are legătură cu insectele.

— Acum că s-a terminat iarna, fac pariu că regina depune iarăși ouă.

Râmă e o enciclopedie ambulantă despre furnici și mușuroaie. De exemplu, știați că suprafața mușuroiului este, de fapt, acoperită cu mici intrări, pe care furnicile le închid și le deschid ca pe niște uși? Și știați că mușuroaiele pot atinge înălțimea de doi metri și jumătate și să reziste sute de ani?

Dacă distrugi un mușuroi în fața lui Râmă, ar trebui să părăsești imediat orașul. În ochii lui, acesta e un delict de neiertat. Singura suspendare de la școală căpătată de el vreodată a fost când i-a înveninat ochiul lui Johnny Calhoun, pentru că a dat cu piciorul într-un mușuroi și l-a dărâmat. Râmă a tăbărât pe Johnny, urlând încontinuu: *Ce faci tu e genocid!*

Și se mai miră de ce nu-și găsește o iubită!

— Furnicile ți se par apetisante? îl întreb.

În ciuda furiei stârnite de Johnny când a nimicit mușuroiul, chestiune pe care a considerat-o distrugere *inutilă*, Râmă consideră că e absolut în regulă să mănânci insecte. Un fel de ciclu natural al vieții.

Râde.

— Nu știu de ce e toată lumea împotriva consumului de insecte. Sunt animale, la fel ca orice alt produs din carne pe care îl mâncăm. E mult mai rău decât să mâncăm o vacă sau o rață? Sau un *porc?*

— Ăăă, da. Chiar e.

— Într-o bună zi o să-ți fac un tort numai și numai din greieri. Și o să fie cel mai bun tort mâncat de tine vreodată.

— Și probabil și *ultimul* pe care-o să-l mănânc vreodată.

Îmi trage un pumn în umăr, dar nu atât de tare încât să mă doară.

— Hei, pot să trec pe la tine să facem tema la mate?

Ce vrea el *cu adevărat* e ca eu să fac tema și el să copieze răspunsurile. Îl știu de suficient timp încât să-i cunosc obiceiurile. Și, după ce o să copieze

răspunsurile, o să tragă de timp până la ora cinei, când o să halească orice rest de mâncare din bucătăria noastră.

— Să știi că, dacă o să continui să copiezi din tema mea, n-o să treci în veci testele.

— Și ce? E doar matematică.

— Tot trebuie să treci.

— Nu, nu-i așa de importantă pentru viitoarea mea carieră, ridică el din umeri.

Râmă a descoperit de curând că studierea insectelor ar putea fi chiar o meserie, așa că acum aspiră neîncetat să devină entomolog. Dar cine știe cât va dura?! Înainte de asta, voia să fie poștaș. Și înainte de *asta*, polițist, după ce comandantul Driscoll ne-a invitat să vizităm cu clasa secția de poliție.

— Bine, îi spun, poți să treci, dacă vrei.

Rânjește iar. Deși are doar șaptesprezece ani, dinții i s-au îngălbenit deja. Probabil de la țigări.

— Ești cel mai tare, Tom.

Da, da.

Când ajungem în fața casei, descopăr că ușa e deja descuiată, ceea ce înseamnă că mama e acasă. De cele mai multe ori nu încuie ușa, fiindcă nu e cazul la noi în cartier, așa că nu mă surprinde. Ce mă *surprinde* însă e să dau în hol peste tata, care trage de o jachetă, încercând să se îmbrace.

— Tată?

La fel ca tatăl lui Daisy, și el e mai înalt decât mine. Are patruzeci și cinci de ani, dar rețeaua de vinișoare de pe nas și obraji îl îmbătrânește cu zece ani. Știu de la ora de biologie cum lucrează genetica, însă pot să jur că n-am moștenit absolut nicio genă de la omul ăsta. E înalt și corpolent, în timp ce eu sunt zvelt și de înălțime medie. Chiar dacă mai cresc patru-cinci centimetri, tot n-o să arăt ca el. Suntem complet diferiți.

Complet.

— Ce cauți acasă așa devreme? mormăie.

— Am terminat orele, îi amintesc.

Aburii de alcool îi ies prin piele. Nu e nici patru după-amiază și tata e deja abțiguit. Minunat!

Are fața rozalie de la sângele de sub piele. Știați că în trupul unui bărbat de statură obișnuită există cam cinci-șase litri de sânge? Dacă pierzi mai mult de patruzeci la sută din sângele ăla, mori. Asta înseamnă că, pentru statura lui, pe tata îl despart de moarte cam doi litri și jumătate de sânge.

— Și l-ai mai adus cu tine și pe ratatul ăla de prieten al tău – Gândacul,

remarcă tata. Fantastic!

Mă gândesc o clipă dacă să-i spun porecla reală a lui Râmă, dar n-are niciun rost. Plus că nu-mi dau oricum seama dacă „Râmă” e mai bine decât „Gândacul”.

— Mă întorc târziu azi, bombăne tata ca pentru el. Să n-o superi pe maică-ta, puștiule, OK?

Înainte să apuc să-i răspund, trece pe lângă mine, împingându-mă ușor. Iese grăbit din casă, trântind ușa după el. Nu mi-a plăcut niciodată de tata, nici măcar pe când eram mic. Cinstit vorbind, e o ușurare că se cară așa iute. Să sperăm că nu se întoarce până la cină.

Sau poate că se înfige cu Dodge-ul lui într-un zid și nu se mai întoarce niciodată acasă.

În timp ce tata turează motorul mașinii în garaj, îl invit pe Râmă înăuntru. Evident, se duce ață în bucătărie. Râmă mănâncă încontinuu. *Încontinuu.* Cântărește mai puțin decât rucsacul lui Daisy, deși e mereu cu gura plină.

Mama e în bucătărie, spălând vasele în chiuvetă. Nu și-a prins părul, care îi ajunge până la jumătatea spatelui. Când era mai tânără, avea părul negru ca smoala, exact cum îl am și eu, dar acum e înspicat cu șuvițe lungi, cărunte. Nu-și bate capul să-l vopsească.

Nu știu dacă e doar imaginația mea de vină, însă trupul mamei pare nefiresc de țeapăn. Și-a lăsat părul să-i cadă pe umeri în așa fel încât să-i ascundă complet fața.

— Bună ziua, doamnă Brewer! o salută Râmă.

Mama murmură un răspuns, fără să se întoarcă spre noi. Mă uit țintă la ceafa ei, cu inima bubuindu-mi în piept. Am sentimentul neplăcut că știu despre ce e vorba. Doar s-a mai întâmplat și altă dată.

— Mamă?

Îi ia câteva secunde, dar până la urmă se întoarce. Expresia de pe chipul ei sugerează că-și cere iertare, chiar dacă *ea* e aia cu buza spartă. O privesc nemișcat, strângând din pumni până când mi se albesc nodurile degetelor.

— Mamă…

— M-am lovit de ușa de la dulap.

Își atinge ușor rana deschisă de pe buza de jos, care, categoric, nu e urmarea vreunui *accident* casnic.

— Arată mai rău decât e.

Arunc o privire spre Râmă, care a deschis deja frigiderul și scotocește după mâncare. Nu știu dacă a văzut fața mamei, dar e clar că a decis să stea deoparte.

— Tommy, spune mama cu blândețe. Nu face caz. Sunt bine, serios.

Au trecut șase luni de când am văzut-o ultima dată pe mama cu vânătăi pe față. Șase luni de când am vrut ultima dată să ridic pumnul și să-i zdrobesc fața tatei. Credeam că lucrurile s-au mai schimbat un pic în bine. Nu mai bea atât de mult. Credeam…

— Sunt bine, spune ea ferm, apoi se uită spre Râmă, care a apucat o halcă de brânză și niște chipsuri din cămară. Ia-l pe Râmă și mergeți sus, în camera ta.

— Mamă…

— Tom, las-o cum a căzut.

Încleștează maxilarul. Poate o fi fost ea model în tinerețe, dar vremurile alea au apus de mult. La fel ca tata, pare cu zece ani mai în vârstă decât e de fapt. Cu toate că e încă îndeajuns de drăguță încât Râmă s-o privească uneori într-un mod de-a dreptul nepotrivit.

Nu vreau deloc s-o las cum a căzut, dar ce pot face?

Totuși nu mă pot abține să nu mă gândesc la fața lovită a mamei, chiar și acum, când am urcat cu Râmă la mine în cameră. Stăm pe pat, unul lângă altul, și ar trebui să ne facem tema la mate, însă nu reușesc să mă concentrez. Gândul îmi zboară încontinuu la pumnul tatei repezindu-se spre gura mamei.

Tata e mult mai voinic decât mine. Dacă l-aș înfrunta vreodată, lucrurile nu s-ar sfârși prea bine pentru mine. Mai ales dacă l-aș prinde într-una dintre furiile acelea dezlănțuite de whisky, când pare capabil să ridice o mașină într-o singură mână și s-o rotească deasupra capului. Dacă am fi unul contra altuia, el ar câștiga detașat.

Doar dacă nu găsesc o modalitate de a echilibra forțele…

— Nu pot să cred că i-a făcut iar asta, răbufnesc.

Râmă stă la celălalt capăt al patului, ronțăind un Dorito.

— Ești bine, frate?

— Nu.

Arunc în perete creionul cu mină moale. În urmă rămâne o dâră gri.

— Îl urăsc pe tata.

Râmă mârâie:

— Știu.

Odată am chemat poliția din cauza lui. Mă săturasem de crizele pe care le făcea și m-am gândit că poate asta ar ajuta-o pe mama, chiar dacă ea mi-a cerut să renunț la idee. Încă îmi amintesc expresia uluită de pe fața lui rumenă când ne-au bătut polițiștii la ușă. Am fost foarte încântat de cât de speriat părea, până când s-a arătat mama și a negat totul. Ba chiar *l-a apărat.* A intrat în jocul lui, cu

rahatul ăla de poveste cum că a căzut pe scări şi s-a lovit. După asta, poliţia n-a mai avut ce să facă.

— Mi-ar plăcea să-l ucid, răbufnesc iar.

Râmă ridică privirea din caietul cu spirală pe care-l ţine în poală. Suntem prieteni de zece ani şi n-am mai spus niciodată aşa ceva în faţa lui. Nu las la lumină astfel de gânduri nebuneşti care-mi trec uneori prin minte. Am fost foarte grijuliu în privinţa asta. Chiar dacă Râmă e cel mai bun prieten al meu, nu mă aştept să înţeleagă. Nu ştiu de ce-am spus-o acum, în afara faptului că numai la asta mă pot gândi.

Mă aştept să văd cum i se boţeşte faţa, într-o expresie de dezgust, dar – ce ciudat! — nu aşa se petrec lucrurile. În schimb, mă întreabă:

— Păi şi de ce nu acţionezi?

„Poftim?”

Mă holbez la el.

— Ce-ai zis?

Ridică un umăr.

— Nu-i nimic în neregulă să ucizi pe cineva care-o merită.

— Păi, ba da, e.

— Nu chiar.

— E ilegal. S-ar putea să merg la *închisoare*.

— Doar dacă eşti prins.

Râmă îşi prinde între degete un coş de pe faţă, a cărui culoare alb-lucios arată că e pe cale să pocnească. Glumeşte. Adică treaba asta nu-i un lucru amuzant sau ceva de genul, dar băiatul ăsta are un simţ al umorului destul de ciudat. Doar nu sugerează serios că ar trebui într-adevăr să-mi ucid tatăl.

Cel puţin, aşa cred.

Preţ de o clipă, îmi dau voie să-mi imaginez momentul. Văd cum acei doi litri şi jumătate de lichid roşu-aprins i se scurg din trup până când, într-un final, se prăbuşeşte la pământ, dându-şi ochii peste cap. Şi, pentru o fracţiune de secundă, totul pare atât de real, încât aproape că-mi vine să vomit.

CAPITOLUL 9

ÎN PREZENT

SYDNEY

După ce *în sfârşit* ne bem cafelele, Gretchen se îndreaptă spre muzeu să mai rezolve câteva lucruri pentru expoziţia care se deschide mâine. Eu şi Bonnie o apucăm înapoi spre casă şi în tot acest timp pe buze i se ghiceşte acel zâmbet misterios. Chiar e prinsă rău de tot – n-am mai văzut-o niciodată aşa.

Suntem cam la trei cvartale distanţă de bloc, exact în acelaşi loc în care m-a atacat Kevin noaptea trecută, şi, pe măsură ce ne apropiem de clădirea unde am pretins că locuiesc, văd un bărbat aşezat pe trepte. Când mă observă, se ridică iute.

— Sydney! strigă el.

Oh, nu! E *Kevin,* cu părul rar legat în aceeaşi coadă nepieptănată. Nu a înţeles mesajul când l-am lovit în vintre? Mie mi s-a părut destul de clar. Dar acum vine spre mine cu braţele deschise de parcă am fi doi iubiţi care nu s-au mai văzut de mult.

Bonnie îmi aruncă o privire mirată, întrebându-se, evident, dacă acesta e bărbatul misterios. Clatin din cap cu hotărâre.

— Sydney, mi se adresează Kevin iar, pot să-ţi vorbesc? întreabă şi aruncă o privire spre Bonnie. Între patru ochi?

Îmi încrucişez braţele la piept.

— Nu, nu poţi. Seara trecută m-ai atacat.

Bonnie face ochii mari.

— Ăsta e individul *cu pricina?*

— Da, el e, spun ţeapănă. Şi te-aş ruga să pleci, Kevin.

Poartă o pereche de blugi jerpeliţi, care îi cad uşor de pe mijlocul subţire; se apucă de betelie să-i ridice.

— M-ai înţeles greşit, nu încercam decât să-ţi spun noapte bună şi ai interpretat greşit.

— Îți spun că n-am interpretat deloc greșit.

— Sydney, spune rugător, ești femeia perfectă pentru mine. Nu lăsa un lucru atât de minunat să ne alunece printre degete.

Femeia perfectă pentru el – în afară de brațele mele de monstru.

— Îmi pare rău! Nu sunt interesată.

Dă din cap în direcția clădirii unde crede că locuiesc.

— Pot să intru și să vorbim cinci minute despre asta?

Bonnie ne-a ascultat tot schimbul de replici și, când arunc o privire spre ea, văd cât de tare s-a înfuriat.

— Oh, sfinte Dumnezeule, intervine ea pe nepusă masă. E evident că Sydney nu vrea să stea de vorbă cu tine!

Bagă mâna în geantă și scoate telefonul.

— Fie te cari în secunda asta, fie sun la 112, să le spun că suntem hărțuite de un ciudat cu părul legat în coadă.

Kevin se uită când la una, când la alta, de parcă ar cumpăni ce să facă. În cele din urmă, se dă un pas înapoi, cu mâinile în aer.

— OK, bine. Dar faci o greșeală, să știi.

Își pironește asupra mea ochii din ce în ce mai întunecați.

— O *mare* greșeală.

Mă înfior când îmi aduc aminte cum a pus mâna pe mine aseară. Am fost norocoasă că m-a salvat cineva, dar s-ar putea să nu mai am tot atâta noroc data viitoare când mă încolțește.

— Nu, *tu* faci o mare greșeală dacă te mai apropii vreodată de prietena mea! îl repede Bonnie.

Apasă o dată pe tasta 1 a telefonului, apoi încă o dată și îl ridică să i-l arate.

— Vrei să-l tastez și pe 2? Că o fac bucuroasă.

De data asta, Kevin recepționează mesajul. Se îndepărtează grăbit, cu coada fluturându-i pe spate. Abia când nu-l mai vedem îndrăznesc să-i dau un cot lui Bonnie.

— Bine lucrat. Chiar ești dată naibii.

— Da, mă rog, spune lustruindu-și unghiile pe mâneca bluzei, sunt mult mai bună când tipul nu e fixat *pe mine*. Dacă ar fi venit aici să mă hărțuiască pe mine, probabil că l-aș fi invitat deja sus, la o cafea.

Când sunt sigură că individul a dispărut, ne continuăm drumul spre blocul unde locuim de fapt, aflat la câteva străzi distanță. Când ajungem în hol, dăm de Randy, cocoțat pe un taburet să schimbe un bec. Nu prea ar avea nevoie de scăunel, căci e înspăimântător de înalt.

Mai înalt chiar și decât Kevin – categoric, trece de un metru optzeci; are pungi sub ochi și murdărie adunată, se pare, definitiv în crăpăturile pielii de pe degete. Nu e genul meu, dar îmi dau seama ce-i place lui Gretchen la el – e bătăios.

— Hei, ne face el cu ochiul în timp ce ușa de la intrare se închide în spate. Unde e doamna mea?

— S-a întors la muzeu, îi răspund.

— Ah! Deja mi-e dor de ea.

Bonnie se întoarce spre mine și-și dă ochii peste cap; îi dau un ghiont în coaste.

— A zis că se întoarce într-o oră, două, continui.

— Apropo, intervine Bonnie, veceul meu scoate iar zgomotul ăla ciudat când trag apa. Vii să vezi ce are?

— Sigur.

Randy termină de montat becul și coboară de pe taburet, ștergându-și mâinile pe blugi.

— Ar fi bine să trec mâine-dimineață? Sunt probleme cu aerul condiționat într-o mulțime de apartamente și o să-mi facă zile fripte dacă nu ajung azi să rezolv.

— Cred că da, spune Bonnie, mijind ochii. Mâine-dimineață? Cam pe la ce oră?

— Pe la nouă?

Bonnie lucrează de acasă, la fel ca mine, așa că încuviințează din cap.

— Perfect.

Randy se pregătește să schimbe alt bec, în timp ce noi ne îndreptăm spre lifturi. Abia după ce ușa se închide, Bonnie coboară tonul vocii și spune:

— Vii și tu la mine mâine-dimineață, la nouă?

— Glumești.

— Nu glumesc.

Își strânge elasticul cu care și-a prins părul.

— Nu vreau să fiu singură cu Randy. Îmi dă fiori reci.

— Bonnie, e complet inofensiv. Adică, na, Gretchen s-a *cuplat* cu el.

O văd cum ridică dintr-o sprânceană.

— Vorbești serios când zici că nu te face *deloc* să te simți ciudat?

Cinstit vorbind, Randy pare un tip absolut drăguț. E administratorul clădirii de când m-am mutat aici și întotdeauna s-a arătat extrem de respectuos. N-a făcut niciodată niciun gest care să-mi pară amenințător.

Și totuși…

Uneori, e ceva în felul în care mă privește. Nu tot timpul, doar uneori. Mă fixează cu privirea un pic cam prea mult. Și nu e vorba că doar ia aminte la felul cum arăt, cum fac alții. E altceva acolo. Nu pot să spun exact ce, dar nu pot să pretind că nu știu la ce se referă Bonnie când zice că o trec fiori reci pe șira spinării.

— Știi ceva, spun, și veceul meu scoate uneori zgomote ciudate. De obicei, pur și simplu scot capacul rezervorului și e acolo o manetă, de care mișc un pic și…

— Nu, mulțumesc! mă întrerupe Bonnie. O să-l las pe administrator să se ocupe de ce-i trebuie veceului meu. Vii sau nu?

— Bine, vin. La nouă?

— Vino și tu la fără un sfert. Dau o cafea.

Nouăzeci la sută din viața mea socială presupune să beau cafea cu prietenele mele. Dar, în fine, ce să-i faci?! Sunt lucruri și mai rele pe lume.

Și, hei, poate că Bonnie o să mă ajute să iau urma bărbatului misterios.

CAPITOLUL 10

În cincisprezece minute trebuie să fiu la Bonnie.

M-am trezit cam acum o oră. Am făcut un duș și am fost aproape să-mi trag pe mine o pereche de pantaloni de trening pe care-i port cu frecvență tot mai mare în timpul săptămânii. Lucrul de acasă are avantajele lui, dar încep să arăt ca o puturoasă. Așa că mă răzgândesc și îmbrac niște pantaloni pentru yoga, parcă un pic mai potriviți.

Bonnie a spus că dă o cafea, așa că acum beau cafeaua de dinainte de cafea. Am petrecut ultima jumătate de oră navigând pe Facebook și întrebându-mă dacă n-ar trebui să-mi șterg de tot contul. Înainte îmi plăcea, dar acum absolut toate conturile prietenelor mele nu conțin decât bebeluși peste bebeluși. Mai e cineva în afară de mine care nu procreează zilele astea?

Femeile acestea, pe care obișnuiam să le numesc prietene, par să consemneze fiecare detaliu nesemnificativ din viața bebelușilor și să-l publice online. Dar dacă bebelușii ar vrea și ei un pic de intimitate? *Eu, una*, n-aș vrea să văd pe internet genele mele fotografiate din opt perspective diferite.

Și, desigur, nelipsita burtă de gravidă. Chiar trebuie să văd săptămânal, timp de nouă luni, o poză de profil cu evoluția burții tale?

Și, da, pot să le judec liniștită, pentru că în ritmul ăsta n-o să am *niciodată* copii. Nu-mi pot imagina în veci cum s-ar putea întâmpla așa ceva.

Seara trecută am irosit o oră întreagă pe Cynch. În ultimul an, a devenit de departe cea mai populară aplicație de dating din oraș, poate și pentru că se promovează ca adresându-se „exclusiv” newyorkezilor. Ca să-ți faci cont, ți se solicită un cod poștal din NYC, iar asta o face, firește, irezistibilă. Fetele din Jersey n-au acces.

În afara faptului că vizează exclusiv New Yorkul, în rest e o aplicație ca toate celelalte. Fiecare profil conține o poză și informațiile obișnuite: singur sau divorțat; ai copii sau vrei copii; investitor în banking sau om de serviciu. Însă unul dintre avantajele pe care le oferă e posibilitatea de a vizualiza toate profilurile dintr-o anumită zonă.

Așa am încercat să-l găsesc pe bărbatul misterios.

Am scotocit după toți tipii de vârstă apropiată cu el, pe o rază de aproximativ trei kilometri. Apoi am extins-o la cinci, apoi la opt. M-am uitat la fiecare

nenorocit de profil și n-am dat peste niciun bărbat care să semene cât de cât cu el și care să locuiască pe o rază de opt kilometri de blocul meu.

(Da, în halul ăsta de disperată sunt.) În orice caz, mi-au rămas patru variante:

1. Bărbatul misterios nu are o relație, dar e singurul tip din oraș care nu și-a făcut profil pe Cynch.
2. Bărbatul misterios nu are o relație, dar nu locuiește în zonă.
3. Bărbatul misterios are o relație.
4. Bărbatul misterios e gay. (Acesta e alt criteriu de căutare.)

Prima variantă pare cea mai probabilă. Poate că n-are pe nimeni, dar nu crede în întâlnirile aranjate pe internet. E de înțeles.

A doua opțiune mă lasă un pic perplexă. Dacă nu are pe nimeni și nici nu locuiește în zonă, ce căuta într-o zonă rezidențială singur, marți noaptea?

Și iată cum în minte mi se strecoară brusc un gând nebunesc.

Bonnie era în holul blocului când am ajuns acasă, abia venită de la întâlnirea cu dr. McSexos. Și așa, dintr-un noroc, iată cum dau eu peste un tip arătos la doar câteva cvartale depărtare de bloc.

E posibil ca bărbatul misterios și dr. McSexos să fie unul și același?

Nu, nu cred că-i posibil. Ar fi o coincidență foarte ciudată, nu-i așa? Totuși Bonnie a spus că doctorul e blond, iar bărbatul misterios are părul foarte negru.

Stai, așa a spus, nu? Cred că da.

În timp ce analizez și această posibilitate, primesc un mesaj pe telefon din aplicația Cynch. Cât l-am căutat eu pe bărbatul misterios, un tip, Chad, m-a găsit și a trimis o solicitare de conectare. Arată drăguț în poza de profil – ochi verzi cu luminițe în ei și gropițe în obraji –, pare și de treabă, așa că accept. Și iată că Chad vrea să vorbim.

Vedeți? N-am nevoie de bărbatul misterios. Sunt o mulțime de tipi în oraș și sunt gata să mă urc iar în șa, cât timp nu ne îndepărtăm de zonele aglomerate.

Iau telefonul să văd mesajul, așteptând ca Chad să-și dorească să stabilim o dată când să ieșim împreună să bem ceva. Nu a făcut pentru mine nimic eroic, ca bărbatul misterios, dar nu am nevoie de un erou. Am nevoie doar de un tip cumsecade.

Doar că, atunci când citesc mesajul, simt cum mă lasă inima.

> Salut, Sydney! Scuze pentru șiretlic, sunt Kevin. Chiar aș vrea să vorbim despre seara trecută. Am simțit cu adevărat că între noi există chimie și nu vreau să strici totul din cauza unei neînțelegeri.

Nu vrea ca *eu* să stric totul? Tipul ăsta chiar vorbește serios?

Blochez profilul și îl raportez în aplicație. Sunt iritată că i s-a permis fie și numai să se înscrie cu un alt profil. Nu au niciun fel de control al calității? Omul ăsta e *periculos*. Mă întreb dacă de data asta n-ar trebui să mă duc direct la poliție. Asta nu e hărțuire de-a dreptul?

În orice caz, nu am timp acum să sun la poliție – trebuie să merg la Bonnie. Mi-a spus să fiu acolo la 8.45 și e obsedată de punctualitate. În plus, Cynch începe să mă deprime. E posibil să nu mai fi rămas niciun bărbat cumsecade în tot orașul? Încep să mă gândesc că jumătate din tipii de pe Cynch sunt Kevin deghizat.

Cobor un etaj pe scări până la apartamentul lui Bonnie, care e aproape sub mine. Ajung la 8.46 și apăs cu degetul mare butonul soneriei, așteptând să-i aud pașii răsunând prin apartament.

Însă, după treizeci de secunde, totul rămâne tăcut. Bonnie nu răspunde la ușă. Nu e niciun semn că s-ar afla cineva acasă.

Minunat!

Sun iar, de data asta ținând degetul apăsat ceva mai mult pe butonul soneriei. Bonnie mi-a spus să vin exact acum – doar nu m-o lăsa să aștept la ușa propriului apartament, nu-i așa? Însă, na, mai intervin și urgențe.

Bag mâna în buzunarul pantalonilor de yoga și scot telefonul. Verific mesageria, însă n-am primit niciun mesaj de la ea prin care să-mi spună să nu mai vin. Îi scriu:

Bună, e totul în regulă? Nu ziceai să ne vedem la tine la 8.45?

Aștept să apară pe ecran punctulețele indicând că-mi scrie un răspuns. Dar nu apare nimic.

După încă un minut, aud deschizându-se pe palier ușile liftului. *În fine*, probabil că a ieșit să mai cumpere niște cafea sau ceva de genul ăsta. Doar că din lift nu iese Bonnie, ci Randy, îmbrăcat în obișnuiții blugi ponosiți și un tricou atârnând larg pe trupul deșirat.

Ridică mâna în semn de salut.

— Bună, Sydney! Ce faci aici?

„Bonnie mi-a zis să trec pe la ea fiindcă îi dă fiori reci să stea singură cu tine.”

— M-a invitat Bonnie la o cafea, dar nu pare să fie acasă.

La fel ca mine, Randy apasă pe butonul soneriei. Din nou, așteptăm zgomotul pașilor ei dincolo de ușă, însă, la fel ca înainte, apartamentul rămâne scufundat în tăcere.

Treaba asta e ciudată rău. Nu pare deloc stilul lui Bonnie.

Randy se uită la ceasul lui Casio.

— Am o zi plină. Nu pot sta după ea.

— Dar ai cheia, nu?

Degetele scheletice ale lui Randy se reped spre inelul de chei supradimensionat care-i atârnă la betelia blugilor. Are chei de la toate apartamentele din bloc. A intrat și la mine de câteva ori, când nu eram acasă – cu permisiunea mea, firește.

— Deci poți să intri, da?

— Cred că da.

Văd cum mărul lui Adam de pe gâtlejul lui urcă și coboară ușor. E atât de slab, încât mărul lui Adam e dureros de mare și ascuțit. Aproape îți vine să crezi că, dacă-l atingi, o să te tai la deget.

— Dar lui Bonnie nu-i place să intru la ea în apartament când nu-i acasă.

Îmi trece prin minte că Randy știe că Bonnie nu-l place. Mă întreb dacă are vreo idee despre ce spune despre el când nu e în preajmă. Mai important de-atât, mă întreb dacă *Gretchen* are vreo idee. Gretchen e una dintre persoanele acelea obsedate să fie plăcute de toată lumea și sunt sigură că-și dorește ca toată lumea să-l placă și pe iubitul ei.

— Sunt îngrijorată în privința ei, recunosc. Nu e ceva obișnuit pentru Bonnie.

— Poate a intervenit ceva?

— Uite ce e, nu trebuie să-i repari veceul, dar putem să intrăm doar ca să ne asigurăm că n-a pățit ceva? Ce zici, un minut?

— Nu știu…

— Te rog? Sunt îngrijorată pentru ea.

Îl văd că ezită, așa că adaug:

— O să-i spun că te-am obligat.

Se uită iar la ceas și oftează.

— OK. Dar hai să ne mișcăm repede de tot.

Randy scotocește parcă o veșnicie, cercetând fiecare cheie de pe inelul uriaș, până când o găsește pe cea potrivită. Mă tot uit spre lift, sperând ca Bonnie să apară brusc, cărând cu ea multe cafele de la Dunkin’ Donuts. Adică, na, sunt sigură că e bine. Probabil a avut o întâlnire târzie cu dr. McSexos și acum e cuibărită bine în patul ei enorm, cu cearșafuri de cea mai bună calitate.

Mă bucur pentru ea – jur.

În fine, Randy deschide ușa, dar mă lasă pe mine să intru prima. Trec pragul apartamentului, așteptând pe jumătate s-o văd venind în fugă din living, cu un prosop înfășurat pe trup, furioasă pe noi doi că am dat năvală peste ea în timp ce

făcea duș.

Dar nu. Liniște desăvârșită.

Apartamentul ei e aproape identic cu al meu în privința configurației, dar arată foarte diferit. Îi plac lucrurile mai frumoase. Eu am o canapea scheletică, un birou și un raft de cărți, în timp ce ea a petrecut mult timp să-și aleagă o canapea scumpă, din piele, o măsuță de cafea castanie și un șifonier vintage. Apartamentul arată ca scos dintr-un articol despre traiul în Manhattan.

— Bonnie? strig.

Niciun răspuns.

— Nu cred că e acasă, spune Randy.

Are dreptate. Nu pare să fie acasă. Fără îndoială, a ieșit cu doctorul cel sexy. Îmi dau seama cum e să te giugiulești în patul altuia și să nu vrei să chemi un Uber la două dimineața. Dar, pentru numele lui Dumnezeu, ar fi putut măcar să mă sune și să-mi spună că n-o să ajungă acasă la timp.

— Aș putea să verific și veceul, dacă tot sunt aici, adaugă Randy.

Pornește spre baie. Rămân în living și scot iar telefonul din buzunar. Tot n-am primit niciun mesaj de la Bonnie. Serios, e chiar necioplită la faza asta. Aș fi înțeles dacă anula în ultima clipă, dar să nu sune deloc?

În cele din urmă, selectez numărul ei din lista de contacte. Măcar să-i spun că am așteptat-o, așa cum rămăsese stabilit, și că acum îmi datorează o cafea, așa cum mi-a datorat ieri Gretchen.

Doar că, imediat ce apelez, îi aud telefonul sunând. De undeva din apartament.

OK, asta chiar e ciudat…

Întorc capul în direcția din care vine sunetul. Adică spre bucătărie.

Intru în încăperea la fel de micuță cum e și a mea, așa că-mi ia doar cinci secunde să-i zăresc telefonul așezat pe blatul dulapurilor, alături de un elastic gofrat de culoare neagră. Telefonul lui Bonnie e aici, în apartament.

Și asta nu e tot.

Privirea îmi cade pe podeaua acoperită cu linoleum. În general, Bonnie e obsedată de curățenie, de-a dreptul maniacă. Însă de data asta podeaua e murdară. Pătată cu picături rotunde, de un maroniu-închis, formând o dâră ce duce, după cum îmi dau seama acum, spre ieșirea din bucătărie, pe hol, pierzându-se apoi în dormitor.

Oh, Dumnezeule mare!

— Randy? croncăn cu voce răgușită.

— Stai așa! strigă el la mine. Încerc să repar veceul. Cu inima bătând nebunește, urmez dâra de picături pe hol. Trec pe lângă baie, unde Randy

meșterește ceva la vasul de toaletă, evident fără să fi văzut petele de sânge de pe jos. Dâra duce direct în dormitorul lui Bonnie, dincolo de ușa închisă.

Poate că n-a pățit nimic. Poate că a avut un mic accident casnic și acum se odihnește.

Desigur, Bonnie nu sângerează abundent. Eu sunt aia. În afară de mine, restul oamenilor nu lasă o dâră de sânge prin casă, fără ca măcar să observe.

Întind mâna și o țin o clipă pe clanță, fără să apăs, îmi trece prin minte că poate ar fi bine să sun la poliție, în loc să mă apuc să investighez pe cont propriu. Dar, pe de altă parte, sunt deja aici. Poate că Bonnie e absolut teafără. Poate că totul e absolut în regulă.

Apăs încet pe clanță. Deschid larg ușa, lăsând la vedere patul mare, acoperit cu o cuvertură de culoarea lavandei.

Și, când văd ce e pe pat, nu-mi pot reține urletul de groază.

CAPITOLUL 11

ÎN TRECUT

TOM

Astăzi e ziua în care o voi săruta pe Daisy.

Poate.

E a treia oară când am condus-o acasă de la şcoală. Mai devreme, când m-am despărţit de Râmă, prietenul meu a considerat necesar să mă atenţioneze să nu mă sperii ca prostul şi să dau bir cu fugiţii. De data asta, sunt hotărât s-o sărut.

Ne ţinem iar de mână şi, spre uşurarea mea, palma nu-mi mai transpiră. Mi-am adunat toată energia ca să reuşesc. Daisy îmi zâmbeşte neîncetat, în timp ce-mi povesteşte despre târgul de servicii medicale unde va face voluntariat. Participă mereu ca voluntar pe undeva. E atât de *bună.* Iar eu sunt atât de…

— Vii şi tu, Tom? mă întreabă ea.

— Unde să vin? spun fără expresie.

Daisy râde.

— Ca voluntar la târgul de servicii medicale! Le-ar prinde bine o mână de ajutor în plus. Şi tu vrei să fii doctor, deci ar da bine în dosarul pentru facultate.

— Desigur.

Probabil că *ar da* bine în dosarul meu pentru facultate, dar nu-mi pasă de asta. Dacă Daisy mi-ar cere să mănânc din gunoi, n-aş sta pe gânduri.

Bate din palme.

— Ce grozav! Dar Râmă? Vine şi el?

— Mă îndoiesc. Poate doar dacă ar crede că-şi găseşte acolo o iubită.

Daisy chicoteşte.

— Mai mănâncă gângănii?

Chiar dacă se abţine în public, aş fi foarte surprins dacă aş afla că Râmă nu mai halește din când în când câte un cărăbuş, doi. Pare că-i savurează cu adevărat, însă n-ar fi de folos pentru încercările lui să înceapă să circule zvonul că mănâncă în continuare insecte, aşa că mă rezum să spun:

— Nuuu.

— În fine, continuă Daisy, hai să ne vedem în faţa centrului comunitar sâmbătă după-amiază, înainte de începerea târgului.

— Sau am putea să mergem mai întâi să luăm prânzul?

Daisy se strâmbă uşor.

— Scuze, nu pot. Am atât de multe de făcut.

Respins. Poate că Daisy s-a răzgândit în privinţa mea. Poate că asta e ultima dată când o să-mi ceară s-o conduc acasă. Poate că *n-ar trebui* să încerc s-o sărut…

— Dar ce-ar fi să ieşim duminică? sugerează ea. Ne întâlnim după slujba de la biserică?

Zâmbesc şi dau din cap, fără să catadicsesc să-i spun că familia mea nu merge la biserică. Mama obişnuia să meargă când eram mic, însă tata consideră că toată biserica nu înseamnă decât „o adunătură de şarlatani” şi nu ne-a mai lăsat să mergem. Nu că m-aş duce, dacă mi-ar da el voie. De câte ori trec pragul unei biserici, mi se pare că e ceva acolo ce mă face să mă simt foarte inconfortabil.

Trecem pe lângă o curte şi zăresc o floare ridicându-se din iarbă; are mijlocul galben şi petale catifelate, albe. O margaretă. Normal, margaretele sunt florile preferate ale lui Daisy[3]. Înainte de a trece mai departe, smulg floarea din pământ şi i-o întind.

— Pentru tine.

În loc să dau o lovitură, văd cum îi pică faţa.

— Credeam că-ţi plac margaretele, spun.

— Da, dar…

Chipul i se boţeşte, cu ochii la floarea pe care o ţin încă în mână.

— *Ai ucis-o.* Creştea fericită în pământ, iar acum *o să moară.*

— Of!

Nu mi-a trecut niciodată prin cap că ar putea gândi în felul ăsta.

— Există vreo cale s-o salvăm?

Clatină tristă din cap.

— Nu, nu există.

Îmi smulge din mână tulpiniţa firavă.

— Dar o s-o pun în apă când ajung acasă. În felul ăsta, măcar o să mai supravieţuiască vreo câteva zile.

Minunat. Acum sunt şi ucigaş de flori.

— E în regulă, Tom. N-aveai de unde să ştii.

Îmi duc mâna la inimă.

— N-o să mai ucid în viaţa mea vreo floare.

Şi vorbesc serios. N-o să mai ucid niciodată *o floare*.

Un zâmbet apare pe chipul lui Daisy. Mă apucă de tivul tricoului şi mă trage mai aproape de ea. Realizez că nu ne mai despart decât vreo cincisprezece centimetri, iar Daisy şi-a pironit asupra mea ochii de un albastru limpede. Abia dacă mai pot gândi clar şi în minte nu am decât un gând:

„Sărut-o!”

Aşa că o sărut. Aplec capul şi îmi lipesc buzele de ale ei. Sunt atât de catifelate şi moi, perfecte, exact cum mi le-am imaginat. E o făptură aşa delicată. Nu sunt eu prea masiv, dar ea e mult mai micuţă decât mine. Dacă o apuc de cap şi răsucesc zdravăn spre stânga, i-aş putea rupe gâtul. Nici nu mi-ar fi aşa greu.

— Săruţi *foarte* bine, domnule Brewer, spune Daisy în şoaptă, după ce buzele noastre se desprind.

— Mulţumesc.

— E prima dată? îmi face ea cu ochiul.

Ezit o clipă, apoi decid să mint.

— Da.

— La fel şi la mine.

Îşi trece jucăuş un deget pe pieptul meu.

— Am ştiut dintotdeauna că primul meu sărut va fi cu tine, spune.

Iar acum mă bucur încă o dată că am minţit-o. Nu că ar avea de unde să afle adevărul. Nu-i nimeni prin preajmă în afară de mine să i-l spună.

— Mi-ar plăcea să te sărut iar, cât mai repede, o aud.

— Şi mie la fel, rostesc prosteşte.

Abia când se desprinde de mine observ că, în timp ce ne sărutam, margareta i-a căzut din mână. Mă uit în jos şi o văd sub talpă, cu petalele albe strivite pe asfalt.

CAPITOLUL 12

ÎN PREZENT

SYDNEY

Nu mă pot opri din tremurat.

A venit poliția. Criminaliști cu cipici de plastic în picioare și mănuși în mâini ies și intră tropăind în apartamentul lui Bonnie, făcând ce-au de făcut la locul crimei. M-am așezat pe canapeaua scumpă, din piele, pe care Bonnie a fost atât de fericită s-o cumpere la un preț bun, și am petrecut ultimele douăzeci de minute legănându-mă înainte și înapoi și strângându-mă în brațe. Nu mi-a cerut nimeni să ies, ceea ce e bine, fiindcă în momentul ăsta nu cred că sunt în stare să fac vreun pas.

Randy a fost cel care a sunat la poliție. Încă îmi răsună vocea lui în cap. „O cheamă Bonnie Griffin. Mi-a cerut să-i repar veceul și am găsit-o în dormitor. Este… e moartă.”

N-o să-mi pot scoate în veci din minte, cât timp oi trăi, imaginea lui Bonnie zăcând în patul ăla. Nu cred că am văzut în viața mea atâta sânge, dar acum a fost destul, credeți-mă.

O polițistă vine să se așeze lângă mine. Are părul adunat într-un coc strâns, dar chipul îi e blând. Îmi pune ușor o mână pe umăr, de parcă s-ar teme să nu mă prăbușesc.

— Cum vă simțiți, domnișoară Shaw? mă întreabă.

Nu sunt capabilă să-i răspund. Presupun că și ăsta e un răspuns în sine.

— Afară se află un detectiv pe care-l informează colegii mei chiar acum, îmi spune. Ar vrea să vă pună câteva întrebări, dacă sunteți de acord? Credeți că ați putea să răspundeți?

Încerc încă o dată să-mi fac coardele vocale să funcționeze.

— Știu că e dificil, spune cu blândețe. Dar vreți să aflăm cine i-a făcut asta prietenei dumneavoastră, nu-i așa?

Vreau. Chiar vreau. Oricare-ar fi monstrul care i-a făcut asta lui Bonnie, vreau

să plătească. Pentru că ea nu merita o asemenea soartă. Nimeni nu merită.

Și, oricare-ar fi criminalul, e un individ bolnav, foarte bolnav. Trebuie să fie închis și cheia aruncată de tot.

— OK, spun cu voce răgușită. O să mă străduiesc.

Răsucesc iute capul când aud ușa deschizându-se. Probabil e detectivul desemnat să afle ce s-a întâmplat cu Bonnie. În ciuda a cât de îngrozitor mă simt acum, trebuie să mă comport ca un adult. E singura cale de-a ajuta ca prietenei mele să i se facă dreptate. Să sperăm că pentru cazul ei a fost alocat unul dintre cei mai buni detectivi și că acesta va fi în stare să-l prindă cât mai repede pe asasin.

Apoi detectivul intră în cameră și arunc o privire spre el.

Oh, nu!

Polițista sare în picioare și se repede spre el, să-i vorbească.

— Domnule detectiv Sousa. Ea e Sydney Shaw, prietenă cu Bonnie Griffin. Ea a descoperit cadavrul.

Detectivii se holbează la mine. Nu se prezintă, fiindcă nu e necesar. Știu deja că-l cheamă Jake Sousa.

Știu pentru că am locuit împreună un an întreg.

— O cunosc pe domnișoara Shaw, reușește să îngaime. Noi, ăăă… în fine, preiau eu de aici, Morales. Mulțumesc.

Nici nu pot să-mi imaginez câți detectivi sunt în poliția newyorkeză. Sute? Mii? De ce trebuia ca taman Jake să fie însărcinat cu acest caz? Nu putea fi un detectiv care să nu-mi stârnească amintiri dureroase?

Prudent, Jake face câțiva pași spre mine ca și când s-ar teme că aș putea sări să-i rup capul. E și asta o posibilitate, recunosc. Profit de ocazie să-i arunc o privire fostului iubit. Din păcate, încă arată grozav. Merge pe patruzeci de ani, cu doar o urmă de cărunțețe pe tâmple. E înalt cam cât adevăratul Kevin, dar nu slab-mort, ci musculos și al naibii de arătos în costumul care-i vine ca turnat. Ochii îmi fug spre mâna stângă – n-are verighetă, dar asta nu mă surprinde deloc. O să rămână singur până în ziua în care o să moară.

Jake îmi zâmbește încordat.

— Sydney, spune. A trecut ceva timp.

— Da, îi răspund cu reținere.

Nu cred că se află aici printr-o coincidență. Refuz să cred că fostului meu iubit i-a fost alocat acest caz *din întâmplare.*

— Când am aflat adresa, am cerut să mă ocup de caz, spune într-un final.

Mă încordez.

— Mi-am amintit-o de când ți-am trimis corespondența, după ce te-ai mutat.

— Înțeleg.

Chiar îmi doresc ca el să nu fie aici, acum. Toată povestea asta e îndeajuns de greu de suportat și fără să trebuiască să dau nas în nas cu fostul iubit, la un an după ce ne-am despărțit.

Jake se așază lângă mine pe canapea, pironindu-mă cu ochii căprui.

— Uite ce, Sydney. Nu o să mă prefac că nu e ciudat. Dar am o treabă de făcut.

Nu-i răspund, însă îmi dau seama că a pus foarte bine punctul pe i.

— Am nevoie de ajutorul tău, continuă cu vocea fermă și profundă pe care i-o cunosc.

Jake a avut întotdeauna felul lui de a te face să crezi că are totul sub control – unul dintre lucrurile pe care le iubeam la el.

— Trebuie să-l găsim pe monstrul care i-a făcut asta prietenei tale.

Îmi șterg lacrimile adunate în colțul ochiului drept. Are dreptate. Trebuie să dau la o parte furia pe care-o simt pentru el, fiindcă lucrul cel mai important e să i se facă dreptate lui Bonnie.

— În regulă.

— Mai întâi, spune, povestește-mi absolut tot ce s-a întâmplat în dimineața asta.

Cu voce ușor tremurândă, îi relatez toate evenimentele din această dimineață, inclusiv cum am coborât un etaj spre apartamentul lui Bonnie, cum m-am întâlnit cu Randy pe culoar și cum i-am descoperit mai apoi cadavrul ciopârțit în dormitor. Nu e vorba de o crimă pasională. Bonnie a fost *torturată*. A fost *mutilată*.

Jake ascultă tot ce am de zis în felul tăcut și intens obișnuit. Dintre toți bărbații întâlniți de mine vreodată, e cel mai priceput să asculte. Te face să simți că a redus la tăcere absolut totul în jur și că ești singura persoană din univers.

— Îmi pare foarte rău, Syd, îmi spune după ce termin povestea. Sună îngrozitor. Dar ai cuvântul meu… zice, apoi își pune o mână pe inimă. O să-l găsesc pe cel care a făcut asta și o să-l fac să plătească.

— Mulțumesc, spun încetișor.

Și chiar îl cred.

— Acum, spune-mi… îmi cere, dregându-și glasul, știi pe cineva care să fi vrut să-i facă rău lui Bonnie?

— Nu, era o fată grozavă. Toată lumea o plăcea.

— Se vedea cu cineva?

Se vedea *cu oricine*. Însă nu vreau să spun asta. Ar suna ca și cum aș face-o paraşută *post-mortem* – nu vreau s-o umilesc și, oricum, încerca să aibă o relație stabilă.

— Ieșea foarte des la întâlniri. Folosea aplicația Cynch. O știi?

— O știu.

— Poți să vezi cu cine se întâlnea din cei cunoscuți prin aplicație?

— Da, cercetăm și asta. Nu există semne de intrare prin efracție, așa că cine a făcut asta e o persoană cunoscută și chiar ea i-a dat drumul în casă.

Nu-i spun lui Jake nimic din ce nu știe deja – e genul de persoană mereu cu un pas înainte. Totuși vreau să-i dau o informație pe care s-ar putea să n-o aibă încă.

— Exista totuși cineva special, îi explic. Au decis recent să aibă o relație exclusivă.

Dă lent din cap.

— Cum îl cheamă?

Deschid gura, însă nu iese niciun sunet. Cum naiba îl cheamă pe tipul ăla? Ne-a spus numele lui, nu-i așa? Aș putea jura că ni l-a zis la un moment dat. Ceva începând cu… J, poate? Sau era *G?*

Poate că nu ni l-a zis. Era întotdeauna foarte discretă în privința bărbaților care îi plăceau cu adevărat, pentru că nu voia să cobească. Și adevărul e că nici n-am presat-o mult să-mi dea detalii despre abia găsită fericire, fiindcă am fost prea invidioasă.

— Nu știu, sunt nevoită să recunosc. Dar mi-a spus că tipul e medic.

— Ce fel de medic? A spus unde lucrează?

Nu și nu.

— Îmi pare rău!

Jake mă privește ca pe cea mai inutilă persoană din lume. Și nu-l pot învinui. Bonnie era una dintre cele mai bune prietene ale mele, iar eu nu știu absolut nimic despre tipul ăsta după care era topită. De ce, Doamne, de ce n-am pus-o să-mi zică numele lui?

— I-a trimis niște mesaje alaltăieri-seară, îmi amintesc. Ieșiseră împreună și și-au tot trimis mesaje și după ce s-au despărțit. Poți să te uiți în telefonul ei, să vezi cu cine vorbea…

Își freacă bărbia, ca și când încearcă să decidă dacă să-mi spună sau nu. În cele din urmă, oftează:

— Am văzut mesajele din telefonul ei de la unul care părea să se poarte ca un iubit. Dar au fost trimise toate de pe un telefon cu cartelă.

Un fior îmi coboară pe șira spinării. Doctorul cel sexy după care Bonnie era

leşinată aseară îi trimitea mesaje de pe un telefon *cu cartelă.* Desigur, probabil nici nu e cu adevărat doctor. Tot ce i-a zis e, probabil, o mare minciună. Chiar dacă i-a spus că-l cheamă cumva, probabil că nu-i numele adevărat.

E posibil ca bărbatul acela să fi plănuit încă de la prima întâlnire s-o ucidă?

— Deci el e, spun, înghiţind nodul din gât. Tipul ăsta cu care se vedea a ucis-o.

— E o posibilitate pe care o explorăm, admite Jake. Dar nu e singura.

Pare atât de evident şi, cu toate astea, are dreptate. Există şi alte variante. De exemplu, există un bărbat care are cheia de la apartamentul lui Bonnie. Un bărbat care ar fi putut intra peste ea fără nicio bătaie de cap. Un bărbat cu care Bonnie însăşi se temea să rămână singură în casă.

Dar chiar aş putea să-l arăt cu degetul pe Randy? E iubitul uneia dintre cele mai apropiate prietene ale mele şi îl ştiu de ani buni.

Pe de altă parte, dacă ar fi în stare să-i facă una ca asta lui Bonnie, e datoria mea să spun cuiva despre el.

— Ascultă, încep. Administratorul clădirii noastre, Randall Muncy… are cheia de la apartamentul lui Bonnie şi…

Jake dă încet din cap. Nu pare deloc surprins să audă ce-i spun.

— Domnul Muncy are alibi pentru noaptea trecută. A fost cu prietena lui tot timpul.

Desigur. Nu mă surprinde că Randy şi Gretchen şi-au petrecut noaptea giugiulindu-se, din moment ce asta fac noapte de noapte. Sunt uşurată să ştiu că Randy n-are nimic de-a face cu asta. Însă mai există un suspect pe care trebuie să-l menţionez.

— De asemenea, adaug, acum vreo două nopţi am fost la o întâlnire care s-a sfârşit prost, cu un tip cunoscut pe Cynch – poate ar trebui să-l cercetezi şi pe el…

— Ieşi la întâlniri? răbufneşte.

Îi arunc o privire aspră.

— *Da.* Deci cum ziceam, tipul a cam…

Nu-i spun lui Jake exact ce s-a petrecut între mine şi adevăratul Kevin, pentru că nu pot înfrunta expresia critică din ochii lui.

— Întâlnirea nu a decurs deloc bine şi tipul şi-a făcut iar apariţia ieri, voia să discute cu mine. Bonnie… Mi-a luat apărarea…

Nu mai pot vorbi din cauza nodului din gât. Îmi vine să izbucnesc în plâns când îmi amintesc cum l-a gonit ieri Bonnie pe adevăratul Kevin. A fost o prietenă tare bună. Dacă există o cât de mică posibilitate să fi fost ucisă din

cauza mea…

— Ascultă, o să-l găsim pe tipul care a făcut asta, mă liniștește Jake. Crede-mă, am alocat multe resurse pentru acest caz și vreau să te asigur personal că o să-l găsesc. O să-i căutăm și pe tipul ăsta de pe Cynch, și pe oricare alt posibil suspect, până când găsim vinovatul.

Îi văd cuta dintre sprâncene.

— Mă crezi când îți spun asta, nu-i așa, Syd?

Îl cred. Nu există persoană mai dedicată jobului decât Jake Sousa. Acesta e, de fapt, și motivul pentru care a divorțat. E și motivul pentru care am pus punct relației, când mi-am dat seama că nu mi-am mai văzut iubitul la cină nici măcar o dată în două săptămâni, pentru că muncea încontinuu. *Ce rost are să fii cu cineva dacă nu apuci să-l vezi?* i-am strigat în timp ce-mi împachetam catrafusele.

Nici măcar nu mi-a promis că va încerca să limiteze timpul petrecut la job. Mi-a spus cu vocea lui sinceră că meseria e cel mai important lucru din viața lui și că femeia care va fi cu el trebuie să înțeleagă și să respecte asta.

Și astfel, doamnelor și domnilor, s-a sfârșit povestea cu primul bărbat pe care l-am iubit vreodată.

Nu-l mai iubesc pe Jake. O vreme l-am urât, însă acum mă bucur că-i aici. Dacă poate cineva să afle adevărul despre ce i s-a întâmplat lui Bonnie, el e acela.

CAPITOLUL 13

ÎN TRECUT

TOM

Mama insistă să mă ducă cu maşina la centrul comunitar unde are loc târgul de servicii medicale, pentru că se află în cealaltă parte a oraşului.

La început o refuz. Are un Chevrolet prăpădit şi vechi, care arată ca o maşină bună de fier vechi, uitată în curtea cuiva. E jenant să fiu văzut în rabla aia. Dar se oferă să mă lase pe mine să conduc şi, gata, m-a convins. Peste vară mi-am luat permisul şi abia dacă am apucat să urc la volan.

— Te-ai uitat în retrovizoare? mă întreabă ea pentru a şaptea mia oară când schimb banda, pregătindu-mă să o iau la stânga.

— Da, sigur că m-am uitat.

— Voiam să mă asigur.

— Hai, mamă, ştiu să conduc.

În cele din urmă încetează să mă mai bată la cap despre retrovizoare şi semnalizare şi mă lasă să conduc. Cu maşina nu facem decât cincisprezece minute, dar mă bucur de fiecare dintre ele. Poate că la anul o să mă lase să merg cu maşina la şcoală, dimineaţa. O mulţime de elevi în ultimul an vin cu maşina la şcoală. Am economisit bani din meditaţii şi probabil că aş putea să-mi cumpăr o maşină cel puţin la fel de bună ca asta.

— Deci o să fie şi iubita ta acolo? mă întreabă mama.

Noroc că ne-am oprit la un semafor, pentru că, dacă n-ar fi fost aşa, cu siguranţă m-aş fi proptit în vreun gard.

— *Poftim?*

— Daisy Driscoll. E iubita ta, nu?

De unde ştie treaba asta? Simt cum îmi iau foc obrajii.

— Oarecum. Probabil. Nu ştiu.

N-am discutat niciodată cu Daisy despre chestiunea cu iubitul şi iubita. Nu ştiu dacă ea se gândeşte la mine în felul ăsta. Dar, pe de altă parte, de ce nu? Ne-

am sărutat. Și doar nu mă văd cu altcineva.

Totuși tot nu vreau să recunosc asta.

Văzându-mi expresia de pe chip, mama zâmbește. Ridurile de pe față i se accentuează. Nu știu când a îmbătrânit așa. Uneori mă întristez din cauza ei.

— Daisy e o fată tare drăguță, spune. Mă bucur că ți-ai găsit în sfârșit curajul s-o scoți la întâlnire.

Nu știu ce să-i răspund la asta. „Mulțumesc?” Așa că mă rezum să mormăi în barbă.

— Dacă ai nevoie vreodată de sfatul meu, Tom…

— Nu am.

— Nu cumva să uiți de ziua ei sau de Valentine’s Day, adaugă mama. Și să știi că tuturor fetelor le plac florile.

Nu și lui Daisy. Aproape că a izbucnit în plâns când am rupt margareta aia. Poate i-aș aduce flori în ghiveci sau ceva de genul ăsta. În fine, nu simt nevoia să discut cu mama despre asta. În schimb, îmi adun toată concentrarea să nu bușesc mașina.

Ajungem cu zece minute mai devreme în parcarea centrului comunitar. O sărut iute pe mama pe obraz, apoi mă grăbesc spre intrare, sperând să pot petrece un pic de timp împreună cu Daisy. Din păcate, când ajung, o văd pe Alison așteptându-mă în fața ușii.

Nu am chef acum de Alison. N-am dormit bine azi-noapte. M-am trezit la două dimineața, în urletele alor mei, care zbierau unul la altul. Mă rog, tata zbiera și mama plângea. Apoi am auzit un bufnet înfricoșător și m-am repezit pe scări, însă tata se retrăsese deja la subsol, iar mama stătea pe canapea, înăbușindu-și suspinele.

E greu să adormi după una ca asta. Însă partea bună e că n-am văzut deloc vânătăi pe chipul ei. Nu știu însă cum îi e restul corpului.

Încerc să nu mă mai gândesc la asta. Mă înfurie grozav.

Când mă vede apropiindu-mă, Alison îmi aruncă una dintre clasicele ei priviri încruntate.

— Oh, spune. *Tu* erai. N-am știut că vii.

— Daisy m-a rugat să vin, răspund, încercând să nu par defensiv. Chiar trebuie să justific voluntariatul la un târg de servicii medicale?

— Minunat, adaugă Alison cu voce plată.

Fata asta nu mi-a adresat niciodată vreo vorbă bună, de când o cunosc. Pe de o parte, aș vrea s-o întreb de ce mă detestă atât de tare. Dar, de fapt, știu deja și nu vreau s-o aud din gura ei.

— Mă rog, spune în cele din urmă, Daisy o să se bucure că ai venit.

— Ăă, da.

Prin minte îi trece brusc un gând şi faţa i se boţeşte într-o strâmbătură.

— Nu vine şi Râmă, nu?

— Nu vine.

Râmă n-ar veni la ceva de genul ăsta nici dacă ar depinde viaţa lui de asta. Chiar dacă ar avea o şansă să câştige puncte cu Alison, ceea ce, categoric, nu are.

Alison ridică din umeri, subliniind astfel inutilitatea pasiunii pe care a făcut-o Râmă pentru ea. Chiar nu pricep de ce-o place. Tot îmi spune că pare o bibliotecară sexy, dar nu înţeleg ce e sexy la ea, mai ales pentru un tip precum Râmă.

Stăm în faţa unui avizier imens, unde a fost prins şi un pliant enorm despre lecţii de chitară. Mă întreb dacă lui Daisy i-ar plăcea să învăţ să cânt la chitară. Nu caută fetele cu disperare lucruri de-astea? Aş face aproape orice s-o impresionez.

Alison răsuceşte iute capul, urmărindu-mi privirea. La început îmi spun că se uită la pliantul cu chitara, dar apoi o aud:

— N-au găsit-o niciodată, nu-i aşa?

— Pe cine…? dau s-o întreb, însă apoi observ la ce se uită de fapt.

E unul dintre afişele cu Brandi Healey – care a fugit de-acasă.

— Oh. Nu cred.

— Cât a trecut de-atunci?

Ridic din umeri.

— Nu ştiu. Patru sau cinci luni?

— O cunoşteai, nu-i aşa?

O senzaţie ciudată de frison îmi coboară pe şira spinării.

— Păi da. Era în clasă cu mine.

Ochii de un cafeniu noroios ai lui Alison îmi cercetează chipul.

— Corect. Dar tu o pregăteai la mate, în orele de meditaţii, nu-i aşa?

În ceafa îmi sună un clopot de alarmă. Are dreptate – înainte de a dispărea, Brandi s-a numărat printre elevele pregătite de mine. Şi ce dacă? Doar nu m-a acuzat cineva pentru fuga ei de-acasă. Nu eram decât tocilarul care-o ajuta să treacă la geometrie. Poliţiştii abia dacă au vorbit cu mine.

Deschid gura, deşi nu ştiu ce-aş vrea să spun. Sunt însă întrerupt de venirea lui Daisy, care se grăbeşte spre noi, cu chipul drăguţ îmbujorat şi vesel.

— Tom! Alison! rosteşte cu respiraţia tăiată. Aţi venit!

— Desigur că am venit, cel puțin eu, o repede Alison.

În ciuda atitudinii lui Alison, Daisy o cuprinde într-o îmbrățișare plină de căldură. După aceea, urmez la rând. Iar îmbrățișarea noastră durează mai mult. *Mult* mai mult. Îndeajuns de mult încât să mă simt recunoscător când Daisy îmi întinde un șorț de voluntar să-mi acopăr umflătura care-mi transformă prohabul într-un soi de cort.

— Deci, mi se adresează Daisy, ți-am găsit ceva de făcut, Tom. Știi cum să iei tensiunea?

Nu știu.

— Pot să învăț.

Se gândește un pic, apoi clatină din cap.

— Alison, iei tu tensiunea, te rog? O să-l pun pe Tom să ia sânge.

Să iau… *ce?*

Intrăm în clădire. Daisy mă ia repede de mână și mă conduce spre o femeie de vârstă mijlocie, care ține în mână un clipboard.

— Bună, Elise! Am un voluntar nou pentru depistarea diabeticilor.

Elise îmi zâmbește, cu pixul pregătit să scrie ceva pe clipboard.

— Minunat. Și pe cine avem aici?

— El e Tom Brewer, spune Daisy. E iubitul meu.

Zâmbetul îmi încremenește pe față. Adică Daisy tocmai m-a prezentat ca *iubitul* ei? Chiar sunt iubitul ei? Adică am reușit să fiu cel ales de ea? Brusc, mă trezesc că fac tumbe în minte.

După ce Elise mă înscrie pe listă, Daisy mă conduce spre o masă marcată cu plăcuța „depistare diabet”. În jurul mesei se află niște scaune și câteva monitoare mici pentru măsurarea glicemiei.

— Deci ce trebuie să faci tu, îmi explică cu o voce ciudat de înțepată, e să folosești dispozitivul de recoltare Accu Check ca să înțepi pacientul, apoi pui o picătură de sânge pe una dintre lamelele de test și afli nivelul glicemiei.

— Nicio problemă, spun.

Nu las să se vadă cât de entuziasmat sunt să fac numai asta toată după-amiaza. Am presupus că o să fiu nevoit să prestez sarcini mărunte, de exemplu, să împart pliante despre un stil de viață sănătos, cu dietă și sport. Nu mi-am imaginat vreodată că voi fi lăsat să înfig *ace* în oameni. Nu mi-am imaginat că voi putea face astfel de lucruri înainte de a intra la Medicină.

Ar fi trebuit să încep mult mai devreme să fac voluntariat la târgurile de servicii medicale.

Daisy îmi zâmbește cu gura până la urechi.

— M-am gândit eu că o să te descurci. Lui Alison i se face silă, dar știu că ție n-o să ți se facă.

— Categoric nu.

— Perfect. Doar să nu spui nimănui că ai sub optsprezece ani, pentru că, legal vorbind, minorii nu au voie să măsoare glicemia.

E prima dată când Daisy sugerează să facem ceva imoral, precum mințitul, și, într-un fel sau altul, asta mă face s-o plac și mai mult – nici măcar nu știam că ar fi posibil așa ceva. Nu mă pot opri să mă gândesc la ea și când suntem împreună simt că e aproape prea mult, e copleșitor. O plac atât de tare, încât uneori parcă mă înec.

— Apropo, sper că nu te-ai supărat pentru ce am spus adineauri, adaugă, cu voce ușor ezitantă.

— Ce ai spus?

Se foiește de pe un picior pe altul.

— Știi tu, că ești iubitul meu. Îmi dau seama că n-am vorbit niciodată despre asta, continuă Daisy, respirând tremurat. Doar că… nu știu ce să zic, așa mi-a venit. Dar nu trebuie să fii iubitul meu dacă nu vrei. Adică nu vreau să fac mare caz de asta.

— Nu, mă reped să spun. Vreau să fiu iubitul tău.

Ochii ei albaștri se luminează.

— Serios?

Habar n-are ce se petrece în mintea mea.

— Serios, serios.

Daisy pare atât de fericită când mă aude. Începe să fredoneze ca pentru sine, în timp ce-mi arată pachetul de lamele cu senzori și-mi explică felul cum le încarci în monitor. O privesc foarte atent, pe de-o parte, pentru că e dificil să-mi iau ochii de la ea și, pe de altă parte, pentru că trebuie să-mi dau seama cum funcționează lucrurile astea.

La finalul explicațiilor, Daisy mă întreabă:

— Ai înțeles?

— Am înțeles.

Nu e astrofizică sau ceva de genul ăsta.

O văd cum înclină capul într-o parte.

— Vrei să exersezi pe mine?

Inima mi-o ia la goană. Să înfig un ac în degetul lui Daisy? Am o presimțire că nu-i o idee prea bună. Am făcut tot ce mi-a stat în putere să evit să mă gândesc la astfel de lucruri.

— Nu știu ce să zic…

— Haide! Nu te pot lăsa să le iei oamenilor glicemia fără o sesiune practică.

Da, corect, dar poate fi oricine altcineva?

Iată că nu, chiar se întâmplă. Daisy se așază pe unul dintre scaunele de plastic și nu se arată mulțumită decât atunci când mă vede așezat lângă ea. Pune pe masă mâna moale; abia dacă reușesc să văd cum îi pulsează artera radială de la încheietură.

— Trebuie să introduci acul în dispozitiv, îmi explică. Nu-l poți refolosi, evident.

— Îhî…

Daisy mă instruiește cum să fac, însă îmi tremură atât de tare mâinile, încât trebuie să încerc de vreo patru ori până să reușesc. E de-a dreptul stânjenitor. Iar ea începe să râdă.

— De ce tremuri așa? Nu vrei să te faci chirurg?

Când, într-un final, reușesc să setez dispozitivul, Daisy îmi oferă arătătorul. Așez capătul dispozitivului pe buricul catifelat al degetului. Apăs butonul din lateral și acul țâșnește din dispozitiv, făcându-l să se miște. Când îl retrag, văd o picătură roșie ivindu-se din vârf.

— E destul sânge? o întreb.

— S-ar putea să trebuiască să storci un pic, să iasă mai mult. Nu sângerez abundent.

Îi strâng degetul într-ale mele, storcând îndeajuns sânge încât să umplu lamela cu senzor. Privesc fascinat cum picătura se mărește. E uimitor cum până și prin venele ei, cea mai frumoasă fată pe care-am văzut-o vreodată, curge un sânge la fel ca al oricui altcuiva. Aceeași culoare, aceeași consistență.

Și, dacă pierde doi litri și jumătate, probabil că va muri, ca oricine altcineva.

De fapt, probabil c-ar muri și dac-ar pierde mai puțin de doi litri și jumătate. Poate doar doi sau chiar unu și jumătate. Îmi pot imagina cum îi dispare culoarea din obrajii catifelați, felul cum trupul îi devine inert. Mă rog, mai întâi s-ar moleși de tot. Dar apoi ar înțepeni complet, în starea de *rigor mortis*. Am citit toate lucrurile astea.

Daisy ar fi lesne de ucis. Abia dacă m-ar provoca un pic.

— Tom?

Îi aud vocea mustind de îngrijorare.

— Ești bine? Arăți foarte palid.

— Sunt bine.

— Mă cam doare degetul.

Cât de repede pot, pun picătura de sânge pe lamelă. O văd cum își trage mâna, cu o expresie de ușoară tulburare așternută pe chip. Aparatul de monitorizare a glicemiei începe numărătoarea inversă, analizând nivelul de zahăr din sânge. Treizeci, douăzeci și nouă, douăzeci și opt…

— Ai nevoie de un leucoplast? o întreb.

Mă privește țintă preț de o clipă, apoi scutură din cap.

— Mă descurc singură.

Apucă un leucoplast din cutia de pe masă și folosește cealaltă mână să și-l lipească pe înțepătură. Se chinuie un pic, dar, când încerc s-o ajut, mă împinge. Chiar am făcut-o lată. Ar fi trebuit să mint și să spun că știu cum să iau tensiunea. Până la urmă, mi-aș fi dat seama cum se face.

Măsurarea tensiunii ar fi fost mult mai puțin periculoasă pentru mine.

— Ești sigur că te simți în largul tău la standul ăsta, Tom? mă întreabă Daisy.

— Sunt bine.

— Ești sigur?

— Sunt *sigur.*

Aparatul de monitorizare scoate un piuit. Avem analiza pentru Daisy: 120.

— E un nivel normal dacă nu au mâncat, îmi explică. Ai aici și un tabel cu valori după care să te orientezi. Dacă nivelul glicemiei e ridicat, le spui să meargă cât mai repede la medic.

— Am priceput.

Reușesc să-i zâmbesc.

— A fost de vină tracul primei încercări. Am înțeles ce trebuie făcut. Crede-mă.

Daisy mă privește lung, preț de câteva clipe, dar pe urmă chipul i se relaxează. Întinde mâna și mă strânge de braț.

— Am încredere în tine.

Mă întreb: ar mai simți la fel dacă ar ști ce gânduri mi-au trecut prin cap când i-am stors sânge din deget?

CAPIT0LUL14

ÎN PREZENT

SYDNEY

Împreună cu Gretchen, am isprăvit în seara asta o cutie întreagă de şerveţele. Şi o sticlă de vin.

După fiecare pahar, depănarea amintirilor despre Bonnie a devenit tot mai înlăcrimată. Gretchen are nasul şi ochii roşii şi umflaţi şi sunt sigură că şi eu arăt la fel, dacă mă uit în oglindă. Se face târziu, dar nu pare să aibă gânduri de plecare. Şi nici eu nu vreau să plece.

— Ai văzut-o vreodată pe Bonnie exersându-şi zâmbetele? mă întreabă Gretchen.

— Exersându-şi zâmbetele?

— Da!

Reuşeşte să surâdă printre lacrimi.

— Am prins-o odată cum le exersa în oglindă. Mi-a zis că-i place să aibă diferite zâmbete pentru diferite situaţii, ca să nu le pară ciudată oamenilor. Cum ar veni, un zâmbet pentru când era fericită, firește. Şi un alt zâmbet dacă încerca să impresioneze un client. Şi alt zâmbet când dădea peste vreun fraier.

— Uau, habar n-am avut! Ce zâmbet crezi că primeam noi?

Gretchen pare ofensată.

— Zâmbetul *autentic*, evident.

— Poate…

Totuşi într-un fel mă întreb dacă Bonnie nu avea cumva o latură neştiută de noi. Chiar dacă am ajuns s-o cunosc destul de bine, a existat o parte din viaţa ei despre care n-am ştiut niciodată. De exemplu, era îndrăgostită de dr. McSexos, voia să fie fidelă în relaţia cu el şi, cu toate astea, nu ne-a spus niciodată cum îl cheamă şi nici nu ni l-a prezentat.

Dacă s-ar fi întâmplat, lucrurile ar fi stat cu totul altfel. Poate că individul n-ar fi riscat s-o ucidă, ştiind că prietenele ei îl pot identifica.

Gândul acesta mă face să izbucnesc iar în plâns.

— Oh, hei, spune Gretchen, scotocind în geantă, am adus ceva.

Apuc un șervețel și mă șterg iar la ochi.

— Ce?

Scoate triumfătoare două elastice gofrate pentru păr.

— Bonnie a lăsat astea la mine. M-am gândit că am putea să le purtăm. În amintirea ei, știi?

Accept solemnă elasticul, trecându-mi părul prin inelul de material lucios. Face și Gretchen același lucru. Desigur, arătăm amândouă absolut ridicol. Doar Bonnie reușea să pună în valoare un elastic gofrat.

Gretchen apucă de pe măsuța de cafea paharul cu vin conținând ultimele picături din sticla plină azi-dimineață.

— Pentru Bonnie.

Îmi ciocnesc paharul de al ei.

— Pentru Bonnie.

Cu aceste cuvinte, dăm pe gât ultimele înghițituri de vin. Îmi doresc să mai fi avut o sticlă. Trebuie să mai am una în casă, pentru situația în care, în viitorul apropiat, ar mai fi ucisă vreuna dintre prietenele mele bune.

Gretchen trage cu greutate aer în piept.

— Ar fi bine să plec acasă. Se face foarte târziu.

Nu vreau să plece, dar nu pot nega că e aproape miezul nopții. Ar trebui să merg și eu la culcare, deși sunt convinsă că o să mă foiesc neîncetat.

— Vrei să-ți chem un Uber?

Scutură din cap.

— O să rămân la Randy în noaptea asta.

Corect. Gretchen nu trebuie să-și petreacă noaptea singură, ca mine.

— El cum se simte?

Am în continuare sentimente contradictorii despre Randy, însă, trebuie să recunosc, a fost de milioane în dimineața asta. Când am început să urlu, a fost lângă mine într-o clipită. Eram pe cale să leșin, însă a preluat el frâiele. M-a condus în living, închizând ușa de la dormitor, apoi a sunat la Urgențe. În momentul acela, hiperventilam intens, dar Randy și-a păstrat un calm desăvârșit. Am fost recunoscătoare atunci, dar trebuie să fi fost și el destul de tulburat.

— E bine, spune Gretchen. Nu se lasă afectat de astfel de lucruri.

Nu se lasă afectat de descoperirea unui cadavru mutilat? OK…

— În fine…

Gretchen își freacă ochii umflați și se ridică în picioare.

— O să plec acum, dar vorbim mâine, bine?

În timp ce o conduc spre ușă nu mă pot gândi decât la un singur lucru: nu vreau să plece. E târziu, dar sunt sigură că putem face rost de încă o sticlă cu vin. Nu vreau decât ca Gretchen să rămână la mine și să depanăm împreună și mai multe amintiri despre Bonnie, până când, într-un final, o să mi se închidă ochii.

Însă n-o pot opri să plece. Mă îmbrățișează în pragul ușii, apoi mă uit după ea cum pornește pe coridor, spre lift. Țin ușa crăpată până când n-o mai văd.

Și am rămas singură.

Există momente când mă bucur nespus că am casa mea, doar pentru mine. În trecut am avut parte de colege de cameră destul de nasoale și sunt genul de persoană care apreciază solitudinea. Dar acum o urăsc. Apartamentul pare atât de pustiu. Mă simt complet și absolut singură.

Din moment ce vinul s-a terminat, mă duc în bucătărie, unde localizez alimentul aflat pe locul doi în lista celor mai potrivite pentru consolare: o cutie de înghețată. Mă uit să văd ce aromă are: mentă și fulgi de ciocolată. Urăsc menta cu fulgi de ciocolată. Având în vedere că locuiesc singură, nu înțeleg de ce singura înghețată din congelator are exact aroma pe care-o detest, însă apoi îmi amintesc: Bonnie a adus-o. Urma să luăm cina împreună. Eu trebuia să gătesc, iar ea era responsabilă cu desertul. I-am făcut zile fripte că a adus aroma care-mi place cel mai puțin, dar răspunsul ei a fost: *E înghețată, Sydney. Toate aromele sunt bune prin definiție.*

Se pare că, în amintirea ei, voi purta un elastic gofrat și voi mânca înghețată de mentă și fulgi de ciocolată.

Mă prăbușesc la loc pe canapea, cu înghețata în brațe. Poate că nu e din cele preferate de mine, dar tot are un gust al naibii de bun. Adică, na, e înghețată. Nu poți să greșești cu asta.

În timp ce mă îndop fără contenire, întind cealaltă mână după telefon. Primul lucru pe care-l fac e să deschid aplicația Cynch. Azi-dimineață îl căutam pe bărbatul misterios – parcă a trecut un veac de-atunci. Acum, ăsta e lucrul la care mă gândesc cel mai puțin.

De data asta, scriu ceva foarte specific în câmpul de căutare. Jake Sousa.

Și îl găsesc.

CAPITOLUL 15

Dacă mai aveam nevoie de vreo confirmare că Jake e în continuare singur, acum o am. E în continuare pe Cynch. În continuare își caută aleasa, după ce-am stabilit categoric că nu-s eu.

Jake arată bine în poză. Nu e o fotografie falsă, cum are Kevin. Seamănă cu el mai mult decât se întâmplă în cazul majorității, dar nu mă surprinde deloc. Jake n-a fost niciodată genul care să ascundă lucruri – ce vezi, aia primești. E îmbrăcat în aceeași cămașă și poartă aceeași cravată ca de obicei la serviciu și are pe obraz permanenta umbră de barbă. Jur, la cinci secunde după ce s-a ras, barba i-a crescut la loc. Îi ascunde, totodată, și niște cicatrici de acnee din adolescență, deși e greu să-ți imaginezi că Jake a fost vreodată un adolescent schilod. Pare să fi apărut pe lume direct la vârsta de treizeci și cinci de ani.

Citesc detaliile menționate de Jake în profilul său. *Nu are copii. Vrea copii. Nefumător. Fără afilieri politice. Hobbyul favorit: să se uite la fotbal.*

Ei bine, asta-i o minciună. Jake nu are timp pentru hobbyuri.

La rubrica despre ce caută a scris: *Vreau să găsesc o femeie alături de care, când ajung acasă după o seară lungă la serviciu, să mă pot bucura de o cină caldă și să mă uit la un film la televizor.*

Și astea, tot minciuni. Jake nu vrea o femeie care să-l aștepte acasă. El nu vrea deloc să vină acasă.

Însă, în ciuda resentimentelor care clocotesc în mine, când mă uit la poza lui, îmi amintesc zvâcnetul pe care-l simțeam când eram cu el. Ne-am întâlnit pe Cynch, cu ani în urmă, după ce avuseserăm amândoi zeci de întâlniri ratate, și în secunda în care l-am zărit… Ei bine, a fost ca o lovitură de trăsnet. Am știut că o vreme n-o să mai merg la întâlniri proaste.

De ce n-om fi reușit să facem relația să meargă? Până acum ar fi trebuit să fim căsătoriți. Ar fi trebuit să avem copii și să postăm pozele lor enervante peste tot pe Facebook.

Navighez prin contactele din telefon și, evident, numele lui Jake e încă acolo. O femeie mai deșteaptă l-ar fi șters după despărțire, dar eu nu. Dacă nu și-a schimbat numărul de telefon, atunci încă se află aici, în agenda mea.

Înainte să mă pot opri, apăs pe numele lui.

Nu prea credeam că sunt șanse ca Jake să răspundă – la urma urmelor, e

miezul nopții și lucrează la un caz –, așa încât sunt surprinsă să aud la celălalt capăt vocea lui gravă. Mă rog, sunt surprinsă doar până îmi amintesc că omul nu doarme în veci, amin.

— Sydney?

— Bună…

Nu mă întreabă de ce l-am sunat, însă faptul că nu m-a șters nici el din telefon spune multe.

— Bună!

Cu toate că sunt la fel de singură ca adineauri, mă simt mai bine acum, că-l aud la telefon. Are întotdeauna un stil care mă face să mă simt în siguranță. Prezența lui poate umple o cameră, chiar și prin telefon.

— Deci cum merge cazul? îl întreb. L-ai găsit pe iubitul lui Bonnie?

— Știi că nu pot vorbi despre asta, Syd. Ancheta e în desfășurare.

Jake respectă mereu regulile până în pânzele albe.

— Corect. Înțeleg.

Lasă să-i scape un oftat prelung.

— Pot să-ți spun că n-am arestat încă pe nimeni.

— Dar aveți vreun suspect?

Ezită.

— Nu.

Minunat. Deci tipul care a ucis-o pe Bonnie e încă în libertate, în timp ce ea zace la morgă.

— Nu înțeleg. Nu aveți la dispoziție toată șmecheria aia tare, cu amprentele și tehnologia ADN? Cum e posibil să nu fi arestat ucigașul până acum?

— Nu-i așa simplu, Sydney. Avem ADN-ul și amprentele, dar nu se potrivesc cu nimic din baza de date.

Face o pauză.

— Mă rog, în afară de cele ale lui Randy Muncy, dar știm că nu e el tipul pe care-l căutăm.

— Minunat.

Îl sunasem să mă liniștesc un pic și poate să aflu că l-au prins pe nemernicul care a făcut asta. Dar să înțeleg faptul că n-au încă niciun suspect… Ei bine, sunt uluită. Cum e posibil să nu fi dat de urma iubitului lui Bonnie?

— Ascultă, spune Jake, tot singură locuiești?

Mă aricesc imediat.

— *Poftim?*

— Nu, vreau să zic… continuă, apoi își drege vocea. Ar trebui să ai grijă.

Asigură-te că încui ușa. Ai zăvor?

— Da.

— Atunci folosește-l. Mai ai cont pe Cynch?

— Da…

— Mă gândesc că poate iei o pauză pentru o vreme?

Scrâșnesc din dinți.

— Una din cele mai bune prietene ale mele a fost ucisă noaptea trecută. Nu prea îmi vine acum să mă gândesc la următoarea întâlnire.

— OK, mă rog, e bine.

Conversația mă face să nu mă simt în largul meu.

— Există vreun motiv pentru care ar trebui să fiu îngrijorată, Jake?

Rămâne tăcut o lungă perioadă, la celălalt capăt, și, dacă ar fi acum lângă mine, cred că i-aș rupe gâtul.

— OK, spune într-un final, o să-ți zic ceva ce n-am transmis deocamdată către presă. Dar cred că ar trebui să știi.

— *Ce* să știu?

— Juri că rămâne doar între noi?

— Da!

— N-am fost cu totul sincer cu tine înainte, spune și îl aud cum trage aer în piept. De fapt, avem o amprentă care se potrivește.

E rândul meu să inspir șuierător. *Grozav,* ce să zic. Asta înseamnă că sunt pe cale să facă niște arestări.

— Păi și cum se face că nu l-ați arestat pe tip?

— Pentru că nu știm ale cui sunt amprentele.

Mă încrunt.

— Nu pricep. Atunci cu ce s-au potrivit?

— Cu cele de la locul altei crime.

Simt cum mi se întoarce stomacul pe dos, în timp ce pricep ce încearcă să-mi spună. Amprentele din apartamentul lui Bonnie se potrivesc cu amprentele găsite la locul altei crime. Nu cumva asta înseamnă că…?

— A fost vorba de o altă femeie de vârsta lui Bonnie, continuă. Și care arăta tot cam ca ea. Mai sunt și alte similarități. De exemplu, ce a făcut cu corpul înainte și după moarte.

Am auzit fără să vreau conversația dintre polițiști; credeau că Bonnie a fost torturată înainte de a fi ucisă. E genul de lucru pe care greu ți-l mai scoți din cap.

— Ceva anume care a fost la fel? îl întreb.

— Da, îmi confirmă Jake. Dar trebuie să juri că n-o să spui absolut nimănui,

Syd. Nu e informaţie publică, însă meriţi s-o ştii.

Din felul în care-o spune, nici măcar nu mai sunt sigură că vreau s-o aflu. Cu toate astea, n-o să pot dormi la noapte dacă nu-mi zice despre ce e vorba.

— Ce anume a fost?

— Ambele femei… au un smoc mare de păr smuls cu piele cu tot, aproape până la scalp – în exact acelaşi loc. Şi nu am găsit smocul nicăieri în apartament. Aşa încât se pare că ucigaşul l-a luat cu el… drept suvenir.

Iar acum îmi imaginez un nebun depozitând părul lui Bonnie într-un borcan, prin vreo pivniţă.

— Şi cealaltă victimă se vedea în draci cu bărbaţi găsiţi pe Cynch, continuă Jake. Cei de la aplicaţie au reuşit să localizeze câteva dintre întâlnirile recente şi i-am eliminat din lista de suspecţi, dar în apartament erau şi amprente, şi ADN care n-au putut fi identificate.

— Când s-a întâmplat asta?

— În urmă cu aproximativ optsprezece luni.

Bonnie mi-a spus că a început să se vadă cu tipul ăsta cam acum un an. Deci se pare că a ucis o femeie, a luat o pauză de şase luni, apoi şi-a găsit următoarea victimă.

Mi se învârte capul, şi nu e de la vin. Îmi pare rău că am mâncat toată îngheţata cu mentă şi fulgi de ciocolată, fiindcă simt că o s-o vomit.

— Sydney, spune Jake ferm, o să-l găsim pe individul ăsta. Îţi promit.

— Dar nu l-aţi găsit încă.

— Uite ce, dacă nu e o crimă pasională, s-ar putea să mai dureze.

Văd în mintea mea cuta sexy apărută între sprâncenele brunete.

— Un criminal în serie care a planificat asta în avans sigur şi-a acoperit mai bine urmele. E clar că a avut mare grijă să nu se afişeze cu ea în public şi nici să apară pe reţelele sociale alături de ea. Cine ştie dacă Bonnie îi cunoştea măcar numele real? Dar nu-ţi face griji. *O să-l găsim* – mai devreme sau mai târziu.

Nu ştiu dacă să-l cred sau nu, dar parcă am de ales! Doar nu am vreun control asupra acestui caz. Însă cred că, dacă poliţia ar crede într-adevăr că există un criminal în serie care bântuie prin oraş, cu ochii după femei tinere, ar face tot ce-i stă în putere să-l găsească.

— Syd, spune Jake. Eşti bine?

Mă uit la sticla goală de vin, la cutia goală de şerveţele şi la îngheţata pe jumătate topită.

— Am fost şi mai bine de-atât.

— Vrei să vin pe la tine?

Fața îmi ia foc.

— Adică te inviți la *una mică?*

— Nu! Isuse, nici vorbă.

Îmi amintesc felul cum roșeața de pe gât îi urca spre față ori de câte ori se simțea stânjenit din vreun motiv. Mi se părea de-a dreptul simpatic.

— M-am gândit doar că poate nu vrei să fii singură în noaptea asta. Și aș putea, știi tu, să dorm acolo. Pe canapea, desigur. Dacă vrei.

— Nu trebuie să te odihnești?

— Odihnă? Ce-i aia?

În ciuda tuturor celor întâmplate, îmi scapă un râs sforăit. Jake pare să trăiască doar cu câteva ore de somn pe noapte.

— E în regulă, îi spun. Prietena mea Gretchen abia a plecat. Iar acum o să mă duc la culcare. În plus, ar fi chiar dubios să vii încoace.

— Aș face eu să nu pară dubios.

— Nu știu dacă ai vreun control asupra acestei situații.

Las să-mi scape un căscat.

— În fine, cred că o să încerc să dorm.

— OK, spune Jake. Dar asigură-te că ai tras zăvorul.

— Isuse, bombăn. Nu-ți mai face atâtea griji. N-o să intre nimeni peste mine în casă în noaptea asta să mă ucidă. Pare puțin probabil.

— Tu trage zăvorul.

— Da, mamă, mormăi. În fine, noapte bună! Mulțumesc pentru veștile înfricoșătoare.

— Noapte bună, Syd!

Închidem și preț de o clipă nu pot face altceva decât să rămân așa, neclintită, holbându-mă la ecranul negru al telefonului. Apoi mă ridic de pe canapea, mă îndrept spre ușa de la intrare și mă asigur că zăvorul e bine tras.

CAPITOLUL 16

ÎN TRECUT

TOM

Mă trezesc lac de sudoare.

Am visat-o pe Daisy. *Din nou.* O visez în fiecare noapte. Și de fiecare dată mă trezesc cu inima bubuindu-mi în piept și cu așternuturile îmbibate în transpirație.

În visul de acum, eram împreună cu ea în bucătărie, gătind ceva. Când eram mic, îmi plăcea mult să gătesc împreună cu mama și încă îmi place, chiar dacă tata spune că gătitul e „treabă de femei”. Am învățat cum să ascut cuțitele folosind marginea unei căni de porțelan, așa că toate cuțitele din bucătăria noastră sunt foarte ascuțite. Prea ascuțite.

Daisy tăia niște fasole verde, când o aud că scoate un țipăt. În viața reală, tot ce s-ar fi putut întâmpla ar fi fost să-și taie un deget, dar în visul meu nu știu cum făcuse că-și tăiase mâna din încheietură. Partea retezată zăcea pe masă, mișcând din degete. Iar Daisy ridicase spre mine ochii de un albastru fluid. *Am avut un accident, Tom.*

Ce-aș putea face? am întrebat-o neajutorat, privind cum sângele țâșnește din ciotul mutilat al brațului stâng.

Ei bine, a spus Daisy, *acum sunt inegală. Așa că trebuie să-mi tai și cealaltă mână, ca să fiu iar simetrică.*

Chiar și în starea de visare mi-am dat seama că nu-i o idee bună. Dar m-am supus și am luat cuțitul de tranșat din suportul pentru cuțite, în timp ce Daisy și-a așezat mâna dreaptă pe blatul de bucătărie. Am ridicat cuțitul deasupra capului și l-am coborât cu viteză spre mâna ei, retezând cu precizie direct prin os și separând mâna de braț.

Acela a fost momentul când m-am trezit.

Cam de trei sau patru ori pe săptămână, visez că o înjunghii sau o sugrum pe frumoasa mea iubită. De vreo două ori mi-am imaginat că o țin sub apă până se înecă. Și, de fiecare dată când mă trezesc, am un sentiment de ușurare.

N-am rănit-o cu adevărat. Nu i-am făcut rău, Daisy e bine.

Totuși ușurarea din noaptea asta nu durează decât vreo câteva secunde. Atât îmi ia să-mi dau seama ce m-a trezit, de fapt. Un urlet.

Urletul mamei.

Sar din pat, fără să catadicsesc să mai pun haine pe mine, fiindcă sunt îmbrăcat doar cu un maiou alb și boxeri. N-am mai auzit-o de mult urlând în halul ăsta. O vreme, când eram mic, se întâmpla foarte des. Mama mă învățase să nu ies din cameră dacă aud zgomote înfricoșătoare. *Ascunde-te în dulap, Tommy,* mi-a spus. *Promi-te-mi că nu ieși de-acolo până nu-ți spun eu.*

Ajung la parter și îmi dau seama că zgomotele vin din bucătărie. Vocea puternică a tatei răsună cu ecou în toată casa.

— Nu-i treaba ta, fir-ar al dracului să fie, ce fac când plec de-acasă! strigă el la mama. Treaba ta e să arăți bine și să găsesc cina pe masă în fiecare seară! Și ești jale la amândouă!

În bucătărie se sparge ceva – aruncă cu farfurii în mama. Simt cum mă cuprinde un val de furie întunecată. Nu poate să-i vorbească astfel mamei. Poate că a scăpat basma curată cât am fost copil. Dar acum nu mai scapă.

Doar că el e încă mai solid decât mine. Trebuie să egalez un pic nivelul de forţe.

Am nevoie de o armă.

Cele mai multe obiecte care mi-ar sluji drept arme se află în bucătărie, iar acolo e și el. Mă uit în jur prin living și privirea îmi cade pe vătraiul sprijinit de șemineu. Capătul e suficient de ascuțit încât să străpungă pielea. Mă și văd înfigându-l adânc în pieptul tatei.

Da, vătraiul e bun.

Pornesc spre bucătărie, strângând tare vătraiul în mâna dreaptă. Mama e ghemuită pe podea, suspinând cu fața în mâini, iar tata stă în picioare, aplecat asupra ei și duhnind a whisky. Ajung exact la timp să-l văd ţintind o cană de porţelan spre capul ei; cana se face ţăndări cam la trei centimetri de mama, care urlă iar.

— Hei! mârâi spre el. Las-o în pace.

Chiar dacă mă aude vorbind, tatei îi ia totuși câteva clipe să-și dea seama că sunt în bucătărie. Când dă cu ochii de mine, se strâmbă la vederea lenjeriei de corp în care sunt îmbrăcat.

— Du-te la culcare, puștiule, spune.

Nu-mi zice niciodată pe nume. Mereu mă strigă „puștiule” sau „băiete”. Ei bine, în noaptea asta o să afle că nu mai sunt un puști.

— Las-o în pace, zic şi ridic ameninţător vătraiul. Sau o să vezi tu.

Tata mă cercetează de sus până jos. Se holbează atent la capătul ascuţit al vătraiului din mâna mea dreaptă şi, după câteva secunde, izbucneşte în râs. Apoi se uită la mama:

— Îţi vine să crezi ce face puştiul ăsta al tău, Luann? Mă ameninţă cu un *vătrai.*

Mama îşi ridică faţa din palme. Nu-mi dau seama dacă are ochii umflaţi de la plâns sau de la loviturile lui.

— Tommy, te rog să nu te bagi. Du-te înapoi în camera ta.

— Ascult-o pe maică-ta, băiete. Du-te înapoi în camera ta şi vezi-ţi naibii de treburile tale.

— Nu. Nu mă duc.

Ochii ni se întâlnesc. Semăn mult cu mama – am nasul ei, bărbia şi statura –, dar eu şi tata avem aceiaşi ochi. Foarte, foarte întunecaţi, concentraţi ca o rază laser asupra a ceea ce ne dorim.

Din doi paşi, tata traversează bucătăria. Pentru o clipă, se află destul de aproape încât să-l atac. Aş putea împlânta capătul ascuţit al vătraiului în burta umflată de bere şi totul s-ar sfârşi aici. N-ar mai lovi-o niciodată pe mama.

Însă ezit. La urma urmelor, e tata. Chiar pot face una ca asta?

Ezitarea aceasta e tot ce-i trebuie. Se întinde şi-mi smulge vătraiul din mână înainte să mă pot opune.

— Aşadar, Tom, spune pironindu-mă cu ochii întunecaţi, ce ziceai?

Nu-mi vine să cred. Cum s-a întors toată situaţia împotriva mea? Mama, care stătea adineauri ghemuită pe podea, se ridică în picioare împleticindu-se şi încearcă să-i taie drumul.

— Să nu îndrăzneşti să-i faci vreun rău, Bill!

El o împinge cât colo, ca pe o păpuşă de cârpe. Mama se prăbuşeşte iar la pământ şi în cădere se loveşte cu capul de marginea cuptorului, iar bubuitul loviturii aproape că-ţi face rău. Izbitura n-o face să-şi piardă cunoştinţa, dar o scoate complet din confruntare.

Aşa se face că rămânem doar eu şi el, care strânge tare vătraiul în mâna dreaptă.

— Ascultă, puştiule, spune pe un ton coborât şi ameninţător. Ce se întâmplă între mine şi maică-ta nu e deloc treaba ta. Ai priceput?

Nu-i răspund. Ridică vătraiul şi îmi înfige vârful în burtă. Nu destul cât să-mi străpungă pielea, dar îmi sfâşie maioul şi icnesc de durere.

— Bill! suspină mama, prăbuşită pe jos. Te rog, încetează! Te rog!

El răsucește iute capul.

— Tacă-ți *gura*, Luann. Altminteri, jur pe Dumnezeu că-i înfig bățul ăsta drept în măruntaie.

Ar fi în stare. E îndeajuns de beat și îndeajuns de diabolic și nu e cale să-i smulg vătraiul din mâini. O singură împunsătură hotărâtă și vârful va trece prin piele și-mi va trage mațele în țeapă. O moarte îngrozitoare.

— De acum înainte, ai de gând să ne lași în pace, băiete? mârâie tata.

Nu-i răspund, așa că mă împunge și mai tare. Vârful ascuțit îmi străpunge pielea și albul maioului uzat se înroșește de sânge. Durerea e atât de mare, încât îmi tremură genunchii. Mama suspină și îl imploră să nu-mi facă rău, dar nu se clintește de jos. Știe că nu mă poate ajuta.

Într-un fel, vreau să se întâmple. Să-l las să mă ucidă, ca să-și petreacă restul vieții în pușcărie și mama să fie în siguranță. Dar mai degrabă nu vreau să mor. Sunt atât de multe lucruri pe care aș vrea să le fac în viață. Vreau să devin chirurg. Vreau să-mi pierd virginitatea cu Daisy Driscoll și, într-o bună zi, să mă însor cu ea. Nu știu dacă toate astea sunt posibile, dar știu ce nu-mi doresc. Nu vreau să mor de mâna tatei, în bucătăria acestei case prăpădite, dărăpănate.

— Bine, spun cu voce răgușită, ridicând mâinile. Cum zici tu.

Pufnește zgomotos.

— Și ce-o să faci de acum încolo dacă o să auzi vreun sunet în creierii nopții? O să-ți vezi de treaba ta?

— Da, strecor printre dinți.

— Poftim? N-am auzit prea bine ce-ai zis.

— *Da*.

Satisfăcut, tata lasă vătraiul jos. Durerea ascuțită din burtă dispare, înlocuită de o durere surdă. Partea de jos a maioului e îmbibată cu sânge. Trebuie să mă curăț înainte să mă urc în pat. Nu vreau să mânjesc așternuturile.

— Cară-te de-aici, băiete, se răstește tata.

Chiar nu vreau s-o las singură pe mama, dar ea mă imploră din priviri, așa încât fac ce-mi cere. Dar nu s-a terminat. Într-una din aceste zile, el o să meargă prea departe și-o s-o ucidă. N-am de gând să las să se întâmple așa ceva.

CAPITOLUL 17

ÎN PREZENT

SYDNEY

Astăzi e înmormântarea lui Bonnie.

Slujba va avea loc într-o biserică din Brooklyn, unde locuiesc părinții ei. E de-a dreptul ironic, fiindcă sunt destul de sigură că, de când o știu pe Bonnie, n-am văzut-o călcând vreodată în vreo biserică. Nu că n-ar fi fost religioasă, dar… Ei bine, nu era religioasă. Dar nu era nici *anti* religie. N-ar fi fost ofensată că slujba de înmormântare se ține într-o biserică, mai ales dacă asta e ce și-au dorit părinții ei.

Partea care s-ar fi putut s-o ofenseze e că are nevoie de slujba asta la vârsta de treizeci și trei de ani.

Mă îngrămădesc împreună cu Gretchen și Randy într-un taxi care să ne ducă la Bensonhurst; în mașină persistă mirosul greu al scaunelor de piele încinse de căldură. Randy ar fi vrut să luăm trenul D, nu un taxi, dar nu m-am simțit în stare să suport să merg cu metroul în ținută de doliu. Și dacă se întâmpla ceva și nu ajungeam la timp? Bonnie era maniacă în privința punctualității – ne-ar fi bântuit cel puțin un an, dacă am fi întârziat.

— Ai adus șervețele? o întreb pe Gretchen, înghesuită pe banchetă, între mine și Randy.

— O grămadă, confirmă ea.

— De ce vă trebuie atâtea șervețele? se trezește Randy. O să se dea de mâncare?

Randy e îmbrăcat într-o cămașă bleumarin care ar putea trece, oarecum, drept neagră. Pare să fi făcut o încercare să-și pieptene părul castaniu-închis, de obicei dezordonat, dar, pentru că a lăsat fereastra deschisă cât timp am mers cu taxiul, toată munca s-a dus pe apa sâmbetei.

— Mergem la o înmormântare, îi amintesc. Când îi văd privirea goală, adaug: și e *trist.*

— Corect, dar…

Se încruntă.

— Adică voi trei eraţi doar prietene. Doar nu v-au murit sora sau mama.

Nu reuşesc decât să-l pironesc cu privirea, încremenită de uimire. Nici măcar nu face pe ticălosul, ci e, pur şi simplu, nedumerit cu privire la motivul pentru care-ar trebui să ne întristeze moartea lui Bonnie. Din fericire, înainte să apuc să spun ceva ce s-ar putea să regret, Gretchen îi dă un cot în coaste:

— Eşti un idiot, spune ea.

Bine i-a zis.

Biserica e o clădire uriaşă, ce pare să ocupe o jumătate de cvartal. Cercetez cu privirea clopotniţa cu o cruce în vârf. Taxiul trage în faţa scării parcă nesfârşite de la intrare.

Nu apuc să-mi iau geanta, că-l văd pe Randy dându-i şoferului un ghemotoc de bancnote.

— Plătesc eu, spune el. E înmormântarea prietenei voastre şi sunteţi triste, fetelor.

Mă simt vinovată, fiindcă nu cred că Randy câştigă aşa de bine din jobul de administrator de bloc, dar am învăţat să fiu drăguţă când oamenii se oferă să plătească. Ies din taxi, cu Gretchen la un pas după mine. Trage de fusta neagră, care îi lasă la vedere picioarele slăbănoage, dar bine conturate.

— Îhh, spune. Crezi că fusta asta e cam prea scurtă pentru o înmormântare?

— E-n regulă, îi răspund, cu toate că în sinea mea chiar cred că e prea scurtă.

Dar ce să mai facă acum? Nu se poate duce acasă să se schimbe.

Mă pregătesc să-i urmez spre rândul de trepte către uşa de la intrare, când văd un bărbat sprijinindu-se de zidul bisericii, într-o parte. Stomacul mi se strânge uşor la vederea detectivului Jake Sousa. Le spun prietenilor mei să meargă primii şi să-mi păstreze şi mie un loc, apoi mă duc spre Jake, cu geanta strânsă precaut la piept.

Jake mă vede la o secundă după ce-l zăresc eu pe el. Îmi aruncă un zâmbet sumbru.

— Condoleanţe!

Nu vreau condoleanţele lui. Nu-mi pasă decât de un singur lucru.

— Aţi arestat pe cineva?

Lasă capul în jos.

— Din păcate, încă nu.

Nu-mi vine să-mi cred urechilor. A trecut o săptămână de la uciderea lui Bonnie şi, cu fiecare zi care trece, e tot mai puţin probabil să aresteze pe cineva.

— Dar pe iubitul ei l-aţi găsit?

Clatină din cap.

— De asta sunt aici. Sper că poate se arată.

— Crezi că e atât de prost?

— Criminalii vin adeseori la funeraliile victimelor. Au fost prinşi câţiva în astfel de împrejurări.

— Uau! sforăi pe nas. Trebuie să fiţi teribil de disperaţi.

Jake pleacă ochii.

— Uite, îmi pare rău! Mi-aş dori să am veşti mai bune pentru tine. Nu ştiu câte ore trebuie să dedic încercării de a-l găsi pe nemernic. Nici măcar nu ştim dacă a ucis-o iubitul. Poate că de vină e cu totul altcineva.

Chipul îi e schimonosit de frustrare. Pe când eram împreună, avea o rată de succes uluitoare în rezolvarea omuciderilor. Dacă aş fi fost ucisă, aş fi vrut ca el să fie detectivul care investighează cazul. Şi chiar cred că, dacă el nu reuşeşte să-l găsească pe ucigaşul lui Bonnie, nimeni altcineva n-o să reuşească.

Dar poate că asta e: pe individ nu-l poate găsi nimeni. Iar gândul e de-a dreptul deprimant.

Şi terifiant.

— Tragi în continuare zăvorul pe timpul nopţii, da? mă întreabă Jake.

— Da, confirm. Dar nu-ţi face griji. Nu mai ies la întâlniri.

Pare că nu prea ştie cum să reacţioneze. Jake e detectivul masiv şi musculos mereu stăpân pe sine, dar mereu m-a amuzat să-l fac să se foiască stânjenit.

Nu mă pot abţine să nu mă gândesc la profilul lui de pe Cynch. S-o fi comportat el de parcă ar fi prea ocupat pentru o parteneră, dar se vede treaba că încă îşi caută una. Încă speră să-şi găsească jumătatea, chiar dacă nu-i poate da ce-şi doreşte.

— Dacă vezi ceva suspect la înmormântare, spune, îmi dai şi mie de ştire?

— Îţi dau.

Se încruntă la mine, cu buzele strânse într-o linie subţire.

— Ai grijă, Syd.

Da, ca şi când n-aş fi deja destul de îngrozită şi fără să-mi zică asta.

Când intru în biserică, observ o femeie cam la şaizeci de ani, cu un blazer şi o fustă negre, cu ochii umflaţi şi albul ochilor aproape dureros de injectat. O recunosc, e mama lui Bonnie. Simt un ghimpe în inimă numai când mă uit la ea – ştiu cât de îngrozitor e pentru mine, iar pentru ea trebuie să fie de un milion de ori mai rău.

Stă de vorbă cu cineva, însă când ni se intersectează privirile murmură

„Scuzați-mă” și se grăbește spre mine. Tresar instinctiv. Nu e că nu vreau să vorbesc cu doamna Griffin, dar numai privind-o simt cum mă cuprinde o tristețe îngrozitoare.

— Tu ești Sydney? mă întreabă.

Dau din cap.

— Da… îmi… îmi pare foarte rău, doamnă Griffin.

— Mulțumesc.

Ochii deja umezi îi lăcrimează iar.

— Mi-e atât de dor de ea, încât mă doare sufletul.

— Îmi pare foarte rău, repet, fiindcă efectiv nu știu ce altceva să-i spun.

— I-ai fost prietenă bună, Sydney. Apreciez foarte mult asta.

— Mulțumesc. Și ea mi-a fost bună prietenă mie. O să-mi lipsească foarte mult.

Doamna Griffin își șterge ochii cu un șervețel care a văzut și vremuri mai bune. Nu s-a mai deranjat să folosească mascara, ceea ce a fost o decizie înțeleaptă.

— Polițiștii mi-au spus că se vedea regulat cu cineva. Ai idee cine era?

— Mi-a spus că se vede cu cineva, dar asta e tot ce știu.

— Nu… nu i-a pomenit numele? Nu ți-a arătat vreo poză?

— Îmi pare rău, dar nu.

— Dar cum e posibil așa ceva? răbufnește. Voi, fetelor, vorbiți tot timpul! Și faceți toate poze încontinuu, chiar și celor mai stupide și de nimic lucruri. Odată, Bonnie mi-a trimis cinci fotografii cu aceeași bucată de sushi! Cum e posibil să nu existe în telefonul ei nici măcar o poză a acestui bărbat cu care se întâlnea?

Mă dau un pas înapoi.

— Nu… nu știu.

— Trebuie să știi tu ceva, nu?

Lacrimile îi curg în neștire pe obraji.

— Te rog, Sydney! Trebuie să-ți amintești ceva despre bărbatul acesta! Nu poți să-l lași să scape după ce mi-a ucis fetița!

— Eu…

— Dacă ți s-ar fi întâmplat ție, se răstește la mine, Bonnie ar fi făcut orice i-ar fi stat în putere ca să afle cine te-a ucis! N-ar fi stat aici să ridice din umeri și să-i spună maică-tii că-i pare rău!

Doamna Griffin e aproape isterică. Din fericire, se apropie una dintre prietenele ei, sau poate o rudă, o ia cu brațul pe după umeri și o îndepărtează de mine. Totuși a fost îndeajuns ca să tremur ca o frunză.

Partea cea mai rea e că are dreptate. Îmi amintesc încă felul în care l-a amenințat Bonnie pe adevăratul Kevin, ca să-l alunge de lângă mine. Dacă situația ar fi fost invers, ea n-ar fi renunțat ușor. N-am făcut nimic să ajut la prinderea monstrului care i-a făcut asta.

Dacă m-aș putea întoarce în timp, i-aș pune mai multe întrebări despre tip. Cum îl cheamă? Îmi arăți o poză? Unde lucrează? Desigur, toate răspunsurile ar fi putut fi oricum niște minciuni. Dar măcar aș fi avut ceva.

Cu picioarele ca de plumb, mă îndrept spre locul unde Gretchen și Randy au găsit scaune libere, destul de în față. Trebuie să mă strecor prin aglomerația de pe culoar ca să mă pot așeza lângă ei; Gretchen a început iar să plângă.

— Am văzut-o pe mama lui Bonnie strigând la tine, îmi spune ea. Ești în regulă?

— Da, mint. Femeia e, pur și simplu, devastată – atâta tot.

— Firește că e devastată! pufnește Gretchen. Totul e absolut îngrozitor!

Preț de o clipă, mi-o imaginez pe mama în biserică, la înmormântarea mea, suspinând isteric, așa cum a făcut și la moartea tatei. Uciderea propriului copil e genul de situație din care nu-ți revii niciodată. Eu și Gretchen vom trece la un moment dat peste asta, dar doamna Griffin nu. Niciodată.

Randy întinde mâna și-și împletește degetele cu ale ei. Ea îi aruncă un zâmbet recunoscător, care mă face să mă întristez și mai tare că nu am și eu pe cineva care să mă țină de mână. Și poate că n-o să am niciodată. La urma urmelor, întâlnirile din ultima vreme au fost tot mai rele, iar acum mă tem și să mă mai uit pe Cynch.

Întorc capul să mă uit spre partea din spate a bisericii, ca să văd dacă Jake a intrat. Măcar el e o prezență liniștitoare, chiar dacă lucrurile n-au mers între noi doi. Însă, în locul lui Jake, văd pe cineva a cărui prezență mă șochează complet.

Îl văd pe Kevin.

Kevin a venit la înmormântarea lui Bonnie.

CAPITOLUL 18

Ce caută adevăratul Kevin la înmormântarea prietenei mele?

Jake mi-a spus să fiu cu ochii în patru după detalii suspecte, iar mama lui Bonnie practic m-a acostat cerându-mi detalii despre uciderea fiicei. Trebuie să spun că prezența în biserică a bărbatului amenințat de Bonnie e cel mai suspect lucru pe care l-am văzut de la descoperirea cadavrului.

Doar că… el o fi oare?

Nu sunt absolut sigură. Stă în cealaltă parte a naosului și biserica e nefiresc de întunecată. Așa încât e posibil să mă înșel. E foarte posibil.

Întind gâtul, încercând să văd mai bine, dar sunt întreruptă în cercetare de deschiderea ușilor. Intră cei care poartă sicriul lui Bonnie.

Nu mă pot abține să nu mă holbez la coșciugul din lemn de stejar purtat spre capătul celălalt al bisericii. Având în vedere că, doar cu câteva săptămâni în urmă, eu și Bonnie executam poziția copacului și ne delectam împreună cu chai latte, mi se pare imposibil să accept că acum e închisă pentru eternitate în cutia aia de lemn.

Îl recunosc printre purtătorii sicriului pe fratele ei, care abia dacă-și poate ține firea.

Sicriul e depus în locul cuvenit pentru slujbă, dar va fi îngropat într-un cimitir local. L-au închis din cauza felului în care arăta cadavrul, dar pe Bonnie n-ar fi deranjat-o asta. Mi-a spus cândva că i se pare de-a dreptul ciudat să lași sicriul deschis. Cine vrea să vadă un mort?

Eu totuși aș fi vrut s-o mai văd o dată. Aș fi vrut să mă asigur că poartă perechea favorită de pantofi negri, cu toc. Și că cel care a îmbrăcat-o i-a prins părul cu un elastic gofrat. Fiindcă așa și-ar fi dorit ea.

În timp ce preotul vorbește, mă uit țintă la sicriu. Nu-mi vine să cred că Bonnie a murit și că trupul ei fără viață se află în cutia aia. Cum e posibil așa ceva? Cum poate să fie *moartă?* Era atât de tânără și erau atâtea lucruri pe care voia să le facă în viață. Vorbea să-și ia o vacanță mai lungă de la job, în care să călătorească în America Latină și să petreacă un an acolo, mergând dintr-o țară în alta. Se vedea economisind suficient încât să-și cumpere o casă pe plajă. Nu știa să cânte la niciun instrument, dar zicea că, la un moment dat, destul de curând, urma, categoric, să învețe să cânte la chitară. *Când n-o să mai am o viață*

așa de agitată.

Dar lucrul cu adevărat important pentru ea era să-și găsească jumătatea. Nu-i plăcea să meargă absolut în fiecare seară la întâlnire. O făcea în căutarea iubirii. Voia pe cineva alături de care să-și trăiască viața.

Acum nu se va mai întâmpla nimic din toate astea. Nu se va mai îndrăgosti niciodată. Nu va mai cânta niciodată la chitară. Nu va mai avea niciodată o casă pe plajă, în schimb, o să-și petreacă eternitatea îngropată în pământ.

Gândul mă aduce în pragul hiperventilării. Îmi prind genunchii în palme, încercând să trag adânc aer în piept. E în regulă. O să fiu în regulă. N-o să sfârșesc moartă la treizeci de ani, ca Bonnie.

Gretchen observă că sunt îngrozită și mă freacă ușor cu mâna pe spate.

— Ești bine? șoptește.

— Îhî, reușesc să îngaim.

Continuă să mă frece pe spate în cercuri, în timp ce mă chinui să-mi țin respirația sub control. Dar e dificil. Nu mă pot opri să nu mă gândesc la Bonnie închisă în sicriu. Moartă – pe vecie. Putrezind în pământ.

N-o să mi se întâmple așa ceva. Nu voi permite una ca asta.

Niciodată.

CAPITOLUL 19

ÎN TRECUT

TOM

Când ajung la școală, văd două mașini de poliție parcate chiar în față.

Aproape că mă întorc din drum, să mă duc acasă. Prezența mai multor mașini de poliție nu poate însemna nimic bun. Mă frec pe abdomen, în mare parte vindecat, după ce tata aproape m-a tras în țeapă cu vătraiul.

Râmă stă sprijinit de zidul școlii, strivind repede sub pantof un chiștoc de țigară la vederea comandantului poliției. Deși polițiștilor nu pare să le pese câtuși de puțin de câțiva adolescenți care trag din țigară.

— Hei, Râmă!

Mă îndrept în fugă spre cel mai bun prieten al meu, știind că e în mod sigur la curent cu ce se întâmplă. Ca întotdeauna.

— Care-i treaba cu mașinile de poliție?

Pe chipul lui se lățește un zâmbet. Chiar în colțul buzelor are un coș care stă să pocnească.

— N-ai auzit? Au găsit-o pe Brandi Healey.

— Oh? Adică s-a întors acasă?

— Nu, i-au găsit *cadavrul.*

Râde când îmi vede fața.

— Presupun că totuși n-a fugit de-acasă, din cât se vede.

Simt că mă sufoc. Au găsit-o pe Brandi. Iar asta înseamnă că…

— Era îngropată în pădure, la doar o jumătate de oră de-aici, spune. Din cauza zăpezii de astă-iarnă, n-a descoperit-o nimeni. Se pare că a fost găsită de o doamnă care-și plimba câinele – animalul a scormonit după cadavru.

Mă sprijin de peretele școlii, dorindu-mi pentru prima dată să fumez ca Râmă, pentru că în acest moment țigara pare cel mai grozav lucru.

— E… îngrozitor.

Râmă dă din cap.

— Și i-am auzit spunând că autorul crimei ar fi torturat-o înainte de-a o ucide. Cum ar veni, chiar a făcut-o să sufere.

— Isuse!

— Unii oameni sunt bolnavi de-a dreptul, spune Râmă, cu toate că în voce i se ghicește un ton aproape voios. Hei, tu o știai destul de bine, nu-i așa, Tom?

Iau o gură mare de aer.

— Nu chiar.

— Ba da, o știai. Ai fost tutorul ei, nu-i așa?

— Oarecum. La jumătate dintre ședințe nici n-a venit.

— Frate, clatină Râmă din cap. Dacă aș fi fost eu tutorul fetei, n-aș fi fost în stare să-mi iau mâinile de pe ea. Era sexy rău de tot, știi? râde el. Dar acum nu prea mai e, ce să-i faci?!

Strâng pumnii – nu-mi place felul în care vorbește despre Brandi.

— Nu vorbi așa despre ea.

Râmă mă privește surprins.

— Care-i problema ta, Tom?

Clatin din cap. Nu mai vreau să vorbesc deloc despre Brandi, cu toate că am presentimentul neplăcut că astăzi toată lumea numai despre ea o să vorbească. Și dacă află cineva că eu…

— Tom!

E vocea lui Daisy. Aleargă spre mine, cu fața brăzdată de lacrimi. Înainte să-mi dau seama ce se petrece, îmi sare în brațe, lipindu-se toată de mine. Îmi alung din minte toate gândurile întunecate și mă concentrez s-o liniștesc.

— E absolut îngrozitor, murmură Daisy, ce i-a făcut lui Brandi…

Evident, Alison o urmează îndeaproape. Cât îmi țin iubita în brațe și o mângâi pe pletele blonde, Alison mă țintuiește cu privirea. E dificil să-i citesc expresia de pe chip, însă buzele subțiri i s-au adunat într-o linie dreaptă. Alaltăieri, la târgul de servicii medicale, a adus vorba despre faptul că am fost tutorul lui Brandi. Însă asta nu-i vreun secret. Și nici nu e așa vreo mare chestiune.

— Tata zice că o să afle cine i-a făcut asta, suspină Daisy în tricoul meu.

— Au vreun suspect? o întreabă Râmă.

Alison nu încetează să mă privească; simt cum mă furnică pielea.

— Daisy, parcă ai zis că tatăl tău e destul de sigur că ucigașul e un elev de la noi din școală?

— Așa a zis, confirmă Daisy. De aceea poliția o să-i interogheze pe toți cei care știu ceva.

Gândul că voi fi interogat de un polițist îmi provoacă o senzație de vomă. Căci

dacă n-o să-i placă ce va trebui să spun…

— Mă conduci acasă astăzi, Tom? mă întreabă Daisy încetișor. Știu că ai program de meditații, dar…

— O să le anulez.

— Serios?

Dau din cap. Puștiul pe care-l ajut azi o să chiulească oricum – maică-sa e cea care mă plătește. Și cine știe? Până sună clopoțelul pentru ultima oră, s-ar putea să fiu scos din școală cu cătușe la mâini.

CAPITOLUL 20

ÎN TRECUT

TOM

Se pare că sunt cam la coadă pe lista celor care o ştiau pe Brandi Healey.

Am petrecut toată dimineaţa la şcoală, ascultând numele strigate prin difuzoare. Primele aproximativ douăzeci de nume sunt prietenele lui Brandi. E clar că are o mulţime. Şi apoi nişte colegi de clasă, cu care a fost văzută sărutându-se la un moment dat.

Când aud în difuzoare numele Thomas Brewer, e deja mijlocul dimineţii şi am reuşit să mă panichez zdravăn. Sunt atât de înfricoşat, încât abia reuşesc să mă ridic de pe scaun şi aproape că-mi pun piedică singur pe drumul spre uşă.

— Eşti bine, Tom? mă întreabă doamna Anthony, profesoara de engleză.

Înainte să-i pot răspunde, un puşti din spatele clasei se repede:

— E speriat ca nu cumva să creadă Daisy că se întâlnea cu Brandi pe furiş.

Auzindu-l, o gaşcă de idioţi din apropiere încep să râdă. Dacă li se pare ceva pe seama căruia pot să se amuze înseamnă că nimeni nu crede că mă vedeam cu ea. Deci poate că m-am stresat din nimic.

Între uşa clasei, aflată la etajul al treilea, şi biroul directorului, de la etajul unu, aproape că reuşesc să mă conving că n-am de ce să-mi fac griji. Exersez un zâmbet încrezător şi lejer, pe care plănuiesc să-l afişez când o să vorbesc cu poliţiştii. Nu e mare lucru. Deja au vorbit cu cel puţin douăzeci şi patru de copii. Sunt şi eu unul oarecare, printre ei.

Apoi îl zăresc pe comandantul Driscoll în biroul directorului, cu trupul masiv îndesat într-un scaun de lemn, şi toată încrederea mea de sine zboară pe fereastră. Habar n-aveam că voi fi interogat chiar de *tatăl lui Daisy.* Oricât aş fi de intimidat de tata, sunt de-a dreptul terifiat de comandantul secţiei de poliţie. Să fiu interogat de comandantul Driscoll e cel mai rău coşmar al meu.

Nu, nu mă *interoghează.* N-o să facă altceva decât să-mi pună câteva întrebări. Trebuie să mă calmez.

„Gata, calmează-te odată, Tom, pentru numele lui Dumnezeu!”

Comandantul Driscoll zâmbește când mă vede în prag. Încremenesc instinctiv, dar îmi face semn larg cu mâna să intru. Arată spre un scăunel de lemn, aflat în fața biroului directorului.

— Salut, Tom! rostește cu voce bubuitoare. Ia loc.

Nu prea iau loc, ci mai degrabă mă prăbușesc în scaun, căci abia dacă mă mai țin picioarele.

— Bună ziua, domnule! răspund pe ton scăzut și respectuos.

— Uite, Tom, continuă cu o față sumbră, de pe care s-a șters orice urmă de zâmbet, știi de ce te-am chemat aici?

— Am… auzit de Brandi.

Dă din cap.

— Un lucru chiar îngrozitor. Cu totul îngrozitor. Și trebuie să-l prindem pe monstrul care i-a făcut asta bietei fete.

— Corect. Desigur.

— Așadar…

Își freacă mâinile mari și butucănoase. Simt cum palmele îmi transpiră abundent.

— Așadar, am auzit că o pregăteai pe Brandi la matematică?

— Da, timp de câteva luni. Și, ca să spun drept, a lipsit de la multe ore.

Nu e în totalitate adevărat. Brandi n-a lipsit niciodată de la orele noastre. „Nu vreau să ratez ocazia de a te vedea, Tom.”

— Cât de bine o cunoșteai? mă întreabă.

— Nu prea bine.

— Aha.

Își freacă barba un pic crescută, chiar dacă bănuiesc că s-a bărbierit în dimineața asta.

— Știi cumva dacă avea iubit?

— Iubit?

Văd cum i se ridică ușor colțul gurii.

— Le-a spus unor prietene apropiate că se îndrăgostise nebunește de un băiat din clasa ta, dar n-a spus de cine anume. Părea că și el o place. Și, potrivit unora dintre prietenele ei, ea și băiatul plănuiseră să se întâlnească în seara când a dispărut. Dar, așa cum am zis, nu știm despre cine e vorba.

Mă lupt din răsputeri să-mi păstrez calmul din voce.

— N-am nicio idee, domnule. Nu eram decât tocilarul care-o medita la matematică. Nu se punea problema să-mi facă mie confidențe.

— Corect. Presupun că nu.

Oftează și se lasă pe spate în scaun, care scârțâie înfricoșător.

— Ce lucru îngrozitor i s-a întâmplat lui Brandi. Îmi vine s-o încui în casă pe Daisy.

Dau din cap, încercând să par înțelegător.

— Desigur, în *tine* am încredere, Tom, spune cu un zâmbet chinuit. I-am spus și lui Helen aseară: „Slavă cerului că Daisy e cu Tom, și nu cu unul dintre nebunii ăia de băieți. El e printre cei buni.”

Încerc să-mi înghit nodul din gât, dar parcă esofagul mi s-a închis de tot.

— Vă mulțumesc, domnule.

— Apropo, când vii la noi la cină? Mă tot întreabă nevastă-mea.

Invitația la cină mă liniștește. Dacă m-ar suspecta de ceva, nu m-ar invita la el acasă, la masă. Sau da? Nu știu sigur, dar ce știu e că n-ar lăsa-o pe unica lui fiică să-și petreacă timpul cu mine, dacă ar bănui ceva.

Sunt în siguranță. Deocamdată. Dar dacă află…

— S-o întreb pe mama dacă e OK să vin, îi răspund, însă, ăăă, da, sigur. Ar fi grozav.

N-o să merg în veci de veci să iau cina în casa lui.

CAPITOLUL 21

ÎN PREZENT

SYDNEY

Până la finalul slujbei de înmormântare a lui Bonnie, eu și Gretchen am folosit deja toate șervețelele pe care le-am adus. Însă partea bună e că mă simt atât de stoarsă emoțional, încât atacurile de panică au dispărut.

Oamenii încep să iasă ușor-ușor din biserică și abia atunci îmi amintesc că parcă l-am zărit pe adevăratul Kevin undeva, în spate. M-am tulburat atât de tare când a fost scos sicriul, încât am uitat cu totul de el. Răsucesc iute capul, cu gândul că l-aș putea vedea mai bine acum, dar…

Stai așa, unde e?

Stătea în rândul din spate. Chiar la capătul lui. Dar acum nu-l mai văd. În locul lui stă acum un bărbat în vârstă.

— După ce te uiți? mă întreabă Gretchen.

— Ăăă…

Nu prea știu cum să-i explic toată treaba.

— Îți amintești de tipul cu care am avut întâlnirea aia oribilă? Cel care m-a atacat?

— Da…

— Ei bine, era aici. La înmormântare.

— Serios? face ea ochii mari. Unde?

— *A fost* aici, mă corectez. Dar… acum nu-l mai văd. Presupun că a plecat…

— Și ce-ar trebui să facem? spune Gretchen, apucându-mă de braț. Ar trebui să chemăm poliția?

Jake s-ar putea să fie încă prin zonă, dar m-aș simți ca o proastă să-i spun asta. Cu cât mă gândesc mai mult, cu atât sunt mai puțin sigură că era chiar Kevin – sunt încă înfricoșată de momentele în care ne-am întâlnit, așa că e posibil să-mi fi lăsat imaginația să zboare. Și e clar că nu prea gândesc limpede acum.

În orice caz, nici măcar nu sunt sigură că-i știu numele real. N-am informații

suplimentare care să fie utile în vreun fel. Nu, deja i-am spus lui Jake despre Kevin, o să-l las să investigheze.

— Las-o baltă, mormăi.

— Ești sigură?

Dau din cap.

— Da, probabil… probabil că m-am înșelat.

Dar, chiar și după ce mă conving pe mine însămi că adevăratul Kevin nu a fost la înmormântare, tot nu-mi pot alunga sentimentul de disconfort. Însă nu vreau să cad pradă tulburării. Trebuie să urmez sfatul lui Jake. O să-mi zăvorăsc în continuare ușa, în fiecare noapte, și nici n-o să mai intru pe Cynch; să sperăm că o să-l prindă pe monstrul care i-a făcut asta lui Bonnie.

Iar apoi viața va merge înainte.

CAPITOLUL 22

DUPĂ DOUĂ LUNI

SYDNEY

Sunt la cea mai bună întâlnire pe care am avut-o vreodată, în toată viaţa.

În luna de după moartea lui Bonnie am fost speriată şi de umbra mea, categoric mult prea înfricoşată să ies iar la întâlniri. Mai ales pentru că Jake şi restul poliţiei din New York n-au reuşit să aresteze pe nimeni. Partea asta m-a înfuriat mai rău decât orice. La început l-am sunat pe Jake la fiecare câteva zile, întrebându-l ce noutăţi are şi ocărându-l când aflam că n-are nicio veste. Am jurat să nu mai ies la nicio întâlnire până când nu află cine a ucis-o pe Bonnie.

Însă după aceea, într-o bună zi, pe când luam cina pe canapea, la televizor, purtând „uniforma" tradiţională, un tricou şi pantaloni de trening, m-a lovit revelaţia că exact în şase luni voi împlini treizeci şi cinci de ani. Viaţa îmi scăpa printre degete şi, după două luni de regrete pentru ce i s-a întâmplat lui Bonnie, am decis că îmi ajunge. Era momentul să merg mai departe.

Mi-am reactivat profilul pe Cvnch chiar a doua zi.

Şi mă bucur, pentru că mă distrez grozav la întâlnirea asta. Îl cheamă Travis şi arată exact ca în fotografie. Are părul castaniu-roşcat, mandibula pătrăţoasă, muşchi tari pe braţe şi exact cincisprezece centimetri în plus în înălţime faţă de mine.

Mai mult de-atât, pare *drăguţ.* Avem unele lucruri în comun. Ne plac aceleaşi filme (nu *Rocky)* avem acelaşi simţ al umorului şi, cel mai important, nu m-a pus absolut deloc să vorbesc cu maică-sa pe FaceTime, cât timp ne-am băut cafeaua.

— Trebuie să-ţi mărturisesc, Sydney, spune sorbind din cafea, asta e cea mai bună întâlnire de la o vreme încoace.

— La fel şi pentru mine, încuviinţez.

Am venit să bem o cafea în cafeneaua asta pretenţioasă, acum aglomerată ochi pentru că s-a scris despre ea în *New York Times.* Am sugerat să ieşim la cafea, ca să nu rămân blocată la întâlnire, dacă nu ne-am fi potrivit, dar am comandat deja

două brioșe cu afine, o ciocolată albă și brioșe englezești cu zmeură, precum și ceva numit crogoașă – nu e nici croasant, nici gogoașă, dar, categoric, are un milion de calorii. Ne-am distrus complet pofta de mâncare pentru cină, dar nu ne-a venit să ne ridicăm și să plecăm.

— Serios, îmi spune, eram pe cale să renunț. În ultima vreme, am cam avut parte de câteva întâlniri nasoale de tot.

— Mie-mi spui! chicotesc. Ți-aș putea povesti niște istorioare care să te pună jos.

— Fac prinsoare că te bat la întrecerea asta.

— Nu prea cred.

Îmi zâmbește larg și îi întorc zâmbetul. Nu vreau să mă las purtată de val, dar mi se pare că se leagă ceva aici. Chiar cred că va exista a doua întâlnire, apoi a treia și poate și mai multe.

Dar apoi văd cu coada ochiului cum se deschide ușa cafenelei. Intră un bărbat și, când îmi dau seama cine e, simt nevoia să mă mai uit o dată.

Bărbatul misterios în persoană. După tot acest timp!

Chiar dacă mă simt foarte bine cu Travis, nu mă pot abține să nu-l privesc țintă pe bărbatul brunet care se așază la una dintre mesele rotunde, din lemn. Travis e uimitor, dar, când îl privesc, nu simt deloc acel arc electric. Nu l-am mai simțit din seara în care l-am întâlnit pe bărbatul misterios, adică de acum aproape o eternitate, însă, chiar dacă eu mi-l amintesc destul de bine, el fie nu pare să mă vadă, fie nu-și amintește de mine, fiindcă nici măcar nu se uită în direcția mea.

Mai bine. Travis e minunat și nu vreau nicio distragere de la tipul sexy evident interesat de mine.

— Hei, spune Travis pironindu-și asupra mea ochii de un albastru-mocnit. Sunt la a treia cafea și este exclus să mi se facă somn prea curând, dar parcă sunt tentat s-o țin tot așa. Ce-ai zice să mergem undeva să luăm cina?

Zâmbesc în sinea mea, pentru că și eu mă gândeam la același lucru.

— Mi-ar plăcea mult să cinăm împreună.

— Da?

I se luminează chipul.

— Atunci e grozav.

Pare atât de încântat, încât am uitat cu totul de bărbatul misterios. Abia aștept să merg la masă cu tipul ăsta. Putem să comparăm poveștile despre întâlnirile nasoale și să împărțim o sticlă cu vin. Mă bucur nespus că nu am renunțat să ies la întâlniri. Bonnie avea dreptate – chiar e o loterie. Chiar dacă ea s-a înșelat cu privire la dr. McSexos.

Însă, imediat după aceea, zâmbetul lui Travis se șterge subit. Dintr-odată, privirea lui se umple de oroare. Pălește și se face alb ca fața de masă.

— Sydney, icnește.

Nu-mi dau seama de ce pare atât de îngrozit. Cobor privirea și văd că am bluza împroșcată cu pete de sânge.

— Oh, Dumnezeule! spun, ducând o mână la nas. Îmi pare foarte rău, eu…

Da, e minunat! N-am mai avut de peste un an vreuna din celebrele și înspăimântătoarele hemoragii nazale și *bineînțeles* că trebuia să se întâmple așa ceva la cea mai bună întâlnire pe care o am de ani întregi. Smulg câteva șervețele din cutia de pe masă, încercând să-mi șterg sângele de pe față.

— Stai să mă duc la baie și…

Numai că se întâmplă ceva cu adevărat îngrozitor, înainte să termin propoziția, Travis își dă ochii peste cap, alunecă din scaun și se prăbușește pe podea, lovindu-se atât de tare cu capul de gresie, încât se aude un bubuit puternic.

Minunat! Cea mai bună întâlnire de ani întregi și l-am făcut pe om *să leșine* din cauza idiotului meu de nas sângerând.

În cafenea se așterne liniștea; toată lumea se holbează la mine, așa cum sunt acum, cu picăturile de sânge picurându-mi din nas și partenerul de întâlnire zăcând inconștient pe jos. O femeie țipă, lucru pe care, serios, chiar îl consider cu totul inutil.

— E-n regulă, reușesc să îngaim, cu un șervețel apăsat pe nas. Totul e bine. Doar să…

Atunci observ că bărbatul misterios s-a ridicat și se strecoară printre mese, venind spre mine. Uau, a reușit să vadă și hemoragia din nas. Din ce în ce mai bine.

Se ghemuiește lângă Travis, pe podea; acum îmi dau seama că a început să-și revină, geme și se freacă pe cap. Bărbatul misterios se încruntă la el.

— Sunteți bine, domnule? întreabă.

— Da…

Travis flutură din pleoape și se freacă iar la cap, încercând să se ridice în șezut.

— Ce s-a întâmplat?

— Se pare că ați avut un episod vasovagal și ați leșinat, îi răspunde bărbatul misterios. Sunt medic și vreau doar să mă asigur că sunteți bine. Putem să chemăm o ambulanță, dacă doriți.

— Un vaso… ce? întreabă Travis, frecându-și capul în continuare. Nu, sunt… sunt bine.

Se uită spre mine și tresare.

— Îmi pare rău, nu prea suport sângele, înțelegi?

Bărbatul misterios se uită iar spre mine și își dă ochii peste cap doar o fracțiune de secundă. Apoi se întoarce spre Travis și începe să-i pună o grămadă de întrebări despre cum îi sunt capul și gâtul, dacă-și poate mișca brațele și picioarele. Travis pare în regulă, chiar dacă e stânjenit. Nu se mai uită la mine în același fel ca înainte. De fapt, mi se pare că-mi evită cu totul privirea.

— E-n regulă, îi spune bărbatului misterios. Serios. Ar trebui s-o ajutați *pe ea.*

— Și eu sunt bine, îl asigur, chiar dacă am folosit cinci șervețele ca să șterg tot sângele de pe mine. Bluza e, categoric, distrusă – cel puțin în momentul ăsta. Am învățat câteva trucuri bune de scos petele de sânge căpătate în decursul anilor.

— Nu prea arăți bine, subliniază Travis.

Îmi evită în continuare privirea și pe chip i se deslușesc încă urmele palorii de mai devreme. La rădăcina părului văd stropi de sudoare.

— Nu ai de ce să te îngrijorezi, îi spun. Mi se întâmplă din când în când.

Dacă era vreun lucru pe care să-l pot spune pentru *a reduce* șansele ca Travis să vrea să mă mai vadă vreodată, atunci categoric am dat lovitura.

— Uite ce e, Sydney… își drege el vocea, se pare că ai nevoie de un pic de timp să-ți revii din… toată situația asta. Ce-ai zice să ieșim altă dată la cină?

— Desigur. Cum ar fi pentru tine vineri?

— Ăăă, poate.

Cu mâinile tremurând ușor, Travis își smulge haina de pe spătarul scaunului.

— O să te contactez prin aplicație. Sau cumva.

Își trage haina pe el.

— În fine, la revedere!

N-ar fi exagerat să spun că a zbughit-o din cafenea cât de repede a putut. Nici măcar nu și-a plătit partea pentru cafea.

Iar acum am rămas cu nasul sângerând, cu nota de plată pentru șase cafele și numeroase brioșe și pateuri, cu o grămadă de șervețele îmbibate de sânge uscat și cu bărbatul misterios holbându-se la mine.

— Nu cred că o să ies la vreo cină vineri, spun în cele din urmă.

Bărbatul misterios izbucnește în râs.

— Am aceeași impresie, într-adevăr.

— Nu e amuzant.

Cu toate că, împotriva voinței, simt cum buzele îmi zvâcnesc ușor.

— Crezi sau nu, până să înceapă să-mi sângereze nasul, asta a fost cea mai

bună întâlnire pe care am avut-o de multă vreme încoace.

— Cu tipul *ăla?*

Bărbatul misterios se uită spre ușa pe care s-a evaporat pentru totdeauna Travis.

— Mi-e greu să cred așa ceva. Ți-ar fi mult mai bine fără el. La urma urmelor, ce *bărbat în toată firea* leșină când îi curge cuiva sânge din nas? E cam jalnic, săracul de el, nu crezi?

— Păi…

— Serios, nu vrei să ai copii cu unul ca ăla. Ce-o să facă dacă puștiul vostru o să încaseze în nas o minge de fotbal? Ți-a trecut glonțul pe la ureche.

— Poate…

— De asemenea, te-a lăsat pe tine cu nota de plată. Ce jigodie!

Bărbatul misterios bagă mâna în buzunarul de la spate și-și scoate portofelul. Scoate mai multe bancnote, cât să acopere costul întregii consumații, apoi le aruncă pe masă.

— Cât de greu e să faci gestul ăsta?

Zvâcnetul buzelor îmi înflorește într-un zâmbet firav.

— Mulțumesc.

Îndepărtez șervețelele, eliberându-mi nasul. Se pare că sângerarea s-a oprit în sfârșit. De ce nu! La urma urmelor, doar a provocat deja un dezastru.

— Alături e un magazin de suveniruri, spune bărbatul misterios. Mă duc să-ți aduc o bluză curată, să nu mergi acasă cu tot sângele ăla pe tine.

— Serios? Locurile astea jupoaie pielea de pe om – o să plătești o avere.

Ridică din umeri.

— Mai bine decât să fii mânjită toată de sânge, nu-i așa?

Când îmi vede expresia ezitantă de pe față, adaugă:

— Insist.

Nu mă pot abține să nu zâmbesc.

— Bine, fie.

— Și apoi, spune, dacă te simți în stare, mi-ar face mare plăcere să te scot eu la cină.

Mă holbez la el, uluită. Chiar mă invită să ies cu el după ce a asistat la vulcanul însângerat care a erupt, efectiv, din nările mele? Însă nu pare să glumească. Ochii lui căprui, frumoși, sunt fixați asupra mea, iar pe buze îi joacă un zâmbet sugestiv.

— Păi, atunci e în regulă.

Zâmbetul bărbatului misterios se lățește și îi văd dinții albi, perfect aliniați.

Simt cum mă străbate iar arcul electric. Travis părea un tip grozav, dar față de el nu am simțit aceeași atracție – genul de lucru pe care nu-l experimentezi prea des. Și pare că și bărbatul misterios simte la fel pentru mine.

Poate că idioata aia de sângerare nazală e cel mai bun lucru care mi s-a întâmplat vreodată.

— Eu sunt Sydney.

— Mă bucur să te cunosc, Sydney, spune. Sunt Tom. Tom Brown.

CAPITOLUL 23

ÎN TRECUT

TOM

A trecut o săptămână şi se pare că „n-a fost făcută nicio arestare în cazul uciderii lui Brandi Healey”.

Comandantul Driscoll a mai venit o dată la noi la şcoală şi a chemat iar câţiva elevi în biroul directorului, dar eu n-am mai fost convocat. Îl caută încă pe iubitul misterios al lui Brandi, dar nu prea au succes.

Mulţi dintre cei pe care i-au chemat erau prietenii ei apropiaţi. Singura persoană din listă pe care o cunosc bine e Râmă. Nici nu-mi pot imagina de ce vrea poliţia să discute cu el despre Brandi. Abia dacă o cunoştea.

Nu doar că domnul Driscoll nu m-a mai interogat, dar chiar mi-a cerut, personal, s-o conduc în fiecare zi pe fiică-sa acasă de la şcoală, până îl prinde pe monstrul care a ucis-o pe Brandi. Încă am ore de meditaţii, dar Daisy mă aşteaptă – nu pare s-o deranjeze. Stă la biblioteca şcolii, citind în tăcere cărţile alea groase ale ei. Ori de câte ori se concentrează la ceva, scoate uşor limba. E adorabilă.

Unul dintre lucrurile pe care le aştept mereu cu nerăbdare este s-o conduc acasă. Deşi astăzi aştept cu nerăbdare altceva. La ora de laborator la biologie o să disecăm un embrion de porc. Aştept de luni întregi această disecţie în special şi faptul că Alison e partenera mea pentru lucrările de laborator n-o să-mi strice decât un pic bucuria.

Nu ştiu cum ar putea fi posibilă una ca asta, dar, de la descoperirea cadavrului lui Brandi, Alison e şi mai rece, mai distantă. Abia dacă se mai uită la mine şi, atunci când se întâmplă, îmi aruncă nişte priviri pline de venin. E prima oră de laborator de când s-au întâmplat toate astea şi pe jumătate mă aştept să aflu că a rugat-o pe profesoară să facă schimb de partener cu cineva. Însă pentru mine ar fi absolut în regulă. Mai mult decât în regulă, de fapt. Dar n-am norocul ăsta. Când ajung în laborator, Alison e deja aşezată în bancă.

— Bună, Alison! rostesc pe cel mai prietenos ton cu putinţă.

Mă priveşte ţintă, parcă uluită de faptul că am tupeul s-o salut.

— Hai să trecem peste lucrurile astea, mormăie.

Am citit deja lecţia în avans, ca să fiu pregătit pentru ora de laborator, aşa încât, atunci când profesoara ne aşază în faţă tava cu purceluşul zăcând cu ochii închişi şi cu trăsăturile abia formate, ştiu exact ce am de făcut. Însă încerc să mă port frumos cu Alison, aşa că îi întind bisturiul.

— Poţi face tu onorurile, îi spun.

— Nu, mulţumesc.

Împinge scalpelul spre mine.

— Dă-i drumul şi fă ce ai de făcut.

— Eşti sigură?

— Categoric.

Apoi bombăne în barbă:

— Aşa cum faci mereu.

N-o să pretind că nu mă deranjează felul cum stă lângă mine, judecându-mă în tăcere, în timp ce nu fac nimic altceva decât ce ni se cere să facem într-un laborator de biologie, la orele pentru avansaţi. Ar trebui să se considere norocoasă că sunt partenerul ei – că am grijă de ea. Nu pare deloc interesată de disecţii. Nu pare nici măcar să vrea *să se uite* când dau la iveală intestinele embrionului de porc. Dacă n-aş fi fost eu, nici măcar nu trecea clasa.

Şi, da, îmi plac foarte mult aceste ore de laborator. Şi ce dacă? E ceva greşit în asta?

Ora trece repede şi, la final, doamna Shipley vine să vadă ce-am lucrat. Observă organele înşiruite cu grijă şi-mi aruncă o privire aprobatoare.

— Bine lucrat, Tom şi Alison.

— Tom a făcut toată treaba, spune Alison. Eu am stat şi m-am uitat.

Doamna Shipley pare că nu prea ştie cum să procedeze cu mărturisirea ei.

— El a lucrat?

— Da, confirmă Alison. Îi place atât de mult, după cum vedeţi. Nu am vrut să-i răpesc această bucurie.

Fruntea doamnei Shipley se încreţeşte.

— Păi ar fi trebuit să vă împărţiţi echitabil munca. Aşa ar fi corect.

Cu aceste vorbe înţelepte, trece la masa următoare. Alison îşi examinează unghiile tăiate foarte scurt. De când suntem parteneri de laborator, face încontinuu comentarii răutăcioase despre priceperea mea şi m-am cam săturat de toate astea.

— Ce naiba e în neregulă cu tine? mă răstesc la ea.

Ridică privirea și flutură din gene.

— *Cu mine* nu e nimic în neregulă.

Felul cum o spune îmi trimite fiori reci în trup. Nu m-a plăcut niciodată, dar recent, dintr-un motiv sau altul, a trecut la cu totul alt nivel. Mai ales în ultima săptămână.

Însă n-o pot lăsa pe Alison să mă tulbure. Ziua de școală aproape că s-a terminat și o să merg să mă întâlnesc cu Daisy, apoi o să plecăm împreună spre casă. Alison *nu* o să-mi răpească bucuria asta.

Măcar mă ajută să strâng și, după ce ștergem bine bancul de lucru, se aude și clopoțelul. Suntem liberi. În sfârșit, pot să mă car de-aici. Nu mai trebuie să am de-a face cu Alison timp de o săptămână întreagă, până la următoarea oră de laborator.

Îmi iau rucsacul de sub masă, pregătit să mă văd cu Daisy în zona dulapurilor. Însă, înainte de a pleca, o mână mă apucă de braț. Când mă întorc, dau cu ochii de Alison. Și-a dat pe după urechi șuvițele castanii și se uită la mine cu ochii de culoarea mâlului, fixându-mă prin lentilele groase.

— Tom, spune, trebuie să stăm de vorbă. *Acum.*

CAPITOLUL 24

ÎN TRECUT

TOM

— Trebuie să stăm de vorbă. *Acum.*

Îmi spune aceste cuvinte cu o expresie extrem de serioasă. Are pungi sub ochi şi pot întrevedea cum o să arate peste nişte ani. Alison pare genul de persoană născută de vârstă mijlocie.

— Nu pot să stau de vorbă cu tine, mormăi. Mă întâlnesc cu Daisy.

Nu e chiar o minciună. *Chiar* trebuie să mă întâlnesc cu Daisy. Dar nu acesta e motivul pentru care nu vreau să vorbesc cu ea.

— E important.

Îşi lasă capul pe spate, să se poată uita la mine, şi dintr-odată realizez cât de scundă e – chiar mai scundă decât Daisy. Are însă ceva care o face să pară mai înaltă, mai ales că în cea mai mare parte a timpului petrecut în laborator stăm aşezaţi, dar acum, când suntem în picioare, văd că abia dacă-mi ajunge la umeri.

— N-o să dureze mult.

O notă din vocea ei mă face să-mi dau seama că n-am de ales. Într-un fel sau altul, tot vom purta discuţia asta. Aş putea deci să rezolv cât mai repede.

— Bine.

Clopoţelul a sunat deja şi copiii părăsesc şcoala. Daisy mă aşteaptă lângă dulăpior, aşa că îi trimit repede un mesaj să-i spun că întârzii un pic. Trebuie să coc o minciună în privinţa motivului, dar o să-mi fac mai târziu griji pentru asta.

La câteva uşi depărtare de laboratorul de biologie găsim o sală de clasă pustie. Alison mă apucă de braţ şi mă trage înăuntru. Încep să mă cam neliniştesc după ce închide uşa după noi. Despre ce naiba e vorba? Ce vrea să-mi spună în aşa fel încât să nu audă nimeni?

— Ce este? o întreb cu voce plină de iritare, ca să-mi ascund anxietatea. Ce e atât de important?

Alison ridică privirea spre mine. În clasă e stinsă lumina şi, chiar dacă

ferestrele permit intrarea luminii naturale, umbrele de pe chipul ei sunt întunecate și rău-prevestitoare.

— Vreau să te ții departe de Daisy.

— *Poftim?*

— Ai auzit ce-am zis.

— Daisy e iubita mea.

În ciuda a orice, ori de câte ori spun aceste cuvinte, simt cum mă inundă un val de fericire. *Daisy e iubita mea.* Sunt cel mai norocos tip din lume că pot spune aceste cuvinte.

— Nu pot să mă țin departe de ea.

— Corect, continuă Alison, deci va trebui să te desparți de ea.

„Poftim?”

— Ți-ai ieșit din minți, Alison.

Mut rucsacul pe celălalt umăr.

— Refuz să port conversația asta cu tine. Plec.

Pornesc spre ușă. Aproape că ating clanța, când Alison răbufnește:

— Te-am văzut sărutându-te cu Brandi Healey.

OK, cu asta chiar îmi câștigă atenția.

Mă răsucesc și las rucsacul să cadă pe podea cu un bufnet răsunător.

— Nu știu despre ce vorbești.

— Nu mai minți, Tom.

Vocea îi clocotește de ură – mă *detestă.*

— V-am văzut. În spatele școlii, cu doar câteva zile înainte să dispară. Și nu era vorba doar de un pupic pe obraz. Vă mozoleați zdravăn.

Simt că mi se face rău. Am crezut că nu ne-a văzut nimeni. Am crezut că nu știe nimeni, în afară de mine și de Brandi, iar acum doar în afară de mine. Iată că totuși știe și Alison.

Asta e o problemă.

— Tu ești iubitul, continuă ea. Iubitul misterios care s-a întâlnit cu Brandi în noaptea în care a fost ucisă.

Nu spune un neadevăr.

— Tu ești cel pe care încearcă poliția să-l găsească, doar că Brandi n-a spus nimănui de tine. Însă eu v-am *văzut.*

Mă sprijin de una dintre bănci, încercând să-mi țin sub control bătăile inimii. Cobor privirea, incapabil să mă uit la ea.

— Nu eram iubitul ei. A fost doar un sărut. Nu a însemnat nimic.

— Păi și atunci de ce te întâlneai cu ea în secret, noaptea târziu?

Nu știu ce să-i răspund la asta. N-o să mint – eu și Brandi ne-am sărutat cu pasiune. N-am de gând să spun că nu mi-a plăcut. Însă într-un final am decis că nu voi merge mai departe. Chiar dacă n-am reușit să-mi adun curajul și să-i spun ce simt, de fapt, eram îndrăgostit de Daisy. Nu o voiam pe Brandi, chiar dacă ea părea să mă vrea foarte tare.

În noaptea în care trebuia să mă întâlnesc cu Brandi, plănuisem să-i spun adevărul. Dar ea n-a mai apărut.

— Ai spus cuiva?

— Nu și nici n-o să spun, dacă ești de acord s-o lași pe Daisy în pace.

— N-o să fie prea fericită cu vestea asta.

— O să treacă peste. Nu te las să-i faci rău.

— Nu i-aș face *niciodată* vreun rău lui Daisy.

— Cinstit vorbind, continuă Alison, nu știu de ce ești în stare. Toată lumea crede că Râmă e ăla ciudat dintre voi și că tu ești ăla drăguț, pentru că ești politicos, isteț și chipeș. Dar și tu ești la fel de rău ca el. Nu, de fapt, ești mult mai rău. Fiindcă tu te ascunzi. El e un ciudat, dar tu ești *periculos.*

— Nu-i adevărat, protestez răgușit.

— Rahat!

Mă fulgeră cu ochii.

— Am lucrat alături de tine tot anul, în laboratorul de biologie. Te-am văzut exact cum ești. Cum de te descurci atât de bine la disecții? Nimeni nu se simte așa sigur pe el doar citind din manual. Tu pari atât de… *implicat.* Ce, în copilărie ai omorât animale și le-ai tranșat? Nu asta fac psihopații?

Fiecare cuvânt care-i iese din gură se simte ca un pumn în stomac. Mă aplec în față și îmi pun mâinile în șolduri, să mă sprijin cât trag aer în piept.

— Te rog, oprește-te, nu mai spune nimic.

— Ține-te departe de Daisy.

În ciuda tuturor celor pe care mi le-a spus, în ciuda amenințărilor, clatin din cap.

— Nu-mi cere asta. O iubesc pe Daisy. Nu i-aș face niciodată vreun rău.

— Dacă o iubești cu adevărat, spune, atunci știi că am dreptate. Știi că-i va fi mai bine fără tine. Cât timp te vezi cu ea, viața îi e în primejdie – și n-am de gând să stau și să văd cum se întâmplă. Și eu o iubesc pe Daisy.

Cuvintele ei își ating ținta. Chiar o iubesc pe Daisy. Dar în fiecare noapte o visez în coșmaruri care par fragmente de film horror ieftin. Nu vreau să i se întâmple ceva și există în mine ceva minuscul care îmi spune să n-am încredere în propria persoană. Uneori sunt și eu îngrijorat că relația noastră îi pune viața în

pericol.

— De ce nu te-ai dus la poliție să le spui despre mine și Brandi? o întreb pe Alison. De ce ai venit mai întâi la mine?

Ridică din umeri, semn că nu vrea să-mi răspundă. Dar văd adevărul în ochii ei. Lui Alison îi e teamă de mine. Știe că mi-am acoperit foarte bine urmele și că în momentul acesta comandantul poliției e cel mai mare fan al meu. Se teme că orice-ar spune la poliție nu va fi destul să mă trimită la pușcărie și atunci își va fi jucat toate cărțile. Își va fi făcut din mine un inamic periculos și nu vrea asta.

Atât de frică îi este.

— Îți dau câteva zile să te gândești, îmi spune. Apoi mă duc să vorbesc cu comandantul Driscoll.

Dacă îi spune tatălui lui Daisy că eu am fost iubitul secret al lui Brandi, există o șansă ca el să n-o creadă, dar există o șansă și mai mare să nu mă mai lase în veci în preajma lui Daisy. Doar asta și e suficient ca relația noastră să se termine aici. Alison m-a pus într-o situație imposibilă. O iubesc pe Daisy, dar orice cărare voi alege va însemna sfârșitul pentru noi doi.

Nu știu ce să fac.

Daisy mă așteaptă în dreptul dulapului, așa cum am vorbit. Când mă vede, i se luminează tot chipul. Recunosc expresia pentru că exact așa mă simt și eu acum. De fiecare dată când o privesc, mă trezesc rânjind ca un idiot.

— Tom!

Își ridică rucsacul greu de pe jos – spre rușinea mea, recunosc că, de la acea primă întâlnire, nu m-am mai oferit să i-l duc.

— E totul în regulă?

— Sigur. Totul e bine. Doar că mi-a luat un pic mai mult să curăț în laborator.

„Totul e în regulă, cu excepția faptului că s-ar putea să ne despărțim, pentru că cea mai bună prietenă a ta m-a prins sărutându-mă cu fata ucisă și are de gând să-i spună șefului poliției, care se întâmplă să fie chiar tatăl tău. În afară de asta, totul e minunat!”

— Pari…

Înclină capul într-o parte.

— Ești sigur că ești bine?

— Îhî.

Mă forțez să-i arunc un zâmbet foarte strâmb.

— Hai să mergem.

O urmez pe Daisy spre ieșire și pornim pe cărarea spre casa ei, fără niciun

ocoliș, așa cum i-am promis comandantului Driscoll. Vremea s-a încălzit simțitor. Toată zăpada nămețită în timpul iernii s-a topit de mult. În general, nu-s mare fan al zăpezii, dar acum mi-aș fi dorit să mai dureze nițel. În felul ăsta, aș fi avut mai mult timp până să fie descoperit cadavrul lui Brandi, chiar dacă acest lucru era până la urmă inevitabil.

— Îmi pare rău că tata te-a pus să mă duci acasă în fiecare zi. Știu că e cam aiurea. Doar n-o să sară vreun tip din tufișuri și să-mi ia gâtul în plină zi.

O iau de mână.

— Nu mă deranjează să te conduc acasă.

— Ești sigur?

— E cea mai bună parte din întreaga zi, îi răspund cu sinceritate.

— La fel și pentru mine, îmi zâmbește ea larg.

„Te iubesc, Daisy. Te-am iubit din primul moment în care te-am văzut. Aș face orice să nu fiu nevoit să renunț la tine. Dar nu știu dacă există o altă cale…”

— Tata încearcă să mă convingă să nu plec la facultate, spune, dându-și ochii peste cap. De parcă aș putea rămâne aici după absolvire.

— Unde vrei să te înscrii?

Îmi aruncă un zâmbet timid.

— Nu știu încă. *Tu* unde vrei să te înscrii?

— Nici eu nu știu exact.

— Ei bine, când va veni momentul, ar trebui să comparăm listele. Nu crezi?

Cu câteva săptămâni în urmă, un comentariu ca ăsta m-ar fi lăsat perplex. Alți băieți vor să-și facă de cap în facultate, dar eu nu-mi doresc deloc asta. Nu vreau decât să-mi petrec tot restul vieții alături de Daisy. Iar acum, din cauza lui Alison, acest lucru va fi imposibil.

Cu toate că, cinstit vorbind, era puțin probabil și înainte. M-am amăgit singur să cred altceva.

— Te iubesc, Daisy, mă trezesc spunând.

Se oprește brusc, luată prin surprindere. Pleoapele ei palide flutură ușor, în timp ce ia aminte la declarația mea. Nu știu de ce am simțit nevoia s-o spun. Poate pentru că am simțit că, dacă n-o spun acum, n-o să mai am altă ocazie. Pentru că există posibilitatea foarte reală ca într-o săptămână sau două ea să nu mai simtă pentru mine ce simte acum. Într-o săptămână sau două, s-ar putea să nu mai vrea să-mi vorbească.

S-ar putea chiar să se teamă de mine.

Așa că a trebuit să-i spun ce simt cu adevărat cât există încă o șansă să aprecieze acest lucru. Cu toate că, privindu-i acum chipul, nu sunt sigur că a fost

o idee bună.

— Eu… începe ea.

Oh, Isuse Cristoase, am greșit! N-ar fi trebuit niciodată să-i spun așa ceva. Idiot ce sunt!

— Lasă, nu contează.

— Nu contează?

— Nu, adică…

Îmi trag mâna dintr-a ei, pentru că e jilavă și lipicioasă.

— Doar că… sunt un prostănac. N-ar fi trebuit să-ți spun asta.

— Ba da, ar fi trebuit.

Se întinde și îmi ia mâna într-a ei. Mereu are palmele atât de catifelate. Cum le menține atât de moi și fine? Probabil că folosește o cremă specială.

— Pentru că și eu simt la fel. Eu… Și eu te iubesc, Tom.

Și, când Daisy mă sărută, îmi dau seama că n-o să mai fiu niciodată atât de fericit ca acum. Încerc să țin minte acest moment și să-l savurez, pentru că în curând lucrurile se vor înrăutăți foarte tare.

CAPITOLUL 25

ÎN PREZENT

SYDNEY

Arăt de-a dreptul ca victima dintr-un film horror cu spintecători.

M-am încuiat în baia cafenelei, aşteptând ca bărbatul misterios, cunoscut drept Tom, să se întoarcă şi să-mi aducă o bluză curată. Am reuşit să-mi şterg sângele de pe faţă, dar azi am ales, prostește, să port o nuanţă roz-palid. Arată rău. Dacă aș merge acasă în halul ăsta, categoric aș atrage nişte priviri. Nu există, practic, nicio şansă să nu se găsească cineva care să sune la poliţie.

Pe deasupra, nici nu e una din zilele mele bune. E dificil să arăţi ca un star de cinema când tocmai ţi-a curs pe nas jumătate din cantitatea de sânge din corp. Într-un fel, mi-aș dori ca Tom să mă roage să reprogramăm cina pentru altă seară, pe de altă parte, simt că, dacă facem asta, n-o să mai aud de el.

O bătaie în uşa băii. Deschid şi dau peste Tom, cu un tricou şifonat în mână. Mi-l întinde ceremonios.

— Măsura S, corect?

Iau tricoul şi îl întind, să-l văd. Oh, nu!

— Nu mă îmbrac cu un tricou pe care scrie „Iubesc New Yorkul!”.

El rânjeşte la mine.

— De ce nu? Nu iubeşti New Yorkul?

— O să arăt ca un turist ciudat.

— Măcar n-o să arăţi ca victima unei omucideri.

Nu pot nega că are dreptate. Fără tragere de inimă, păstrez tricoul şi mă încui la loc în baie. Îmi scot bluza murdară şi trag pe mine tricoul cel nou şi stânjenitor de potrivit pentru un turist.

Ei bine, putea fi şi mai rău. Cel puţin nu are pe el imaginea unui măr. Şi am şi haina sub care pot să-l ascund.

Îmi netezesc părul şi aplic un strat proaspăt de ruj. După un minut, arăt iar cât de cât prezentabil. Încerc să îndes bluza în geantă, dar e o cauză pierdută – în

poșeta delicată nu intră decât portofelul și câteva nimicuri. Cred că va trebui s-o arunc sau s-o duc în mână la întâlnire, ceea ce nu e o variantă prea încântătoare.

Deschid ușa băii și îl găsesc pe Tom așteptându-mă acolo, cu brațele încrucișate la piept, îmbrăcat într-o jachetă din material subțire, termoizolant. Sunt iar uluită de cât de bine arată.

Mă privește și ridică degetul mare.

— Arată excelent. Păcat că nu ți-am luat și un glob de zăpadă cu Statuia Libertății, să se potrivească cu tricoul.

— Cât îți datorez pentru el?

Lucrul ăsta îngrozitor costă probabil vreo cincizeci de dolari.

— Nu fi prostuță, e din partea mea.

— Păi atunci mulțumesc.

Ridic bluza însângerată.

— Nu vreau să fiu scârboasă, dar nu știu ce să fac cu asta. Nu încape în geantă.

Tom se bate pe buzunarele hainei.

— Are buzunare uriașe. Dă-mi-o mie.

Sunt impresionată că nu-i e silă de bluza îmbibată de sânge și că nu are probleme s-o atingă, chiar dacă riscă să-i păteze buzunarele. Pe de altă parte, e *medic*.

— Ești gata? mă întreabă. Dacă mergem pe Sixth Street, o să găsim o grămadă de localuri cu mâncare indiană. Dacă îți place mâncarea indiană…?

— La nebunie.

Îmi zâmbește larg.

— Ia te uită! Avem ceva în comun.

Ieșim din cafenea și Tom îmi ține ușa. Am fost la o mulțime de întâlniri, dar se întâmplă destul de rar ca un bărbat să-ți țină ușa. Deci, peste toate cele, este și gentleman.

— Apropo, îi spun, nu vreau să crezi că am neîncetat sângerări nazale oribile, ca asta de azi.

— Bine de știut.

Înclină capul, gânditor.

— Totuși a fost un episod de epistaxis extrem de spontan. Adică nu era chiar un mediu *atât* de uscat în cafenea. Sper că nu tu ai ales-o.

Chiar dacă știu că mă tachinează, simt cum îmi ia foc fața.

— *Nu*.

— Și în seara aia, când ne-am văzut prima dată, aveai… zice și își atinge fața

în locul de unde, la prima întâlnire, îmi țâșnise sângele într-un mod atât de atrăgător. Știi tu…

Aș putea foarte bine să fiu onestă. Bănuiește oricum ceva și e mai bine să știe adevărul decât să mă creadă o parșivă.

— Ca să-ți spun cinstit, da, am o ușoară boală hemoragică.

— Oh, da? ridică din sprâncenele negre ca tăciunele. Boala von Willebrand? Deficiență de factor X? De factor II?

— Boala von Willebrand, confirm înainte să apuce să mai înșire și altele.

Sunt destul de impresionată – nici măcar medicul meu curant nu a știut atât de multe despre afecțiunea mea. A trebuit să caute pe Google chiar de față cu mine.

— E cea mai comună afecțiune hemoragică moștenită, zâmbește el prostește, stânjenit. Scuze, sunt cam tocilar când vine vorba de astfel de lucruri. La Medicină eram mereu ăla care știa mai mult decât era nevoie la examen. Dar uneori îți vine foarte la îndemână în meserie.

Nu seamănă deloc cu un tocilar. De fapt, pare perfect până la enervare. Arată excepțional, evident, e foarte deștept, fermecător și e *medic*. Desigur, de când s-a întâmplat ce s-a întâmplat cu Bonnie, am un soi de aversiune față de ideea de a mă vedea cu un medic, deși acum sunt convinsă că tipul ăla o mințise în legătură cu profesia lui și cu toate celelalte pe care i le-a zis. În orice caz, cele mai multe femei n-au *nicio* reținere să iasă la întâlnire cu medici.

Dar Tom are peste treizeci de ani și e încă singur. Așa că trebuie să fie *ceva* în neregulă cu el. Probabil probleme cu asumarea serioasă a unei relații, ca jumătate dintre tipii rămași singuri până la treizeci de ani.

Ajungem la restaurantul indian și îmi ține iar ușa, să intru. Cercetez cu atenție fiecare gest pe care-l face, căutând obișnuitele semnale de alarmă. Nu refuză să se așeze la prima masă unde suntem conduși pentru că trebuie să stea, habar n-am, cu fața spre nord sau mai știu eu ce; nu inspectează tacâmurile să depisteze imperfecțiuni și, când ne așezăm, nu se apucă să anunțe că simte un miros ciudat și trebuie să plecăm imediat. De fapt, chiar îmi trage scaunul să mă așez, lucru pe care-l găsesc revigorant de amabil.

— Ai un comportament foarte manierat, îi spun.

Pare încântat de compliment.

— Mama m-a învățat să mă port așa.

Oh, băiatul mamei. Abia aștept să aud un discurs amplu despre sfânta de maică-sa și despre cum nu va exista vreodată vreo femeie care s-o întreacă. Dar nu. Este, în continuare, frustrant de perfect.

— Ești apropiat de mama ta?

Ridică dintr-un umăr.

— Într-un fel. Tata a murit de atac de cord pe când eram în liceu, așa că de atunci am rămas numai noi doi.

— Oh, răspund și îmi pun palma peste gură. Îmi pare foarte rău! Și tatăl meu a murit tot de atac de cord, acum câțiva ani; a venit din senin și a fost îngrozitor. Ție trebuie să-ți fi fost și mai greu, la vârsta aceea.

— Da, spune, deși observ cum i se încordează maxilarul.

E limpede că nu vrea să vorbească despre moartea tatălui său la prima întâlnire și nu pot spune că-l condamn. E momentul să schimbăm subiectul.

— Deci unde lucrezi?

— La NYU.

Drăguț, aproape de casa mea.

— Și ce specializare ai?

Ezită, ca și când nu e sigur că vrea să-mi spună.

— Sunt patolog.

— *Patolog?* Asta nu-i specializarea aia în care tai toată ziua cadavre?

Se încruntă și rupe un pic șervețelul aflat în fața lui.

— Patologul nu face deloc ce zici tu, să știi. Dacă ai o tumoare și doctorul îți face o biopsie, patologul e cel care o analizează sub microscop și îți spune dacă ai sau nu cancer.

— Oh.

Simt cum obrajii îmi iau foc.

— Îmi pare foarte rău! Deci… asta faci? Analizezi la microscop probe din tumori?

— Ei, nu doar asta, recunoaște. Sunt medic legist. Așa că, da, cel mai mult mă ocup cu autopsii.

— Deci tai cadavre toată ziua.

Se strâmbă la mine.

— Și îți place?

— Păi ăsta e *jobul* meu. Mi se pare foarte stimulativ din punct de vedere intelectual, dacă asta mă întrebi.

OK, deci tipul își câștigă traiul spintecând cadavre. Este… interesant. Poate am găsit motivul pentru care e tot singur.

— Tu cu ce te ocupi? mă întreabă, evident doritor să schimbe subiectul.

— Sunt contabilă.

Văd expresia de relaxare de pe chipul lui.

— Oh, e minunat. Foarte practic.

— Mulțumesc. Mi-a trecut prin cap să mă fac ghicitoare, dar apoi mi-am zis: nu, nu e deloc practic, ar fi mai bine contabilă.

Râde.

— E de înțeles de ce ai ezita cu alegerea între meseriile astea două.

— În orice caz, aș putea spune că-mi place ce fac, îmi dreg vocea. Ca să zic așa, nu-mi urăsc meseria.

— S-ar putea să am câteva întrebări despre contribuția facultativă pentru pensie.

— Stai la rând.

Râde iar și văd evantaiul de riduri absolut sexy de la colțurile ochilor. Îmi place felul cum mă privește, într-un fel simt că nu sunt deloc de nasul lui, dar el nu mă privește așa. Se uită la mine de parcă ar vrea să mă întindă aici, pe masă, și să facă dragoste cu mine chiar acum, dar e prea politicos ca să treacă la fapte.

Ospătărița ne aduce apa și se oferă să ia comanda. Abia dacă am avut timp să mă uit în meniu, așa că iau mâncarea preferată: pui tikka masala. Apreciez faptul că Tom mă lasă pe mine să comand prima și că nu face niciun fel de comentariu despre alegerile mele alimentare, nu mă presează să comand nimic din ce n-aș vrea. De asemenea, nici nu se holbează la sânii destul de mari ai ospătăriței.

— Știi, spune după ce o vede plecând, am vrut să-ți cer numărul de telefon încă de prima dată când ne-am văzut.

— Și de ce nu m-ai întrebat?

— Glumești?

Ia o gură din paharul cu apă.

— Tocmai fuseseși atacată de cel cu care ai ieșit la întâlnire. Cât de nenorocit mă crezi? Și de asemenea…

Face o pauză.

— Pe atunci eram cam spre finalul unei relații.

— Oh, spun, ridicând dintr-o sprânceană. O relație serioasă?

— Nu chiar.

Se foiește în scaun și îmi e clar că nu-l prea încântă să vorbească despre asta.

— Oricum, între timp s-a terminat. Categoric încheiată.

Privirea îmi cade pe mâna lui stângă, să mă asigur încă o dată că inelarul e gol. Și că nu are nici urmă nebronzată de la verighetă.

— Ai fost căsătorit vreodată?

— Nu, niciodată.

Se strâmbă ușor când îmi răspunde, ca și când ar fi deranjat de propriul celibat.

— Dar tu?

— Nici eu. Însă mi-ar plăcea să mă mărit.

Oh, Doamne, de ce am spus asta? Nu spui în veci de veci așa ceva la prima întâlnire – e o regulă de bază, însă tipul ăsta are ceva care mă face să las garda jos.

— Adică, na, *într-o bună zi.*

— Păi atunci, spune Tom, ridicând paharul cu apă, hai să ciocnim pentru „într-o bună zi”.

Paharele se lovesc ușor, scoțând un clinchet, iar eu mă întreb dacă e posibil ca Tom să facă parte din acea „bună zi”.

CAPITOLUL26

ÎN TRECUT

TOM

Acum câteva zile, unchiul David – soţul surorii mamei – a făcut atac de cord.

Mătuşa şi unchiul locuiesc în Seattle şi mama a plecat cu avionul să-i vadă. Când eram mic, mergeam cu ea ori de câte ori se ducea în vizită, dar acum am ore la şcoală, aşa că a trebuit să rămân aici. Cu tata.

Nu sunt deloc încântat să fiu singur cu el acasă, dar cel mai probabil o să mă ignore, pur şi simplu. El merge la serviciu, iar eu, la şcoală. Există o şansă nici să nu ne vedem la faţă cât timp e mama plecată.

— Să te porţi frumos cu taică-tu, Tommy, îmi spune mama înainte de a se urca în Chevroletul ei, ca să plece spre aeroport.

Da, de parcă *eu* aş fi ăla care se îmbată şi începe să arunce cu lucruri prin casă.

— OK.

Mama îşi frânge mâinile.

— Lasă-l în pace şi gata, da?

— Da.

Mă sărută în semn de rămas-bun şi promite să sune imediat ce aterizează. De parcă aş sta ca pe jar, stresat că se prăbuşeşte avionul. Ani lucruri mult mai importante pentru care să-mi fac griji acum.

De exemplu, faptul că au trecut două zile de la ultimatumul lui Alison, iar Daisy e încă iubita mea. Alison îmi tot aruncă priviri de avertizare, dar eu n-am făcut niciun gest să pun capăt relaţiei. Tot sper să se întâmple ceva şi să nu fiu nevoit, chiar dacă acest lucru e imposibil.

N-o pot lăsa pe Alison să meargă la poliţie. Daisy mi-a spus, în secret, că poliţiştii n-au nicio pistă în găsirea celui care-a ucis-o pe Brandi şi că-şi pun toate speranţele în identificarea iubitului secret. Nu pot permite să afle că eu sunt tipul pe care-l caută.

Dacă tatăl lui Daisy n-ar fi atât de agitat în privinţa siguranţei, mi-ar fi plăcut s-o scot la cină în seara asta; în schimb, îmi pregătesc de unul singur cotletul lăsat de mama în frigider şi iau o cină târzie la masa din bucătărie, când pe

ecranul telefonului apare un mesaj de la Daisy:

Plictisită. CF?

Cină.

Ce-ai la cină?

Friptură. Făcută de mine.

Îmm! Îmi fc și mie una o dată?

Aș fi foarte fericit s-o invit pe Daisy la o friptură, dacă ar lăsa-o tatăl ei. Aș face un adevărat festin pentru ea. Aș urma școala de bucătari numai s-o fac pe ea fericită. Aș face orice pentru ea. *Orice.*

Nu mă pot despărți de fata asta. Pur și simplu, nu pot. Trebuie să existe altă cale.

Aud trântindu-se ușa de la intrare, așa că îndes telefonul în buzunar. Tata trebuie să se fi întors acasă de la jobul lui la magazinul de bricolaj. Se plânge neîncetat că face munci umilitoare, dar e norocos că are serviciu, având în vedere halul în care se duce la lucru: jumătate din timp, beat, cealaltă jumătate, mahmur.

Bineînțeles, când intră împleticindu-se în bucătărie îi văd ochii injectați și simt duhoarea de whisky. Probabil că în drum spre casă s-a oprit la O'Toole's, cârciuma din oraș, așa cum face de cele mai multe ori.

— Unde e Luann? vrea să știe.

Sunt sigur că mama i-a spus de o sută de ori unde se duce, însă nu mă surprinde că a uitat.

— Mama s-a dus să-l vadă pe unchiul Dave.

— Cu femeia asta mereu se întâmplă ceva, bombăne tata în barbă.

Nu știu ce să-i spun. Nu se întâmplă prea des ca mama să nu fie acasă la cină. Nu o vizitează pe mătușa Gloria decât de două ori pe an.

— Deci ce avem la cină? latră tata la mine. Sunt mort de foame.

Cobor privirea spre farfuria din care am mâncat. N-am făcut decât o friptură și aceea e aproape pe terminate.

— Nu știu.

Tata se uită la mine.

— Deci ți-ai pregătit cina și nu te-ai deranjat să faci ceva și pentru bătrânul tău tată, chiar dacă eu sunt ăla care-ți asigură acoperișul deasupra capului și plătește

pentru mâncarea aia?

— N-am știut când ajungi acasă.

— Incredibil, bombăne. Ai zice că ești prost-crescut de-a dreptul.

Se împleticește prin bucătărie, însă, în loc să se îndrepte spre frigider, merge la dulapul cu băuturi gemând de sticle pe care aproape că le-a golit deja. Alcoolul nu rezistă prea mult la noi în casă. Zdrăngăne sticlele.

— Ce mama dracului, băiete? Unde e whiskyul meu?

— L-ai băut chiar tu?

Trântește cu forță ușa dulapului, îndeajuns încât să se cutremure toată bucătăria.

— Nu mă minți. Știu că furi băutură din rezerva mea.

Nu fur băutură – nici pe departe. N-am pus vreodată pe limbă picătură de alcool. N-aș atinge mizeria aia după ce am văzut ce-i face tatei.

Însă îl cunosc și, odată ce i-a intrat în cap o idee, e greu s-o mai scoți de-acolo. Dacă el crede că-i șutesc din băutură, n-o să renunțe prea ușor.

— Știi ceva, zice tata făcând un pas spre mine, nu ești prea mare să-ți mai trag o bătaie zdravănă.

Spunând asta, dă să scoată cureaua de la pantaloni. Când eram mai mic, m-a bătut de câteva ori cu cureaua. Doar cât să mă învețe să nu-i stau în drum. Mama a fost întotdeauna cea care a suportat greul abuzurilor sale.

— Mă duc la mine în cameră, îi spun. Ai o grămadă de mâncare în bucătărie.

Pufnește, dar măcar renunță să-și scoată cureaua.

— Și ce-o să faci la tine în cameră? O să vorbești cu gagică-ta, fata șefului de la poliție?

Mă încordez brusc. Habar n-aveam că știe despre mine și Daisy. Gândul acesta mă face să nu mă simt deloc în largul meu.

Tata se amuză de expresia mea.

— Credeai că nu știu? Maică-ta mi-a spus totul. Fata aia e mult prea bună pentru tine, să știi.

Aici cam are dreptate.

— Da, mormăi.

— Invit-o pe aici, dacă vrei.

Îmi face cu ochiul.

— Micuța Daisy Driscoll e frumușică foc. Nu m-ar deranja să-mi încerc norocul cu ea. Ar fi drăguț să mai iau o pauză de la țâțele lăsate ale maică-tii.

Nimic din ce-a zis tata până acum nu m-a deranjat cu adevărat. Amenințarea că mă bate cu cureaua nu e deloc nouă. Acuzația că-i fur din porcăria de băutură

face parte din lucrurile obişnuite. Dar nu-mi place felul cum vorbeşte despre Daisy.

Chiar nu-mi place deloc, absolut deloc.

Îşi dă seama că, în sfârşit, a reuşit să mă întărâte, iar pe chipul lui necioplit se iveşte un zâmbet.

— Am văzut-o aseară la ei în curte, ştii, continuă el. Arăta *foarte* bine. Şi mereu îmi face cu mâna. Îmi tot zic că poate ar trebui să-i fac o vizită. Camera ei nu e aia din spate… de la etaj?

La gândul că tata s-ar putea apropia cumva de Daisy, strâng tare pumnii.

— Fac prinsoare că i-ar plăcea, îşi linge el buzele. *Orice*-ai putea tu să-i faci n-ar avea cum s-o satisfacă.

— Las-o în pace, spun printre dinţi.

— Aş face-o cu adevărat fericită.

Îmi dau lacrimile de la aburii de alcool care-i ies pe gură. Şi mai simt încă o miasmă stătută, dar n-o pot identifica.

— Indiferent dacă-i place sau nu. Dar cred că i-ar plăcea mult.

Nici măcar nu-mi dau seama când apuc cuţitul pe care l-am folosit pentru friptură până când nu-l simt în mână ţintind spre pieptul tatei.

— Nici să nu te gândeşti măcar să te apropii de Daisy.

Se uită la cuţit, apoi la faţa mea. Îi ia o secundă până izbucneşte în râs.

— Te joci cu mine, băiete? N-am mai încercat asta o dată şi n-a mers prea bine pentru tine?

Am mai încercat o dată. Însă de data asta n-o să-mi smulgă cuţitul din mână, fiindcă îl ţin ca în cleşte.

— Ţine-te departe de Daisy.

E imposibil să nu remarci ironia faptului că exact aceleaşi cuvinte mi le-a spus şi mie Alison, cu doar câteva zile în urmă.

— Nu cred că o să mă ţin.

Ignorând cu ostentaţie cuţitul din mâna mea, tata deschide dulăpiorul cu băuturi şi-şi alege o sticlă de whisky, chiar dacă e aproape goală. Trage din ea ultimele înghiţituri.

— De fapt, cred că, exact după ce termin, o să ies să o salut pe dulceaţa aia mică de Daisy.

Se uită în jos, spre cuţit.

— De ce nu laşi tu ăla deoparte, înainte să păţeşti ceva?

L-am văzut pe tata bătând-o pe mama cu mâinile goale. L-am simţit plesnindu-mă pe spinare cu cureaua. Dar nu l-am urât niciodată atât de mult ca

acum, când înfig lama cuțitului adânc în măruntaiele lui.

Cuțitul e ascuțit. L-am ascuțit chiar eu, în urmă cu o săptămână, de muchia unei căni de ceramică, exact așa cum m-a învățat mama. Lama îi spintecă neted pielea de pe burtă, iar apoi, când ajunge înăuntru, o răsucesc o dată, ca măsură de siguranță. Abia după ce o scot mă aventurez să mă uit la fața lui.

Chipul îi e încremenit într-o expresie de șoc total. Gura atârnă deschisă, iar pielea, de obicei rumenă, a devenit cenușie.

— Tom, icnește, atârnându-se de blatul din bucătărie.

Apoi se prăbușește pe podea.

Sângerează tare de tot. Sub el se formează o baltă de sânge, dar nu s-au scurs încă cei doi litri și jumătate. Nu-i destul ca să moară, nu-i destul nici măcar ca să-și piardă cunoștința. E încă în viață și încearcă să se ridice înapoi în picioare. Reușește să ajungă în patru labe, dar mai mult de-atât nu poate.

— Tom.

Tușește și pe linoleum aterizează o spută roșie.

— N-am… n-am știut că ești capabil…

Poate că el n-a știut. Dar eu știam.

— Tommy…

Vorbește împleticit și nu mai sunt sigur că i se trage de la alcool.

— Trebuie să chemi o ambulanță, puștiule. Trebuie să-ți ajuți tatăl…

Când ridică privirea, ochii lui căprui – așa cum îi am și eu – îi întâlnesc pe ai mei. Și atunci își dă seama că n-o să chem nicio ambulanță. Că o să-l las să sângereze până la moarte așa, pe podeaua bucătăriei.

Se pipăie în buzunar, să scoată telefonul. Nu-l găsește. Mereu îl uită la bar sau poate la serviciu, așa încât presupun că acolo se află și acum. Avem și telefon fix, lângă canapea, dar, având în vedere că nu a reușit să se ridice în picioare, telefonul fix s-ar putea afla la fel de bine peste ocean.

Cu toate astea, încearcă. Rămân încremenit în bucătărie, urmărindu-l cum se târăște pe podea, lăsând în urmă o dâră de sânge ce mânjește dușumeaua. Reușește să ajungă până la covorul plușat, preferatul mamei, unde aproape că se prăbușește. Aproape. Nemernicul e mai puternic decât am crezut. S-ar putea chiar să ajungă până la telefon. Oricum ar fi, n-o să moară prea repede.

Și atunci îmi dau seama că am două opțiuni:

Să-l duc pe tata la spital, pentru ca medicii să-i salveze viața.

Să termin ce-am început.

Nu e deloc o decizie dificilă. Ceva ce am făcut până acum de mii de ori în visele mele.

Traversez hotărât bucătăria, atent să nu alunec pe sângele tatei. Las urme roşii peste tot, dar nu cred că mai are vreo importanţă în acest moment. Îi tai calea, împiedicându-l să meargă mai departe. Întinde mâna să mă apuce de gleznă, mânjindu-mă cu sânge pe cracul blugilor.

— Tommy, horcăie. Te rog! Bătrânul tău tată e rănit rău de tot. Trebuie să mă ajuți.

Îngenunchez lângă el. Îl privesc în ochii injectați, oglindire a propriilor ochi.

— N-o să-i mai faci rău niciodată.

Astea sunt ultimele cuvinte pe care le aude înainte să-i spintec beregata.

CAPITOLUL 27

ÎN PREZENT

SYDNEY

Tom și eu ne simțim grozav la cină.

Fiecare secundă se dovedește la fel de bună ca cele petrecute împreună cu Travis la cafea. În plus, Tom e un partener de conversație extraordinar, care pare că știe să discute inteligent despre absolut orice subiect. Și îmi place felul în care, când vine nota de plată, scoate portofelul să plătească fără să-mi lase timp să schițez măcar gestul de a plăti.

— Putem s-o împărțim, mă ofer.

— Probabil *faci mișto* de mine. N-am petrecut toată seara ținându-ți ușile și scaunele doar ca să te fac să-mi dai niște bani pentru cină.

OK, treaba asta e nițel cam demodată, dar o găsesc teribil de fermecătoare. Da, îmi permit să plătesc partea mea. Dar e drăguț că nu mă lasă. Și îmi place la nebunie cum, după ce mă ridic, mă ajută să-mi pun haina, pe care mi-o închid până sus, să nu afle nimeni că „iubesc New Yorkul”.

După ce ieșim din restaurant, mai zăbovim în fața intrării. S-a răcorit, așa că strâng bine haina peste piept, cu ochii la Tom.

— Pot să te conduc acasă? mă întreabă.

Am învățat că una din regulile bune pentru prima întâlnire e să nu-l lași pe tip să afle unde locuiești, mai ales dacă l-ai cunoscut întâmplător, într-o cafenea. De asemenea, mă îngrijorează faptul că, dacă o să mă conducă acasă, n-o să fiu în stare să nu-l invit sus și, odată ce vom fi în casă, n-o să mă pot abține să nu ajungem în dormitor.

Ceea ce n-ar fi un lucru atât de îngrozitor, doar că nu sunt epilată pe picioare. Așa că…

— O să iau un taxi. Sunt bine.

— Bine. Atunci poți să-mi dai numărul de telefon?

Privirea lui ca ciocolata neagră nu se clintește de pe fața mea.

— Da, firește, spun în șoaptă.

Recit numărul de telefon, iar el tastează cifrele pe ecranul telefonului său. Chiar îmi dă impresia că o să mă sune, dar n-ai de unde să știi. Mi s-a întâmplat de multe ori să fiu sută la sută sigură că tipul de la întâlnire o să mă caute, dar nu s-a întâmplat așa.

— N-am mai ieșit de nu știu cât timp la prima întâlnire, spune, așa că trebuie să-mi amintești care e eticheta. Dacă te sun mâine e total aiurea? O să crezi că sunt un ratat?

Îmi freamătă buzele.

— Păi deja te consider un ratat, așa că poți foarte bine să mă suni mâine.

Pare să-i placă răspunsul meu.

— De asemenea, continuă Tom, ce mai fac puștii din zilele noastre la întâlnire? Sărutatul la prima întâlnire e permis sau…?

Trag aer în piept. Abia pot rezista gândului de a mă săruta cu bărbatul ăsta.

— Da. E permis.

Îi sclipesc ochii.

— Bine.

Și mă sărută chiar în fața restaurantului indian, și mi se pare că toate săruturile din viața mea de până acum au fost doar un soi de exerciții care să mă pregătească pentru acest moment. *Ăsta* e un sărut adevărat. Genul de sărut în care toate părțile corpului se topesc deodată și mă tem că, atunci când vom înceta, s-ar putea să mă prăbușesc pe trotuar într-un morman de clei. Genul ăsta de sărut.

Cu toate că îmi plăcea și când mă săruta Jake. Nu vreau să-i neg meritele.

Când Tom se desprinde de mine, expresia uluită de pe chipul lui e la fel ca aceea de pe chipul meu. Mă bucur că nu suntem în apartamentul meu, fiindcă sunt convinsă că acum ne-am smulge hainele de pe noi.

— Te sun mâine, îmi promite.

— Ai face bine să suni.

Apoi mă sărută iar. E la fel de bine ca prima dată și nu mă pot gândi decât la un singur lucru: „Cum de am norocul ăsta?”

Abia când ajung acasă îmi dau seama că Tom a uitat să-mi dea înapoi bluza pătată de sânge.

CAPITOLUL 28

În seara asta mă văd iar cu Tom.

Este a treia întâlnire a noastră, dacă o punem la socoteală și pe aceea cu teribila hemoragie nazală. Din fericire, am trecut prin a doua întâlnire fără să-mi mai sângereze vreo parte a corpului și am luat asta ca pe un câștig major. În seara asta mă gândesc să-l invit la mine și, cinstit vorbind, numai la asta mi-e capul în timpul orei de yoga.

— De ce zâmbești? mă întreabă Gretchen, rostogolindu-se pe saltea.

După uciderea lui Bonnie, n-am mai fost la yoga o lună întreagă, fiindcă simțeam că ar fi ciudat fără ea. Însă după aceea Gretchen a spus că o doare spatele de când nu mai mergem și mă simțeam și eu un pic cam încordată, așa că iată-ne. Și, serios acum, nu e prea mare diferență că suntem doar noi două.

— Am o întâlnire diseară, recunosc.

— Ooh.

Lui Gretchen îi lucesc ochii, încântată.

— E o întâlnire cu dr. Perfect?

E porecla pe care i-a dat-o lui Tom. Și e ciudat de potrivită. Până acum n-am descoperit nimic în neregulă cu tipul ăsta. Mă rog, în afară de faptul că își câștigă traiul spintecând morți.

— Da, cu el.

— Uau, chiar îl placi, nu?

— Chiar îl plac.

M-am îndrăgostit de Tom mai repede și mai tare decât mă așteptam. N-am ieșit împreună decât de două ori și deja fantazez despre locul unde o să facem nunta și despre casa pe care o să ne-o cumpărăm în suburbii. Desigur, îmi dau seama cât de prostească e treaba asta. Din nou zic, nu suntem decât la a treia întâlnire. Mai am o grămadă de timp să descopăr că Tom e un nenorocit.

Și, cu toate astea, nu pare genul. Pare cu adevărat un tip de treabă.

— Crezi că ar putea fi alesul? mă testează Gretchen.

— E prea devreme să zic asta.

— Mincinoaso! Crezi că e alesul. Se vede de la o poștă pe fața ta.

Nu pot s-o privesc în ochi, fiindcă are dreptate.

În drum spre ieșirea din studioul de yoga, Arlene ne oferă mostre de ciocolată

așezate pe o farfurie. Vedeți, de aceea îmi place atât de mult la oră. Petrecem un ceas întinzându-ne oasele, în timp ce ascultăm muzică de relaxare și medităm, iar la final primim *ciocolată.* Apucăm amândouă câte un pătrățel.

— Să vă fie de bine! spune Arlene. Ciocolata e făcută de firma prietenului meu. E naturală, boabele de cacao sunt crescute la umbră și tratate cu grijă, după principii etice. Și conține nouăzeci la sută cacao.

— Sună delicios, spune Gretchen.

— De asemenea, continuă Arlene, mă bucur să vă revăd pe amândouă la ore. Voiam să vă transmit condoleanțe pentru Bonnie.

— Mulțumesc, murmur.

— Dacă ajută, adaugă Arlene mângâindu-și mărgelele pe care le poartă mereu la gât, să știți că am simțit spiritul lui Bonnie în studio, cât ați fost aici. Cred că încă vă însoțește la oră.

Îmi vine să-i spun că treaba asta nu mă ajută câtuși de puțin, dar Gretchen își duce palmele la piept și îi mulțumește din inimă. În ciuda a ceea ce-ar putea crede Arlene și Gretchen, spiritul lui Bonnie *nu* adastă prin studiouri de yoga. Prietena mea e moartă și îngropată la doi metri sub pământ și nimeni nu știe cine naiba i-a făcut asta. Iar eu încep să-mi fac griji că nici nu se va afla vreodată.

Cobor alături de Gretchen treptele spre ieșire și ne aruncăm simultan în gură pătrățelele de ciocolată. Ne uităm una la alta, apoi ea scuipă ciocolata în palmă.

— Oh, Sfinte Sisoe! strigă. Zici că mănânci pământ!

Nu-mi vine să scuip ciocolata, așa încât sufăr în tăcere până reușesc s-o fac să-mi alunece pe gât. Uau, e absolut dezgustătoare. (Notă pentru mine: nu mai lua niciodată ciocolata care ți se oferă la cursul de yoga.)

Mă uit prin ușa de sticlă a clădirii în care se află studioul și simt cum mi se oprește inima. Lângă ușă se află un bărbat cu părul strâns în coadă. E oare… adevăratul Kevin?

Mi se pare că-l văd mai des decât ar fi normal printr-o simplă coincidență. L-am zărit de cel puțin șase ori din seara când ne-am întâlnit, dacă pun la socoteală și faptul că mi s-a părut că-l zăresc la înmormântarea lui Bonnie – sunt tot mai sigură că, într-adevăr, el *era.* Acum câteva zile, pe când îmi cumpăram un covrig din magazinul de delicatese, l-am văzut la rând, în spatele meu. S-a prefăcut surprins să mă vadă, dar nu am mușcat momeala. Am plecat de la coadă și m-am încuiat în baie, unde am rămas până când am fost sigură că a renunțat și a plecat. Înainte de asta, m-am trezit cu el în spatele meu când îmi cumpăram gumă de mestecat de la o gheretă cu ziare. A încercat să înceapă o conversație, dar am șters-o repede în stația de metrou. Am impresia că se poate ivi în orice clipă de

undeva și asta mă bagă în sperieți.

Oare el e aici, la intrarea în studioul de yoga?

— Syd? se încruntă Gretchen. Ești bine?

Tipul se apropie un pic și reușesc să-i văd mai limpede chipul. Și, Doamne Dumnezeule, el e. *Kevin.* Stă în fața ușii de sticlă, holbându-se înăuntru, la mine.

Privirile ni se întâlnesc înainte de a avea posibilitatea să mă prefac că nu-l văd. Simulează surpriza și îmi face semn cu mâna. Evident, nu-i întorc gestul.

— Cine-i ăla? mă întreabă Gretchen.

Mă întorc cu spatele la el, sperând să priceapă că n-am de gând să ies și să vorbesc cu el.

— E nemernicul cu care am ieșit acum câteva luni – știi tu, ăla care a încercat să mă sărute și căruia i-am tras un genunchi în boașe? Cred că mă urmărește.

— Adică ăla pe care ți s-a părut că-l vezi și la înmormântarea lui Bonnie?

Dau din cap.

Gretchen răsucește capul, încercând să-l vadă mai bine, dar o apuc de braț.

— Nu te uita!

— Scuze, iartă-mă.

Mă trage după ea în sala mare a studioului, departe de geamurile de sticlă.

— E îngrozitor, Syd! Trebuie să faci ceva în legătură cu asta.

— Nu-i știu nici măcar numele întreg.

Cinstit vorbind, nu sunt sigură nici măcar de prenume.

— L-am raportat la Cynch. Și i-am spus de el detectivului care investighează uciderea lui Bonnie. Ce altceva mai pot face? Și n-a făcut nimic, înțelegi, nimic *amenințător.*

— Îhh, de ce sunt bărbații atât de idioți?

E o întrebare veche de secole.

— Nu-i nicio problemă. Sunt sigură că până la urmă o să obosească și o să mă lase în pace.

Gretchen pare dispusă să accepte această evaluare a situației curente. Bonnie nu m-ar fi lăsat să scap cu atât – probabil că m-ar fi luat de-o aripă și ar fi mers cu mine la poliție, ca să aflăm cum se poate emite un ordin de restricție. Dar ea a murit.

— Apropo de tipi care *nu* sunt nemernici, spune Gretchen, am vești foarte tari.

Urăsc felul în care mă pregătesc pentru ce-i mai rău.

— Oh?

— Mă mut cu Randy!

Uit pe dată de Kevin și de felul cum se holba înăuntru.

— Gretchen, e grozav!

Pare atât de fericită, încât nu mă pot abține și-o iau în brațe, chiar dacă pe mine nu mă încântă atât de tare situația. Cred că ar fi putut găsi un tip mult mai bun decât Randy. Poate că eu nu-l consider un ciudat, cum îl considera Bonnie, dar tipul are ceva care mă face să nu mă simt deloc în largul meu…

Totuși cum aș putea să-i spun asta prietenei mele? N-am altă variantă decât să mă bucur pentru ea.

— O să-mi ia cam cinci minute să-mi mut lucrurile la el în apartament, spune Gretchen. Practic, las totul în urmă. Și știi ce? Asta înseamnă că o să fim vecine.

— Ieeei! rostesc, reușind să storc din mine cantitatea potrivită de entuziasm.

— Oricum, acum mă duc la mine să-mi iau niște haine. Ai chef de o plimbare cu metroul?

Scutur din cap.

— Nu chiar.

— Oh, corect. Te vezi cu dr. Perfect, spune și îmi face cu ochiul. Păi atunci, distracție plăcută! Presupun că nu ai nevoie de un apel salvator.

— În niciun caz.

Din fericire, Arlene reușește să mă scoată din studio pe altă parte, pe o străduță dosnică, așa încât să-l evit pe Kevin. Gretchen pornește spre metrou, iar eu mă îndrept spre casă. Mă văd cu Tom peste vreo câteva ore, dar trebuie să fac un duș și probabil că o să probez obsesiv toate hainele din dulap, până se face ora întâlnirii.

Când traversez Eighth Avenue, telefonul începe să sune în geantă. Îl scot exact în secunda când un taxi trece șuierând pe lângă mine, stropindu-mă pe încălțări cu apă murdară dintr-o băltoacă – stropii de ploaie se înnegresc în secunda în care ating pavajul New Yorkului. Pe ecran pâlpâie numărul lui Jake.

Oh, Doamne, oare au aflat cine a ucis-o pe Bonnie?

La semaforul pentru trecerea de pietoni e aprinsă culoarea roșie, care termină de numărat înapoi secundele înainte să reușesc să ajung pe trotuarul celălalt. Niciodată n-ai timp să traversezi un bulevard întreg – de parcă cine pune temporizatorul la semafoarele astea crede că suntem cu toții sprinteri olimpici. Chiar și așa, răspund la telefon.

— Jake?

— Bună, Syd! zice, apoi face o pauză. Unde ești? E zgomot mare în jur.

— Sunt afară, pe stradă. Pe stradă e zgomot, de obicei.

— Corect, corect, continuă, apoi de cealaltă parte se aude un oftat greu. Ai un minut să vorbim?

Strâng mai tare telefonul în mână.

— L-ați găsit pe ucigaș?

— Nu.

Simt cum din mine răbufnește dezamăgirea.

— Mi-ai promis că o să-l găsiți. Au trecut două luni, Jake.

— Știu, dar…

Urc iar pe trotuar, după ce am reușit să traversez cu succes Eighth Avenue, fără să fiu culcată la pământ de vreun taxi, situație care e la noroc.

— Atunci de ce mama naibii mă suni?

— Sunt îngrijorat pentru tine, atâta tot. Voiam să mă asigur că ești bine.

— Nu înțeleg. De ce ești așa îngrijorat?

La capătul celălalt se face liniște o clipă.

— Uite, e ceva ce-ar trebui să știi.

— Ceva ce-ar trebui să știu?

Nu prea sună bine.

— Ce-ar trebui să știu?

— Am mai găsit o victimă.

— *Poftim?*

— Ce-ai auzit.

Parcă ar vorbi cu dinții încleștați.

— Am mai găsit un caz în data de baze, de acum trei ani. *Modus operandi* similar cu celelalte două – o șuviță de păr smulsă cu tot cu scalp. Urme de ADN care se potrivesc cu cele din apartamentul lui Bonnie.

Mă opresc în mijlocul trotuarului, simțind brusc că mi se taie respirația.

— Tu vorbești serios? Deci e vorba despre un ucigaș în serie?

— Da.

— Dar n-am văzut nimic în ziare despre asta.

— Facem tot ce putem să nu apară în ziare. Nu vrem să se panicheze oamenii.

— Adică așa cum mă panichez *eu* acum?

— Uite… dă să continue, dar mie mi se pare mult prea calm având în vedere gravitatea a ceea ce tocmai mi-a spus. O să-l găsim pe tip. Dar, între timp, continuă la fel. Zăvorăște ușa. Nu mai intri pe Cynch, da?

— Ești îngrijorat pentru siguranța mea sau îți dorești, pur și simplu, să mor singură și părăsită?

— Sydney…

— Lasă… Glumesc.

Stau în continuare încremenită pe trotuar. Pietonii trec pe lângă mine în

ambele sensuri, unii îmi aruncă priviri răutăcioase, însă nu reușesc să-mi fac picioarele să se miște.

— Ascultă, Syd… spune Jake, dregându-și vocea, dacă ești… adică, dacă nu ai niciun plan, pot veni în seara asta să-ți țin companie. Aduc niște mâncare chinezească. Nu trebuie să vorbim deloc despre caz. Putem să ne uităm la un film sau să facem ce vrei tu.

Rămân cu gura căscată.

— Adică îmi ceri o *întâlnire?*

— Nu! Zic și eu, dacă vrei companie în seara asta… Ziceai că nu-ți dorești să fii singură, așa că m-am gândit…

— Ei bine, nu trebuie să-ți faci griji pentru mine. De fapt, în seara asta mă văd cu cineva.

— Te vezi cu cineva? întreabă și încerc să nu mă simt ofensată de cât de uluit pare Jake. Cu cine?

Un bărbat cu geacă umflată chiar *îmi arată degetul* pentru tupeul de a sta nemișcată timp de cinci secunde pe un trotuar din New York, ceea ce îmi dă imboldul de a mă urni din loc înainte ca cineva să-mi ia gâtul.

— Nu-i deloc treaba ta.

— Nu încerc să fiu băgăcios, Sydney, spune. Sunt doar îngrijorat pentru tine.

— Ei bine, n-ai niciun motiv de îngrijorare. E un tip foarte de treabă. Și… îl plac foarte tare.

— Oh, spune și vocea îi coboară câteva tonuri. Păi atunci e grozav. Sunt fericit pentru tine. Meriți un tip ca lumea. Și… ai încredere în el?

— Jake!

— În regulă, în regulă, spune și oftează. Doar zic și eu: te rog, fii prudentă. Și, dacă ai cea mai mică îngrijorare cu privire la tipul ăsta, dacă vrei să-l verific sau ceva, dă-mi un telefon. Oricând.

Trebuie să recunosc că Jake are un fel al lui de-a mă face să mă simt în siguranță. E atât de înalt, puternic și serios! Pe când eram împreună, mă simțeam ca și când aș fi avut un bodyguard care să mă păzească tot timpul. E reconfortant să știu că, chiar dacă nu mai suntem iubiți, tot are grijă de mine.

Dar n-am nevoie de el să mă păzească. La urma urmelor, îl am pe Tom.

CAPITOLUL 29

ÎN TRECUT

TOM

Știu exact cum să-i tai gâtul tatei. Trebuie să le mulţumesc tuturor cursurilor de chirurgie pe care mi le-am cumpărat şi pe care le-am citit din scoarţă-n scoarţă. Destul de curând, covorul preferat al mamei e îmbibat de cei doi litri şi jumătate de sânge. Și apoi de alți litri.

Tata moare chiar sub ochii mei. În timp ce văd cum lumina i se scurge din privire, nu mă pot gândi decât că şi-a meritat-o. N-o s-o mai bată niciodată pe mama. Nu ne va mai teroriza niciodată familia.

Însă, câteva secunde mai târziu, uşurarea că în sfârşit a murit se transformă în panică. Mi-am ucis tatăl. Mi-am ucis tatăl *chiar în livingul casei.* I-am retezat jugulara cu un cuțit de bucătărie. E imposibil să pretind că a fost vorba despre un accident sau despre autoapărare.

O să-mi petrec restul vieții în pușcărie.

Doar dacă nu cumva…

Mă ridic împleticindu-mă, cu mâinile tremurând. Sunt mânjit tot de sânge: pe blugi, pe pantofi și pe mâini. Am mâinile scăldate în sângele lui. Nici nu-ți dai seama ce mult înseamnă doi litri și jumătate de sânge, până când nu-l vezi împrăștiat pe tot pe podeaua bucătăriei. Nu am cum să mă descurc de unul singur cu asta. E prea mult.

Și nu există decât o singură persoană pe care s-o pot suna. Nu există decât o singură persoană care să mă ajute să ies din această situaţie imposibilă.

Mă spăl pe mâini cu apă fierbinte, încercând să șterg sângele. Când o frec în palme, bucata de săpun se face roz, însă, după ce insist cu multă apă caldă, săpunul revine la culoarea albă și mâinile mele arată iar normal. Nu același lucru îl pot spune despre blugi și încălțări. Trebuie să ard toate hainele de pe mine. Dar deocamdată am nevoie să mă curăț pe mâini, ca să-mi pot folosi telefonul.

Selectez primul nume din lista de contacte – persoana pe care o sun cel mai

mult. Stau în picioare în bucătărie, cu țeasta bubuind, în timp ce telefonul sună repetat la celălalt capăt al liniei.

„Răspunde. Hai, prietene, am nevoie de tine.”

— Alo? răspunde o voce cunoscută.

— Râmă, rostesc cu voce înecată, am nevoie de ajutorul tău.

Prietenul meu nu ezită deloc.

— Desigur. Ce-ți trebuie?

— Am…

Mă uit spre trupul inert al tatei, zăcând pe covorul din living.

— Am făcut ceva nasol de tot. Adică nasol *de tot, de tot.*

Pauză.

— OK. Ce s-a întâmplat?

— Nu pot să-ți spun la telefon.

— Nu pot să te ajut dacă nu-mi spui ce s-a întâmplat.

Oare pot avea încredere în Râmă? Instinctul îmi spune că pot. Dar dacă vine aici și intră în panică? Cu toate astea, n-am de ales. Nu mă pot descurca singur cu situația asta.

— Poți să iei mașina alor tăi și să vii încoace?

— Sigur. S-au dus deja la culcare. Nici n-o să-și dea seama că am plecat.

O spune pe un ton foarte lejer. Părinții lui au deja șaizeci de ani – Râmă a fost un accident nu prea fericit – și nu mai au energia necesară să-l țină sub control. Așa că face cam ce vrea el fără ca lor să le pese câtuși de puțin.

E perfect.

Cincisprezece minute mai târziu, vechiul Oldsmobile al părinților lui trage pe aleea de acces spre casă. Îl văd pe fereastră cum coboară, își întinde preț de o clipă picioroangele, apoi se îndreaptă spre ușa de la intrare. O deschid larg înainte să apese pe sonerie. Râmă pare surprins, cu încheietura scheletică încremenită la jumătatea drumului.

— Intră, îi ordon.

— Isuse, Tom!

Dă să intre în hol și se împiedică, fiindcă îi închid ușa efectiv peste picioare. Pare că ar mai vrea să spună ceva, dar apoi îmi vede tricoul îmbibat de sânge. Rămâne cu gura căscată.

— Tom…

— N-am avut de ales, spun repede, chiar dacă lucrul ăsta nu-i adevărat.

Inima mi-o ia la goană când simt cum Râmă mă împinge cât colo și se repede în living. Îi ia doar o jumătate de secundă să-l vadă pe tata zăcând mort pe covor.

Trage adânc aer în piept, iar eu îmi țin respirația, așteptând să văd ce are de zis. Îl știu pe Râmă aproape de-o viață și am încredere în el, însă nu aș greși prea mult dacă aș spune că treaba asta nu intră deloc în categoria favorurilor obișnuite pe care un tip i le poate cere celui mai bun prieten.

— Așadar, rostește Râmă încet, în sfârșit ai doborât jigodia asta nemernică.

— A fost un accident, spun pe un ton jalnic.

— Da, și ce mai accident! Are beregata spintecată, îmi trec mâna tremurândă prin păr și abia acum realizez că și părul e năclăit de sânge. Isuse Cristoase, e sânge *peste tot.* Treaba asta n-o înveți din cărțile de anatomie, asta-i sigur. Am petrecut ultimele cincisprezece minute spălând sângele de pe podeaua bucătăriei și a ieșit treabă destul de bună, dar nu știu ce voi face în privința covorului mamei. Ne trebuie o soluție de curățare superputernică și sunt sigur că tot vor mai rămâne pete.

— Nu putem salva covorul, spune Râmă, de parcă mi-ar fi citit gândurile. Putem să-l înfășurăm în el.

— Să-l înfășurăm?

— Când scăpăm de cadavru.

Râmă îmi aruncă o privire exasperată.

— Nu pentru asta m-ai chemat în ajutor?

Îmi privesc prietenul. Are fața unsuroasă rău, ca suprafața unei pizze, iar fruntea suferă de un atac neobișnuit de puternic de acnee. Însă lucrul cel mai nebunesc în privința lui e calmul straniu pe care-l arată. Eu sunt înfricoșat de moarte, dar Râmă e calm ca un castravete.

— O să-l înfășurăm în covor și-l punem în portbagajul mașinii mele, adaugă. Ai niște saci de gunoi pe care să-i aștern acolo?

— Da, sigur.

Când vede că rămân încremenit, Râmă ridică dintr-o sprânceană.

— Ce mai aștepți? Nu avem la dispoziție tot timpul din lume ca să rezolvăm treaba.

— OK. Câți saci îți trebuie?

— Cred că șase vor fi de-ajuns.

De unde dracului știe exact câți saci sunt necesari să căptușească portbagajul pentru depozitarea în siguranță a cadavrului? Dar poate că nici nu vreau să știu răspunsul la întrebarea asta.

După ce-i aduc ce mi-a cerut, merg la etaj să-mi schimb hainele. Nu știu exact ce voi face cu tricoul și blugii năclăiți, dar nu plec din casă mânjit cu sângele tatei.

Ajung sus și arunc o privire de-o secundă în oglindă. E bine că am procedat astfel, fiindcă sunt mânjit pe față și păr mai mult decât aș fi crezut. Din fericire, am părul atât de negru, încât sângele nu se vede. După ce terminăm cu toate astea, va trebui să fac un duș lung.

Am pălit de tot – parcă aș fi pe jumătate mort – și sub ochi am cearcăne vineții, semănând cu niște vânătăi. Arăt de parcă n-aș fi dormit deloc o săptămână întreagă.

Cât îmi schimb hainele pun telefonul pe comodă. Din baie, îl aud zbârnâind. Un mesaj. Mă grăbesc să deschid ecranul și văd un mesaj de la Daisy.

Tre’ să vezi filmulețul ăsta!

Nu dau click pe video, fiindcă e ceva cu un pisoi cântând la pian. Nu sunt chiar în dispoziția potrivită pentru animăluțe simpatice. Nici nu știu dacă am fost vreodată, dar, categoric, acum nu sunt. Nu mă interesează câtuși de puțin animăluțele, nici măcar nu le găsesc amuzante. Urăsc că va trebui să ignor un mesaj de la Daisy, dar nu mă pot aduna să-i răspund.

Când revin la parter, Râmă a reușit deja să ruleze trupul tatei în covor. Are aproape lățimea perfectă ca să-l acopere. Ce noroc!

Când mă vede, Râmă se îndreaptă de spate și-și șterge palmele pe blugi. N-are decât o singură pereche și aceasta e prea scurtă – moștenită de la unul dintre frații mai mari. Râmă e singurul dintre ei neobișnuit de înalt.

— Am căptușit portbagajul cu saci de gunoi, mă pune la curent. Și am întors mașina cu spatele, ca să fie cu portbagajul lipit de ușa garajului, dar n-am putut să intru, fiindcă e mașina lui taică-tu acolo. Dar, oricum, putem să-l băgăm înăuntru, n-o să vadă nimeni.

— Așa.

E dificil să nu mă deranjeze deloc faptul că Râmă se pricepe *atât de bine* la lucrurile astea. Mai ales că Râmă nu se pricepe la *nimic altceva.* Mă rog, în afară de a mânca insecte.

— Ești bine, Tom? mijește ochii spre mine. N-ai de gând să începi să te panichezi, da?

— Sunt bine, reușesc să îngaim.

— În regulă.

Râmă aruncă o privire spre covorul făcut morman pe podea.

— Fiindcă nu pot să-l ridic de unul singur. E o treabă pentru doi oameni.

Chiar și în doi, tot ne chinuim. Râmă ridică de un capăt și eu de celălalt, dar tata era un tip masiv și gâfâim amândoi, străduindu-ne din răsputeri să nu-l

scăpăm. Din fericire, Râmă a deschis deja portbagajul și ușa garajului, așa că o ținem drept într-acolo. Pe măsură ce ne apropiem, încep să-mi fac griji că n-o să încapă înăuntru, dar Râmă nu pare îngrijorat și, bineînțeles, reușim să-l îndesăm în portbagaj. Trântim capacul peste el și simt cum mă inundă un val de greață. Nici măcar nu știu cum o să ne descotorosim de cadavru. Urmează o noapte lungă.

Însă, dintr-odată, nimic din toate astea nu mai contează. Pentru că ridic privirea de la portbagaj și-mi dau seama că ne-a urmărit cineva. Pe trotuar se zărește o siluetă care ne-a văzut fiecare mișcare.

Oh, Isuse Cristoase, e Alison!

CAPITOLUL 30

ÎN TRECUT

TOM

Alison ne-a văzut îndesând cadavrul tatei în portbagaj.

Trebuie să ne fi văzut. E întuneric, dar nu chiar *atât* de întuneric. Şi luminile de pe verandă sunt aprinse, spărgând un pic bezna. Nu ştiu de ce dracului n-am stins nenorocitele de becuri de pe verandă. Ce naiba e în neregulă cu mine? E regula de bază a crimei – stinge nenorocitele de lumini înainte de a ieşi cu un cadavru pe care ai de gând să-l bagi în portbagaj.

Însă, pe de altă parte, poate că totuşi nu ne-a văzut. A ieşit cu câinele – o potaie corcită care pare mult mai prietenoasă decât ea – şi poate că era atentă să-i adune rahaţii sau ce-o face un stăpân de câine când iese să-l plimbe. Nu există nicio certitudine că şi-a dat seama ce făceam. Adică, chiar dacă a văzut totul, nu ştie decât că îndesam un covor în portbagaj. Poate că reamenajam casa.

Desigur, când va auzi de dispariţia tatei, îi va fi destul de uşor să pună lucrurile cap la cap.

— Bună, Alison! o salut gâjâit.

Râmă ne priveşte alertat când îi aude numele. Se încordează, dar nu scoate o vorbă. În alte împrejurări, m-ar fi îmboldit şi ar fi ţinut-o langa cu cât de sexy e fata.

— Salut, răspunde Alison fără nicio intonaţie în voce.

Mă grăbesc să străbat jumătate de curte, ca să vorbesc cu ea. E prea întuneric şi nu-i văd chipul, deci nu-mi dau seama ce gândeşte. Ne-a văzut? *Oare ne-a văzut?*

— Îţi plimbi câinele?

Coboară privirea spre capătul de lesă pe care-l ţine în mână.

— Ăă, *da.*

— E cam târziu pentru asta, nu crezi?

Ridică un umăr.

— Rufus o să mă apere.

Ca la o comandă, potaia începe să mă mârâie. Minunat! Câinele ăsta o să mă composteze. Exact ce-mi trebuia acum.

— Șșșșt, Rufus, șuieră Alison la el.

Dar corcitura nu se oprește din mârâit. S-a întărâtat zdravăn și acum trage de lesă îndeajuns încât s-o miște din loc pe Alison.

Doar că nu la mine se repede, ci undeva în spatele meu.

— Scuze! mormăie Alison. Nu știu ce i-a venit.

Nici eu nu știu, până când văd că Rufus se repede spre Oldsmobile. Râmă pare că intră în panică preț de o clipă, îndepărtându-se de mașină cu mâinile ridicate, însă câinele se oprește brusc în dreptul portbagajului. Și apoi începe să latre ca un animal sălbatic, cu toată energia îndreptată spre portbagaj.

— Aveți carne crudă acolo? ne întreabă Alison. Face așa doar când simte miros de carne crudă.

Nici nu știu de unde să încep să-i răspund la întrebare, pentru că sunt încremenit de teroare, dar îl aud pe Râmă:

— Da, am luat eu de la Tom niște carne de hamburgeri și niște hotdogi, ai mei fac un grătar mâine.

— Ei, asta e.

Alison trage de lesă, încercând să-l îndepărteze pe îndărătnicul de Rufus.

— Apropo, Tom, spune, ai reușit oare să vorbești cu Daisy?

Te rog, nu mă freca la cap cu asta, nu acum.

— Încă nu.

— Dar o să vorbești în curând? mă întreabă, privindu-mă insistent prin lentilele groase. Nu-i așa?

— Așa e, îi răspund scurt.

Mulțumită de răspuns, Alison reușește să-l îndepărteze pe Rufus de portbagajul mașinii și, odată ajunși pe trotuar, câinele își continuă drumul, cam fără tragere de inimă. Eu și Râmă o privim cum se îndepărtează, efectiv prea înfricoșați ca să respirăm.

— Ne-a văzut, spune el când e îndeajuns de departe ca ea să nu ne audă. N-avea cum să nu vadă.

Mă uit la el cum privește țintă în depărtare, unde Alison nu mai e decât un punct minuscul.

— Nu cred că a văzut. E destul de întuneric.

— Știe că făceam *ceva*, subliniază el. Și nenorocitul de câine nu se oprea din lătrat la portbagaj. Odată ce se va afla că taică-tu a dispărut, o să facă legătura.

— Poate că nu.

— Haide! Eşti chiar prost grămadă, Tom?

Îmi frec fata cu palmele.

— Păi şi ce să facem cu asta?

Râmă tace o vreme.

— Nu ştiu. Dar e o scăpare majoră.

Nu mă pot gândi acum şi la asta. Avem deja o grămadă de lucruri de care trebuie să ne ocupăm. Cadavrul e în continuare în portbagaj şi trebuie să scăpăm de el. Nu pot nici măcar să mă gândesc acum la Alison.

— Ce-o să facem cu mortul?

— Mă gândeam să-l aruncăm în râu. Să pară că a fost jefuit şi apoi aruncat.

Râmă bate cu degetele în portbagaj.

— Dar, acum că ne-a văzut Alison, mă gândesc că ar trebui să-l îngropăm. Ca să nu fie găsit o vreme.

Să-l îngropăm. Aşa cum a fost îngropată şi Brandi Healey.

— Bine. Să aduc o lopată?

Râmă clatină din cap.

— Am eu două pe banchetă.

Firește că are.

CAPITOLUL 31

ÎN TRECUT

TOM

Patru ore mai târziu, ne întoarcem iar în oraș, de data asta cu portbagajul gol.

Cadavrul tatei e îngropat într-un loc ce părea un soi de potecă de drumeție abandonată, cam la o oră și jumătate distanță. Râmă știa exact unde să meargă. A îndrugat ceva despre cum l-a dus fratele lui acolo cu cortul, când era mic, iar eu am lăsat-o cum a căzut. Trebuie să presupun că spune adevărul, fiindcă alternativa e îngrozitoare.

Râmă a pornit radioul din mașină și fredonează pe o piesă a lui Dr. Dre. Nu se poartă ca unul care tocmai a îngropat un cadavru, chiar dacă are încă țărână sub unghii.

— Ești sigur că părinții tăi n-o să se supere că ai lipsit toată noaptea? îl întreb.

— Nuu.

Bate cu degetele în volan, în ritmul muzicii.

— Tata doarme buștean, iar mama ia Ambien ca pe bomboane. Nici măcar n-o să se prindă că am ieșit din casă.

— Oh. OK.

— Dar trebuie să dorm un pic, îmi spune căscând. Așa că o să faci singur curat în casă.

Asta nu mă deranjează câtuși de puțin. Pare imposibil să dorm, așa că aș putea foarte bine să-mi petrec ce a mai rămas din noapte frecând cu clor podeaua bucătăriei.

— Bagă-ți toate hainele pătate de sânge în mașina de spălat, îmi spune Râmă. Multă apă fierbinte, detergent și înălbitor – o să funcționeze.

De ce naiba știe Râmă atâtea lucruri despre asta?

— OK…

— Când se întoarce maică-ta?

— E plecată pentru încă o zi.

Mă foiesc în scaun. Pe marginea pantalonilor e o dâră de noroi care mă face să nu mă simt în largul meu.

— Dar cei de la job o să se sesizeze când o să vadă că tata nu apare mâine. Desigur, pentru el nu e ceva foarte neobişnuit.

— Ce-o să-i spui maică-tii?

— O să-i spun că a plecat la o băută.

N-ar fi prima oară. Odată a dispărut peste o săptămână. Mama o să fie îngrijorată, dar n-o să reclame imediat la poliție, pentru că știe că asta i-ar crea tatei și mai multe necazuri. S-ar putea să avem trei sau patru zile până când o să înceapă să-și facă griji cu adevărat. Desigur, faptul că maşina lui se află încă în garaj e un semnal de alarmă, însă e prea riscant să încercăm să scăpăm şi de maşină.

— De asemenea, adaugă Râmă, trebuie să ne gândim ce să facem în privința lui Alison.

Îl privesc cu asprime.

— Cum adică?

— Ne-a *văzut*, Tom.

— Știu, dar…

Îmi frec genunchii prin blugii plini de noroi şi sânge închegat.

— Nu a văzut nimic, de fapt. Oricum, nu cred că a văzut ceva.

— Da? Eşti gata să mizezi cu libertatea noastră pentru asta?

— Păi şi ce să facem?

Râmă nu spune nimic; pe fundal se aude muzică rap cu versuri despre mafioți. Rămâne cu privirea ațintită la drumul din față, luminat de faruri.

— Râmă?

— Doar zic şi eu, Tom, avem o problemă. O mare problemă.

Clatin din cap.

— Am crezut că îți *place* de Alison. Îmi zici mereu că e grozavă. Că seamănă cu o bibliotecară sexy.

— Seamănă, ridică el din umeri. Dar în seara asta a văzut ce făceam şi, dacă nu facem nimic în privința asta, ar putea fi o problemă. Chiar vrei să-ți asumi acest risc?

— Da, îi spun cu hotărâre. Vreau să-mi asum acest risc.

Râmă nu spune nimic. Doar își vede în continuare de condus. Sper că e finalul acestei discuții. Alison n-a văzut nimic. Știu că n-a văzut. Pentru că, dacă ar fi văzut, categoric ne-ar fi zis ceva.

CAPITOLUL 32

ÎN PREZENT

SYDNEY

Întâlnirea numărul trei e la fel de grozavă ca primele două.

De data asta, eu și Tom ne luăm „poke bowls”[4]. Nu m-am dat niciodată în vânt după felul ăsta de mâncare, dar, la ultima întâlnire, Tom a ținut-o întruna cu cât de bun e și mi-a spus că știe un loc grozav, aflat și destul de aproape de blocul meu. Așa că am mers să mâncăm „poke bowls” și, ca de obicei, a apucat nota de plată înainte să apuc să schițez măcar gestul de a plăti.

Iar acum mă conduce acasă.

Și m-am și epilat pe picioare.

— Știi ce? îi spun. Azi am trecut pe lângă un magazin de băuturi și am cumpărat o sticlă de tequila.

— Tequila, dă din cap aprobator. N-am mai băut tequila de ani buni. Îmi amintește de facultate.

— Am cumpărat chiar și limete, să meargă mai bine. Așa o bei și tu, nu?

— Sunt destul de sigur că e ilegal să bei tequila fără limetă.

— Așa e. Fostul meu iubit e polițist și cred că i-a arestat pe unii din cauza asta.

Când pomenesc de Jake, Tom se încordează brusc, înjur în gând. N-ar fi trebuit să pomenesc de fostul iubit unui potențial iubit. Sau poate că Tom e, de fapt, noul meu iubit, mai degrabă decât un posibil iubit. În orice caz, sunt sigură că nu vrea să știe nimic de Jake.

— Deci, spune, ai fost iubita unui polițist?

— Ă, da. Însă acum multă vreme.

— Mai țineți legătura?

— Absolut deloc.

Cel puțin, nu până de curând. Însă el nu trebuie să știe partea asta.

— Îmi pare rău, n-am vrut să aduc vorba despre un fost. E o prostie.

— Nu-ți face griji. Cu toții avem un trecut, nu?

Tom mi-a spus mai demult că prima dată când ne-am întâlnit era spre finalul unei relații, dar de atunci a evitat cu scrupulozitate să mai vorbească despre asta. În afară de acea unică mărturisire, se poartă ca și când aș fi prima fată cu care a ieșit vreodată. E chiar drăguț. Ultimul lucru pe care mi-l doresc e un tip atârnat încă de fosta iubită.

Cu toate astea, sunt curioasă. Sunt curioasă cu ce gen de fete s-a văzut înainte de mine. Categoric, e o partidă foarte bună și n-am încotro, trebuie să accept că a avut relații cu femei minunate. Dar ce îmi doresc mai mult să știu e de ce s-au sfârșit relațiile acelea.

Presupun că, după ceva mai mult timp împreună, voi afla.

Lucrurile astea ies mereu la iveală.

Când ajungem cam la trei cvartale de bloc, Tom se oprește brusc. Dau să pornesc mai departe, dar el îmi aruncă o privire curioasă.

— Unde te duci? mă întreabă.

— Acasă, răspund.

Se încruntă. Se uită la clădirea în fața căreia ne aflăm. Îmi dau seama că acesta e locul unde m-a salvat de asaltul adevăratului Kevin.

— Credeam că aici locuiești.

— Oh, nu, scutur din cap. M-am prefăcut că locuiesc aici, ca să nu mă trezesc cu tipul la ușă.

— Oh, așa-i! râde. Bine gândit. OK, atunci condu-mă.

Își linge buzele și îmi aruncă o privire sugestivă.

— Abia aștept tequila aia.

Și eu la fel.

Cât parcurgem ultimele trei cvartale, își împletește degetele cu ale mele, lucru pe care-l găsesc straniu de dulce. Însă, când ajungem în dreptul blocului, își trage brusc mâna dintr-a mea. Ne oprim în fața clădirii și văd cum i se scurge culoarea din obraji.

— *Aici* locuiești? icnește.

— Nu e chiar atât de fițos cum pare, îl tachinez.

Pornesc spre trepte, dar Tom nu pare să se clintească. Nu știu ce-a pățit. Se ține de balustradă și pare pe cale să i se facă rău.

— Tom? Ești bine?

Se freacă pe burtă.

— Eu, ăăă… nu știu ce să zic. Nu prea mă simt bine. Poate e de vină mâncarea.

I-aș spune să se ducă acasă, dar arată ca și când nu e în stare nici măcar de asta. Însă am făcut curat lună în casă și m-am epilat pe picioare, să arate ca un fund de bebeluș. După toate eforturile astea, ar fi atât de dezamăgitor dacă n-ar urca la mine. Așa că-l iau de mână și-l trag după mine.

— Urcă doar un minut, OK?

Fără tragere de inimă, mă lasă să-l trag în sus pe scări; intrăm în clădire, cu toate că arată de parcă ar fi târât spre scaunul electric. Când intrăm în lift, văd cum ochii îi fulgeră în toate direcțiile.

— De când locuiești aici? mă întreabă.

— Cam de doi ani.

Murmură ca pentru sine „doi ani” și-și trece o mână prin părul negru.

— Și… cunoști multă lume din clădire?

OK, asta chiar că e o întrebare ciudată.

— Nu chiar.

— Nu chiar?

— Suntem în New York. Toată lumea își vede de ale ei, corect?

— Corect, mormăie fără să pară complet satisfăcut de răspuns.

— Însă am avut o prietenă aici, în bloc, recunosc într-un final, dar a fost… a fost ucisă acum câteva luni.

Se holbează la mine. Deschide gura, dar din gâtlej nu-i iese niciun sunet.

— Însă totuși clădirea e sigură, adaug iute. Nu trebuie să-ți faci griji pentru mine. Poliția crede că a omorât-o tipul cu care se vedea, dar nu reușesc să dea de el. Se pare că folosea un telefon cu cartelă ca s-o contacteze, dacă poți crede una ca asta.

— Isuse! spune. Asta e… Uau! Deci n-au nicio idee cine a fost, ha?

— Dacă ar avea, tipul ar fi în pușcărie, nu-i așa?

Până să ajungem la ușa apartamentului încep să mă întreb dacă nu cumva e o greșeală ce fac. Tom pare de-a dreptul neliniștit și nu înțeleg de ce. Aș crede că e speriat din cauza poveștii cu uciderea lui Bonnie, dar se panicase înainte să apuc să spun ceva. Ce treabă are el cu blocul meu? A auzit vreun zvon că ar fi bântuit de spirite malefice? Se simte vreun *miros* pe care eu nu-l percep?

Nu că aș îndrăgi prea mult clădirea asta. De când a fost ucisă aici una dintre bunele mele prietene, am impresia că simt mereu o prezență întunecată. Și încă mă gândesc neîncetat la Bonnie. Poate că am trecut peste moment cât să ies iar la întâlniri, dar n-am de gând s-o uit. Niciodată.

Sper ca Jake să-l găsească pe monstrul care a ucis-o. N-o să reușesc să mă relaxez până n-o să-l prindă.

Când intrăm în apartament, mă reped în bucătărie, să iau sticla de tequila. Simt că ne aflăm în genul de situație pe care numai alcoolul o poate repara. Tom mă urmează în bucătărie, cu sprâncenele unite de încruntare.

— Sydney.

Scot din frigider o limetă. Iau un cuțit și încep s-o tai în felii.

— Prepar băuturile în două minute.

— Cred… cred că o să plec.

Se sprijină cu mâna de blatul din bucătărie, bătând obsesiv darabana în placa de marmură.

— Mi-am amintit acum că am o întâlnire mâine-dimineață, devreme.

— O întâlnire cu niște cadavre?

Îmi aruncă o privire dojenitoare.

— Nu, o ședință cu personalul.

Ce mai prostii vorbește! O ședință cu personalul? Serios? Cum de acum o oră nu exista ședința asta? În orice caz, n-am întâlnit până acum vreun tip gata să dea o partidă de sex pe câteva ore de somn. Nu, vrea să se care de-aici.

Dar de ce? Ce l-a speriat în halul ăsta așa, dintr-odată? Cu ce-am greșit?

Oricum ar fi, am sentimentul că, după ce va ieși din apartament, n-o să-l mai văd niciodată.

Sunt atât de tulburată, încât cuțitul îmi alunecă din mână. Lama îmi crestează arătătorul stâng, cu care țineam limeta, și, fiind vorba de mine, dedesubtul degetului se face instantaneu o baltă de sânge.

— Rahat! țip.

Minunat, seara asta devine tot mai reușită!

— Isuse! icnește. Dar știu că te-ai tăiat zdravăn.

Îmi trece prin minte că în trei din cele patru întâlniri cu Tom s-a întâmplat să sângerez groaznic. Dacă până acum nu era îndeajuns de dornic să plece, în momentul ăsta sigur e.

„Bună treabă, Syd!”

Însă, când ridic privirea spre el, văd că paloarea de pe chip i-a dispărut. Nu pare deloc tulburat că sângerez iar abundent. Probabil că e *într-adevăr* medic. Știa până și ce este boala von Willebrand, înainte să-i spun.

— Unde ai trusa de prim ajutor?

— Pe raftul de sus, în baie.

Tom se repede într-acolo și se întoarce în câteva secunde cu trusa. Între timp, folosesc șervețele de hârtie în încercarea de a stăvili hemoragia, însă sunt surprinzător de ineficiente. E genul de situație în care și o persoană normală

sângerează mult, așa că pentru una ca mine e vorba de o cantitate de sânge care te înfricoșează un pic. Cam cum vezi în filmele horror de proastă calitate.

— Uau! rostește Tom, cercetând trusa de prim ajutor. Chiar că ești bine dotată.

— Ăă, mulțumesc.

— Asta e o trusă de cea mai bună calitate.

Cu entuziasm crescând, răscolește conținutul.

— Pense, foarfeci, comprese cu gheață. Ai și un garou!

— Crezi că acum am nevoie de *garou?*

— Nu, răspunde și râde larg spre mine, iar umerii i se relaxează în sfârșit. Zic și eu, chiar ai tot ce trebuie. Acum hai să-ți curăț rana.

Din experiența mea, cei mai mulți oameni au măcar o senzație de rău când văd cât sânge poate să curgă din mine. Odată m-am tăiat la deget de față cu Gretchen și a zbughit-o din cameră, cu mâna la gură. Însă Tom nu pare îngrețoșat. Absolut *deloc*. Folosește niște tifon să pună presiune pe rană și, când hemoragia pare cât de cât sub control, îmi bandajează, foarte eficient, se pare, arătătorul stâng. De obicei trebuie să schimb primul bandaj cam la cinci minute după ce l-am făcut, dar acesta s-ar putea să țină până mâine-dimineață.

— Mulțumesc, spun admirându-i lucrarea. E util să te vezi cu un medic.

Păcat că n-o să ne mai vedem niciodată. Scuza cu ședința a fost de tot rahatul.

Însă, ciudat, Tom pare să fi uitat cu totul de ședința lui și am impresia că l-a calmat ajutorul pe care mi l-a dat cu tăietura de la deget. Stă lângă mine în bucătărie, sprijinit de blat, cu un zâmbet jucându-i pe buze.

— Bucuros să fiu de ajutor.

Mă uit în ochii lui căprui și-i văd iar plini de dorință, după ce acolo, în stradă, crezusem că s-a evaporat cu totul. Îmi susține privirea și apoi își lipește buzele de ale mele.

După un sărut care efectiv îmi lichefiază oasele, îmi murmură la ureche:

— Vrei să continuăm în dormitor?

— Dar ședința ta?

— Somnul e supraevaluat.

— Dar tequila pe care am promis-o?

— Tot ce-mi doresc, îmi șoptește la ureche, ești tu.

Păi atunci așa să fie.

CAPITOLUL 33

ÎN TRECUT

TOM

A doua zi de dimineaţă mă simt de parcă totul a fost un vis urât.

Nu ajută nici faptul că am dormit doar două ore, tulburate de vise în care tata dă năvală pe uşa de la intrare, plin de ţărână din cap până-n picioare, cu o tăietură care i se cască din beregată. Poate că într-adevăr n-a fost totul decât un vis. La urma urmelor, cum aş fi putut să-l ucid pe tata şi să-l îngrop în pădure?

Mă târăsc jos din pat şi îmi dau cu nişte apă pe faţă până când simt că mă dezmeticesc un pic. De obicei, mama nu mă lasă să beau cafea, dar în dimineaţa asta mi-ar prinde tare bine o cană. Albul ochilor e împânzit de vinişoare roşii şi părul meu negru stă zbârlit, oricât aş încerca să-l netezesc cu apă.

Ca să ajung în baie, trec pe lângă dormitorul alor mei. Într-un fel, sper să-l văd pe tata în pat, sforăind de să scoale morţii, şi ca toată povestea din ajun să nu fi fost decât un vis intens, genul care pare real. Dar bineînţeles că el nu-i acolo.

Şi nu va mai fi vreodată.

Ameţit, arunc pe mine nişte haine şi cobor scările împleticindu-mă şi ţinându-mă strâns de balustradă, să nu mă rostogolesc până jos şi să-mi rup gâtul. Până nu ajung la parter şi nu văd lipsa covorului din living, nu realizez grozăvia celor întâmplate.

Noaptea trecută l-am ucis pe tata. I-am tăiat gâtul. I-am înfăşurat trupul într-un covor şi l-am îngropat în pădure.

Rămân în picioare pe locul unde ar fi trebuit să se afle covorul, chinuindu-mă să simt ceva pentru bărbatul care-şi spunea tatăl meu. Nu-l iubeam – nu ştiu dacă l-am iubit vreodată. Şi nu-mi pare rău că a murit. A meritat să moară. Merita o soartă chiar mai rea decât ce i s-a întâmplat.

Însă, chiar şi aşa, n-ar fi trebuit să-l ucid. E greşit să ucizi, ştiu bine asta. Însă, când m-am trezit cu cuţitul în mână, nu m-am putut opri. Nevoia de a-l înfige în burta moale a fost aproape copleşitoare.

Iar adevărul e că mi-a făcut plăcere să-l privesc murind. Unul dintre cele mai bune momente din viața mea.

E ceva foarte în neregulă cu mine. Poate că mama și Daisy nu văd lucrul ăsta, dar Alison îl vede, și la fel și Râmă. Nu știu ce pot face în această privință. Însă Alison a avut dreptate cu ceva: sunt periculos.

Mă împleticesc spre bucătărie, să pornesc cafetiera. De obicei, îmi fac o cafea ori de câte ori nu e mama prin preajmă să-mi interzică. Mâine se întoarce din Seattle. Și prima întrebare, când o să intre pe ușă, o să fie: „Unde e taică-tu?”

O să-i spun, pur și simplu, că nu l-am văzut. Mai bine să fac pe prostul. Toată lumea știe că nu te poți baza pe Bill Brewer și nu era treaba mea să-l supraveghez cât a fost ea plecată.

Cât aștept să fiarbă cafeaua, aud cum îmi sună telefonul în buzunar. Bineînțeles că e mama. Probabil încearcă să mă prindă înainte de școală. Mă gândesc să las să intre mesageria vocală, dar, dacă nu o să dea de niciunul dintre noi, s-ar putea să sune chiar la poliție. Mai bine răspund.

— Bună, mamă! spun în receptor, încercând să nu pară că n-am dormit aproape deloc azi-noapte.

— Pari mort de obosit, Tommy!

Of, în fine, se pare că n-a funcționat.

— E totul în regulă? continuă ea.

— Da, sigur. Cum se simte unchiul Dave?

— E bine. I-au pus un stent în inimă. Știi cum fac asta?

— Da.

Chiar dacă e cale lungă până acolo, mi-a trecut prin minte să mă fac chirurg cardiolog. Îmi place la nebunie ideea de a spinteca pieptul unui om ca să văd inima dinăuntru. Mi-ar plăcea la nebunie și să țin în mână o inimă adevărată – o inimă de om, nu inima de vacă pe care am disecat-o la biologie, acum câteva luni.

Firește, dacă aș ajunge chirurg și m-aș uita în pieptul unei persoane vii, oare aș fi în stare să mă opresc din a face vreo prostie? Când închid ochii, încă îmi văd mâna înfigând cuțitul în burta tatei.

— Ascultă, Tom, mă smulge din gânduri vocea mamei, taică-tu nu-mi răspunde la telefon. E prin preajmă? mă întreabă și, înainte să-i pot răspunde, adaugă: Dacă doarme, să nu-l trezești.

Desigur. Nu vrea să urle tata la ea că i-a distrus prețiosul somn sau să riște ca el să-și reverse furia pe mine.

— Cred că e la serviciu.

— Aşa devreme?

— Cred că da.

La celălalt capăt se face liniște.

— Dar l-ai văzut venind acasă seara trecută, da?

— Da.

Tehnic vorbind, e adevărat.

— OK… Păi atunci, poate încerc să dau de el la magazin…

— Eşti sigură că e o idee bună să-l deranjezi? Nu părea într-o pasă prea grozavă.

— Deci *l-ai văzut* totuşi în dimineaţa asta?

Fir-ar să fie! Am impresia că mama e hotărâtă rău să mă prindă cu minciuna, deşi nici măcar nu are vreo idee despre ce am făcut.

— Nu, voiam să spun că pare într-o pasă proastă în ultima vreme. Ca de obicei, ştii? Atâta tot.

— OK.

Tace iar, căzută pe gânduri. În cele din urmă, spune:

— N-o să-l deranjez, dar poţi să-mi dai un mesaj când ajunge acasă diseară?

— Sigur.

— Mulţumesc, Tommy. Te iubesc mult, scumpule.

— Îhî. Pa, mamă.

Las telefonul jos, cu mintea alertată. Ce-o să fac diseară? Să mă prefac că tata a ajuns acasă? Pare o idee proastă. Nu vreau să fiu prins minţind.

Dau pe gât cana cu cafea, apuc rucsacul lăsat să zacă pe podeaua din hol, unde l-am aruncat aseară, şi plec spre şcoală. Vremea e foarte plăcută, răcoroasă şi adie o boare uşoară, promiţând ca temperatura să ajungă la vreo cincisprezece grade spre după-amiază. Totuşi îmi e greu să mă bucur de ea. Nu-mi pot alunga din minte noaptea trecută. Şi gândul la ce-o să fac când se va întoarce mama acasă.

Şi gândul la problema cu Alison.

Însă am sentimentul că se vor aranja toate. Nu-mi dau seama cum, dar e ca şi când o voce îmi şopteşte în ureche: „O să fie bine, Tom. Se vor aranja toate, până la urma.

Nu ştiu dacă e vorba de aerul proaspăt sau altceva, dar, când ajung la şcoală, mă simt destul de bine. Da, noaptea trecută am făcut ceva de neimaginat. Dar m-am descurcat bine cu acoperirea urmelor. Râmă o să păstreze secretul şi sunt convins că Alison n-a văzut nimic. N-o să afle nimeni. Totul va merge în favoarea mea.

Apoi văd mașinile de poliție parcate în fața școlii.

Tot două. Una a rămas mai mereu parcată aici, de când au descoperit cadavrul lui Brandi, dar acum e a doua oară când văd iar *două* mașini. Și apoi, chiar când încep să mă panichez, alături de ele trage și a treia.

Oh, nu!

Toată desfășurarea asta de forțe are oare ceva de-a face cu tata? Și-au dat deja seama ce-am făcut și acum o să ne aresteze pe mine și pe Râmă?

Nu, e imposibil.

Doar că poliția a venit aici cu un motiv. *Trei* mașini. Trebuie să se fi întâmplat ceva îngrozitor.

În fața școlii sunt adunate câteva grupuri de elevi; toată lumea vorbește în șoaptă. Ce mama dracului *s-a întâmplat*? O să-mi pierd mințile dacă nu aflu mai repede.

Înainte să apuc să mă apropii de vreun coleg, aud o voce care mă strigă:

— Tom! *Tom!*

Mă întorc exact la timp s-o văd pe Daisy aruncându-se să mă ia în brațe. Când a fost descoperit cadavrul lui Brandi a fost tare tristă, dar nici nu se compară cu starea ei de acum. Se atârnă de mine cu trupul tremurând de suspine. O mângâi pe părul blond-auriu, încercând s-o liniștesc, chiar dacă nu știu ce se petrece.

— Daisy, murmur. Liniștește-te. Totul o să fie bine…

Daisy ridică spre mine fața brăzdată de lacrimi.

— Despre ce vorbești acolo? Cum ar putea să fie totul bine? Alison *a dispărut.*

Alison a dispărut?

Isuse Cristoase, cred că o să vomit.

CAPITOLUL 34

ÎN PREZENT

SYDNEY

A fost…

„Incredibil” ar fi singurul cuvânt care să descrie ce s-a întâmplat. Deşi nici acesta nu pare îndeajuns de sugestiv. Mi se pare că ar trebui inventat un cuvânt nou, care să cuprindă ultimele două ore petrecute în dormitor. Nu ştiu, habar n-am… năucitor… increşocluitor.

Doar că nici acestea nu mi se par destul de cuprinzătoare.

Tom a prestat într-un mare fel. Dacă treaba cu doctoriceala nu-i mai merge la un moment dat, are şi alte opţiuni de carieră, asta e tot ce pot să spun.

— Uau! spune Tom în timp ce mă cuibăresc în braţele lui. A fost incredibil.

De fapt, a fost increşocluitor. Numai că nu înţeleg de ce se poartă ca şi cum *eu* aş fi aia care a produs incredibilul. În cel mai bun caz aş zice că poate a fost contribuţia amândurora. Poate că am avut un soi de chimie.

Cum de e încă singur? Asta e o treabă pe care n-o pot pricepe în ruptul capului.

Mă strânge şi mai tare, formând cu braţele un cocon cald şi confortabil. Nu ştiu dacă şedinţa aia era pe bune sau nu, dar nu pare deloc dornic să plece. Am impresia că, dacă i-aş cere să se mute cu mine, abia ar aştepta să spună „da”.

— Chiar că a fost uimitor, îi răspund. Mă simt de parcă aş avea nevoie de o ţigară sau ceva de genul ăsta, deşi nu fumez.

Râde.

— Înţeleg ce spui. Cinstit să fiu, prima dată când te-am văzut, am avut sentimentul acesta în legătură cu tine. Şi pur şi simplu am ştiut că ne-am simţi minunat împreună. Înţelegi?

— Înţeleg, exact aşa am simţit şi eu.

Telefonul bâzâie pe noptiera dinspre partea lui de pat. Un mesaj. Tom se răsuceşte uşor şi întoarce capul să se uite la telefon, apoi trupul i se încordează.

Oh, fir-ar!

— *Jake* vrea să știe dacă ai ajuns cu bine acasă de la întâlnire. Deci… ce-ai vrea să-i răspunzi?

„Uau! Îți mulţumesc, Jake, că ai distrus senzația minunată de după sex.”

Întind mâna spre telefon și mârâi când văd pe ecran mesajul lui Jake. E mai rău decât mă așteptam:

> Te rog, dă-mi un semn să știu că ai ajuns cu bine acasă. Și, dacă vrei să-l verific pe tipul ăsta, te poți baza pe mine. Să nu ai încredere în nimeni.

— Interesante lucruri spune tipul acolo, rostește Tom fără intonație. Pot să întreb cine e?

Mă strâmb.

— Îți amintești că ți-am povestit despre fostul iubit polițist? Ei bine, el e.

— Parcă spuneai că nu mai ții legătura cu el. Și totuşi, dintr-un motiv sau altul, trebuie să-l anunţi că te-ai întors acasă în siguranţă de la întâlnire?

— Știu, știu.

Mă ridic în capul oaselor în pat, lângă Tom. Nu mai pare interesat să mă țină în brațe și pe chip i-a apărut o expresie cam îngrijorată.

— Uite, am reluat legătura pentru că în ultimul timp s-a ocupat de anchetarea unui caz de pe aici. Tipul a devenit un pic paranoic. Poate că n-ar trebui să-i cânt în strună totuși.

— Îhî…

— O să-l fac să înceteze. Promit.

Înclin telefonul spre Tom, să vadă ce-i răspund lui Jake.

> Îmi pare rău, dar viața mea socială nu te privește pe tine. N-am nevoie să verifici pe nimeni.

Trimit mesajul, apoi mă uit iar la Tom.

— OK? Suntem bine?

— Cred că da.

Însă tonul lui este în continuare prudent.

— Cât de serios a stat treaba cu tipul ăsta?

Îmi dau după ureche o șuviță rătăcită.

— N-o să-ți spun că n-a fost serios. Am locuit împreună. Însă s-a terminat acum câțiva ani. Așa cum ți-am spus, ne-am reîntâlnit din întâmplare, asta-i tot.

— OK…

— Uite, doar nu suntem copii. Sunt sigură că și tu ai locuit cu vreo femeie în trecut.

Ezită și nici măcar nu sunt sigură că vreau să aflu răspunsul. Nu vreau să aud despre relațiile superserioase pe care le-a avut și de ce totuși n-au mers. Însă, pe de altă parte, dacă n-a locuit niciodată împreună cu o femeie până la vârsta asta, e un semnal serios de alarmă.

— Nu, spune Tom în cele din urmă. N-am locuit.

OK. A trecut bine de treizeci de ani – cum e posibil să nu fi avut niciodată o relație îndeajuns de serioasă, care să presupună și statul împreună? Categoric, are probleme cu implicarea.

— Oh!

— Cariera mi-a consumat foarte mult timp, spune oarecum defensiv. Adică am fost absorbit de Medicină, apoi rezidențiat și solicitările venite de la spital… M-am concentrat foarte mult asupra profesiei.

Bineînțeles, nimeni nu e la fel de absorbit de carieră precum Jake, dar până și el a reușit să se căsătorească o dată și apoi să locuiască împreună cu mine. Și nu-i vorba că Tom e un ciudat antisocial. E ceva ce nu-mi spune. Sunt convinsă de asta.

— Ai fost vreodată îndrăgostit? mă ia gura pe dinainte.

Pare șocat de întrebare. Mă privește țintă, iar pieptul gol i se ridică și coboară. În cele din urmă, răspunde:

— Da. O dată. Însă a fost foarte demult.

— Foarte demult?

— În liceu.

Se freacă pe față cu palmele.

— O știam de când eram mici, dar am început să ne vedem abia în liceu. Era cea mai grozavă persoană din câte am cunoscut vreodată. Și… credeam sincer că urma să ne căsătorim. Aveam doar șaisprezece ani, așa că, în retrospectivă, pare de-a dreptul o prostie, dar așa credeam pe atunci. Îmi doream asta mai mult ca orice.

— Păi și… ce s-a întâmplat?

— A…

Strânge tare din pleoape.

— A murit.

Îmi pun palma peste gură.

— Oh, Dumnezeule mare! Îmi pare atât de rău…

— Da… zice, apoi se întoarce ușor cu spatele. Serios, chiar nu vreau să

vorbesc despre asta.

— E în regulă, spun cu blândețe. Nu trebuie să vorbim, dacă nu vrei.

Chiar dacă povestea trebuie să se fi petrecut cu vreo douăzeci de ani în urmă, suferința de pe chipul lui e acută. E evident că a iubit-o nespus pe fata aia. Mă întreb ce-a pățit. Un accident? Cancer? Ce nenorocire ia viața unei fete de șaisprezece ani?

Cel puțin am, în sfârșit, un răspuns pentru faptul că Tom e încă singur, la vârsta asta. E îndrăgostit de o moartă.

CAPITOLUL 35

ÎN TRECUT

TOM

Alison Danzinger a dispărut.

Daisy îmi povestește în mare ce s-a întâmplat, cu toate că la început e foarte afectată și nu prea vorbește coerent. Se pare că, văzând că Alison nu coboară pentru micul-dejun, mama ei a mers la etaj să se asigure că s-a trezit și n-a găsit-o în pat.

Asta se întâmpla acum o oră. A fost dată o alertă pentru copii dispăruți, iar poliția speră că a fugit pur și simplu de-acasă, fiindcă seara trecută s-a ciondănit un pic cu părinții.

— În niciun caz Alison n-ar fugi de-acasă, îmi mărturisește Daisy. Se mai ceartă uneori cu ai ei, dar n-ar vrea în veci să-i știe îngrijorați. Alison nu-i genul ăsta, e o fată atât de dulce și de bună.

— Îhî, spun, chiar dacă nu sunt de acord.

Mă întreb ce-ar simți Daisy pentru prietena ei dacă ar ști că mă șantajează să mă facă să mă despart de ea.

O văd cum își șterge ochii umflați și roșii.

— Am sentimentul groaznic că i s-a întâmplat ceva rău, rău de tot.

Și eu am exact același sentiment, dar n-am de gând să-i mărturisesc. Nu-s chiar atât de sadic.

— Fac pariu că e bine. Poate că a făcut o plimbare matinală și părinții ei au reacționat exagerat.

— Nu, clatină Daisy din cap. Alison nu s-ar duce niciodată la plimbare fără Rufus. Câinele ăla înnebunește când o vede că pleacă fără el. Începe să latre de trezește tot cartierul.

„Ar trebui să-l vezi cum face când miroase un cadavru.”

— Pariez că Alison o să apară până la urmă. Nu-ți face griji.

O să înceapă să interogheze iar toți elevii. Pentru că prima dată a mers *atâât*

de bine, nu? Daisy îmi explică toate astea în timp ce încerc să-mi ignor starea crescândă de disconfort. Pentru că Alison n-a fugit de-acasă. Aici nu e vorba despre vreo neînțelegere.

După ce intrăm în școală, eu și Daisy o apucăm în direcții diferite. Pornesc țintă spre locul unde se află dulăpiorul lui Râmă, chiar dacă e în cealaltă parte a clădirii. Reușesc să-l prind la timp, când își îndeasă în dulap câteva cărți, arătând ca unul care n-are nicio grijă pe lume. Mă vede și îmi face semn cu mâna.

— Salut, Tom!

Cum reușește asta? După noaptea pe care am avut-o, cum poate să se prefacă așa bine că nu s-a petrecut nimic, de fapt? Nici măcar nu pare *obosit.* Chiar și acneea i s-a mai domolit un pic.

— Salut! zic și îmi dreg vocea. Ai auzit de dispariția lui Alison?

— Am auzit, da. Cred că cineva s-a îngrijit de mica noastră problemă, ha?

Apoi îmi *face cu ochiul.* Aproape că mă înec.

— Râmă, șoptesc, doar n-ai… Adică azi-noapte…

— Relaxează-te, Tom.

Trântește ușa dulapului și pune lacătul la loc, pocnindu-l cu putere.

— Nu i-am făcut nimic lui Alison. Și nici tu, nu-i așa? Uneori lucrurile se aranjează pur și simplu în favoarea ta. Spune-i „noroc”.

Noroc e când joci poker și ai *full house.* Nu poate fi un noroc când o adolescentă dispare pentru că știe despre tine ceva ce n-ai vrea să cunoască. Însă e limpede că Râmă nu vede lucrurile la fel. Și, în momentul acela, îmi dau seama de un lucru foarte important.

Poate că sunt periculos, da.

Însă Râmă e mult, mult mai periculos decât mine.

CAPITOLUL 36

ÎN TRECUT

TOM

Exact ca în ziua când au găsit cadavrul lui Brandi, polițiștii i-au chemat pe elevi în biroul directorului, unul câte unul, în căutare de informații care să-i ajute s-o localizeze pe Alison.

De data asta, mă aflu mult mai sus pe lista lor.

Când intru în biroul directorului, îl găsesc pe comandantul Driscoll așteptându-mă, exact ca data trecută. Poartă o cămașă albă, scrobită, și cravată în carouri, în tonuri de cafeniu. Pe fața lui mare s-a așternut o expresie sumbră și văd un rid adânc între sprâncene. E șeful poliției din oraș, iar faptul că într-o perioadă scurtă două adolescente au pățit lucruri îngrozitoare nu prea dă bine pentru el. Vrea s-o găsească pe Alison întreagă și s-o aducă înapoi familiei.

Din nefericire, acest lucru n-o să se întâmple.

— Salut, Tom! zice și mă privește fără urmă de zâmbet. Te rog, ia loc.

La fel ca ultima dată, mă așez într-unul din scaunele de lemn din fața biroului. Înainte de discuția despre Brandi, nu mai fusesem niciodată în biroul directorului. Nu sunt genul de pușți care să intre în astfel de belele.

— Sunt convins că știi despre ce e vorba, spune.

— Am auzit că Alison a… dispărut.

— Da, confirmă, apoi se scarpină în barba ușor crescută. Părinții au văzut-o mergând la culcare aseară, dar dimineață nu mai era în patul ei.

— Deci… a intrat cineva la ei în casă?

Clatină din cap.

— Nu sunt semne de intrare forțată. Deci se pare că ea i-a deschis ușa unei persoane cunoscute sau a ieșit singură din casă.

Citesc mesajul pe care-l transmite printre rânduri. Crede că vinovatul e unul dintre elevi, poate chiar același cu care trebuia să se întâlnească Brandi în noaptea uciderii ei.

— Există vreun motiv pentru care Alison să fi ieşit din casă în miez de noapte?

Ezit o fracţiune de secundă.

— Nu.

— Eşti sigur, Tom?

Fir-ar să fie, de ce naiba am ezitat? Fac prinsoare că Râmă nu va ezita când comandantul Driscoll o să-l întrebe acelaşi lucru.

— Sunt sigur.

— Fiindcă sunt foarte îngrijorat în privinţa ei. Mi-aş dori s-o găsim şi s-o aducem cât mai repede acasă. Şi orice ştii, indiferent cât de neimportant ţi s-ar părea, ne-ar ajuta să dăm de ea.

Îmi desfac braţele.

— Îmi pare rău! Nu ştiu nimic. N-o cunoşteam atât de bine pe Alison.

— Tom, spune sfredelindu-mă cu privirea, de ce vorbeşti despre Alison la trecut?

Simt cum mi se întoarce stomacul pe dos şi inima mi-o ia la goană.

— Oh. Eu, ăă… adică n-o *ştiu* chiar atât de bine, zic şi simt că-mi iau foc obrajii. Îmi pare rău!

— E partenera ta de laborator. Şi cea mai bună prietenă a lui Daisy.

Fir-ar să fie, omul şi-a făcut temele.

— Da. Adică, na, o cunoşteam – o *cunosc*. Dar nici pomeneală să fi fost prieteni.

Oh, Isuse Cristoase, ce naiba am?

— Adică *să fim* prieteni.

Categoric, nu-i fac o impresie prea bună. Mă priveşte lung, apoi, într-un final, îşi împleteşte degetele şi se apleacă în faţă.

— De ce nu sunteţi prieteni?

Pentru că mă ura. Pentru că mă ameninţa şi mă şantaja.

— Nu ştiu. Suntem diferiţi. Avem interese diferite.

— Înţeleg…

Se lasă iar pe spate, însă pe chip i s-a aşternut o expresie curioasă.

— Deci tu şi Alison nu prea vă înţelegeaţi bine…

— N-am spus asta. Am spus doar că nu eram prieteni – nu *suntem* prieteni.

În ciuda voinţei, vorbesc tot mai tare. Îmi dreg vocea, încercând s-o readuc la normal.

— Ne înţelegeam foarte bine.

„Te rog, te rog, fă să se termine odată.”

— Nu asta mi-au povestit prietenele lui Alison, spune.

Simt cum mă lasă inima.

— Poftim?

— Mi-au spus că Alison te ura. Că încerca s-o convingă pe Daisy să se despartă de tine.

— Eu, ăă… dau să răspund, apoi îmi șterg pe blugi palmele transpirate. Nu știam chestia asta.

— Nu?

Am gura prea uscată ca să mai spun ceva, așa că nu reușesc decât să clatin din cap. Totuși nu-i mare lucru, nu? Da, Alison mă ura. Dar asta nu-i o dovadă că am ucis-o.

— O ultimă întrebare. Ce-ai făcut noaptea trecută?

Mă întreabă de un alibi. Nu sună deloc bine.

— Am fost acasă.

— Toată noaptea?

— Da.

— Cu părinții?

— Mama e în Seattle, în vizită la unchiul și mătușa. Deci am rămas doar cu tata.

— OK, spune el pe gânduri. Atunci o să-l sun pe tatăl tău.

— Sigur. „Succes cu asta.” Altceva?

— Da, continuă comandantul Driscoll. Nu mai trebuie s-o conduci pe Daisy acasă după ore. O s-o iau chiar eu de la școală.

Mesajul lui e limpede și răspicat. Nu mai are încredere să mă lase în preajma fiicei lui. Sincer să fiu, am îndoieli că se încrede în cineva, și cu atât mai puțin în mine.

CAPITOLUL 37

ÎN PREZENT

SYDNEY

Tom și eu ne vedem pentru a șasea oară.

Ne întâlnim în Chinatown, undeva lângă restaurantul de *dim sum*[5] care-mi place cel mai mult dintre toate și de unde nu m-am pricopsit decât o singură dată cu toxiinfecție alimentară. Muream să-l aduc aici, dar s-a dovedit că e cam prea dedicat muncii, așa că ne planificăm întâlnirile după cum are turele la spital. Însă restaurantul de *dim sum* ia ultimele comenzi la ora 15, așa că mi-a spus că o să vină încoace direct de la serviciu, cu un taxi. Auzindu-l, m-am agitat un pic, având în vedere locul unde lucrează, însă mi-a promis că o să facă un duș înainte să ne vedem.

În timp ce-l aștept la colțul străzii, cu stomacul ghiorțăind ușor de la aroma tăiețeilor prăjiți care pare să cuprindă toată strada, aud cum îmi sună telefonul. Îl pescuiesc din geantă – și pe ecran văd numele mamei. Mă uit la ceas – am câteva minute până când ajunge Tom, așa că preiau apelul. Poate că discuția cu mama o să mă distragă de la zgomotele din stomac.

— Ce e, mamă?

— Am primit niște vești grozave, spune cu respirația tăiată.

— Da?

— Da! Fiica verișoarei mele Jackie tocmai a născut gemeni, la patruzeci și doi de ani!

Veștile bune ale mamei devin din ce în ce mai jignitoare.

— Uau! Minunat.

— La patruzeci și doi de ani! Gemeni! Așa ai putea fi și tu, Sydney.

Mut telefonul la urechea cealaltă, uitându-mă în lungul străzii, să mă asigur că Tom nu vine spre mine.

— Nu prea îmi fac griji pentru asta acum, mamă.

— Păi de ce nu? pufnește. Ai ajuns la treizeci și cinci de ani și ești singură.

Am ajuns la treizeci și cinci de ani? N-am decât treizeci și patru. Asta nu înseamnă că am trecut *un pic* de treizeci? Adică sunt mai tânără decât una de treizeci și cinci, deci înseamnă că încă mă aflu la începutul decadei treizeci-patruzeci, nu?

— Nici măcar nu te vezi și tu cu cineva, continuă mama.

Nu i-am spus despre cele cinci întâlniri cu Tom, mai ales pentru că nu vreau să se entuziasmeze prea tare sau să mă preseze să-i dau detalii. Însă e și mai rău când se plânge că sunt singură.

— De fapt, îi spun, mă cam *văd* cu cineva.

— Serios? icnește mama de parcă i-aș fi spus ceva absolut șocant. Cu cine?

— Nu-l cunoști.

— Păi și cum îl cheamă?

— Tom.

— Tom e prescurtarea de la Thomas?

— Așa cred.

— Și numele de familie?

— Brown.

Deloc surprinzător, a fost foarte dificil să-l găsesc pe Google.

— Și cu ce se ocupă?

Desigur, acesta trebuia să fie primul lucru de care să întrebe după nume.

— E medic.

Nu trebuie să știe ce fel de doctor. Câteodată aș vrea nici eu să nu știu.

— Oh, uau!

Dintr-odată, pare extrem de încântată.

— E minunat ce-mi spui!

Ridic ochii din telefon și-l văd pe Tom coborând din taxi cam la jumătatea cvartalului. Se oprește din drum o clipă, să-i dea câteva bancnote de un dolar unui bărbat fără adăpost, lucru pe care-l face mai des decât orice alt cunoscut al meu. Privirile ni se întâlnesc și îmi face cu mâna.

— Îl văd venind, așa că trebuie să închid.

— Pot să-l salut?

— *În niciun caz.* La revedere, mamă.

Reușesc să închei convorbirea chiar când Tom ajunge la o distanță de la care m-ar putea auzi. S-a schimbat de hainele pe care le-o purta el acolo, în spital, și are părul ud, ca și când ar fi ieșit recent de sub duș. Bine. Categoric, nu vreau să simt pe el duhoarea de mort.

Fiindcă am ajuns deja la întâlnirea cu numărul șase, n-are nicio problemă să se

aplece să mă sărute.

Și, ca de obicei, nu-i nevoie de mai mult ca să înceapă să-mi tremure picioarele. Sunt sigură că amețeala o să dispară la un moment dat, dar cât este mă bucur de ea.

— Hei, bună, îmi șoptește la ureche. Sper că n-am întârziat prea mult.

— Doar câteva minute.

Îl conduc pe străduța aglomerată și preț de o clipă mă întreb dacă o să mă ia de mână. Însă nicio mișcare. Tom nu e genul care să se țină de mână, dar nu-i nicio problemă. Nici Jake nu era.

Trecem pe lângă una dintre piețele de pește prezente în aproape fiecare cvartal, apoi de un magazin unde se vând tot felul de zdrăngănele și suveniruri. Probabil că Tom n-a mai fost de mult prin Chinatown, fiindcă pare intrigat de obiectele vândute, chiar dacă sunt chitită să ajungem la *dim sum* înainte de închidere.

— Hei, spune, nu vrei să-ți cumpăr un evantai decorativ?

— Mulțumesc, dar o să renunț la cadoul ăsta.

— Dar o țestoasă în miniatură?

Bineînțeles, a dat peste o copaie plină cu pui de țestoase nu mai mari decât unghia de la degetul meu mic. Sunt de-a dreptul adorabile. Oare țestoasele pot fi animale de companie bune? Habar n-am, dar presupun că o țestoasă cumpărată din stradă colcăie de bacterii specifice.

— Nu, mulțumesc.

— Dar niște artificii ilegale? Fac pariu că au și așa ceva.

Îmi dau ochii peste cap.

— Minunat! Exact lucrul de care aveam nevoie: să-mi zbor câteva degete.

— Când eram rezident, am avut odată un pacient venit de urgență după ce i-a explodat o petardă în mână. A trebuit să-i amputăm primul și al doilea metacarpian. M-au lăsat și pe mine să intru în operație – a fost foarte tare.

Ochii i se luminează într-un fel specific ori de câte ori vorbește despre subiecte medicale.

— Oh, te rog, mai spune-mi, mă lamentez.

— Păi arsurile se întinseseră mult, incluzând tot aspectul palmar al…

Îmi vede fața și se oprește din vorbit.

— Erai sarcastică.

— Evident.

În ciuda experienței mele cu sângerările, gândul că o persoană și-a ciopârțit degetele îmi întoarce stomacul pe dos și, categoric, nu vreau să aud despre asta

înainte de masă. Însă Tom pare foarte amărât că nu poate să-mi povestească despre mâna distrusă de petardă. Rămâne tăcut tot drumul.

Până ajungem la restaurant pare însă că se mai înveselește un pic. Când îi arăt ușa, sare în fața mea s-o deschidă și s-o țină, cum face de obicei. Categoric, nu joacă teatru în privința asta. Chiar e un gentleman. Ce pot să spun? E perfect. Mă rog, în afară de jobul pe care-l are.

— După tine, spune.

Când pășim înăuntru, trecem pe lângă două bătrâne care se îndreaptă spre ieșire. Una dintre ele se uită cu atenție spre Tom.

— Doctorul Brewer?

El o privește clipind nedumerit.

— Da?

— Doctore Brewer!

Femeia e mică, rotundă, cu părul grizonant tuns scurt și ochelari amuzant de mari.

— M-am gândit că dumneata ești! Mă numesc Velma Stewart. Sunt o pacientă de-a dumitale.

Tom o privește mirat, iar ea adaugă:

— Adică soțul meu a fost. A murit acum câteva luni și dumneata i-ai făcut autopsia.

— Oh! zice și în ochii lui se vede că-și amintește. Da. Da, desigur. Cum vă mai simțiți, doamnă Stewart?

— Acum sunt mai bine.

Ochii femeii se înceţoșează preț de o clipă.

— Voiam doar să-ți mulțumesc că ai venit să vorbești cu mine. Mi-ai spus că Harvey a murit repede, în somn, și că nu a suferit – asta mi-a adus atât de multă alinare sufletească. Iar apoi m-ai lăsat să bat câmpii vreo oră cu povești despre el, chiar dacă sunt convinsă că erai foarte ocupat.

Tom se îmbujorează.

— Oh, nu m-a deranjat câtuși de puțin.

— Ești un ascultător foarte bun, continuă femeia. Ai fost foarte bun cu mine. Am trăit atunci unul dintre cele mai rele momente din viață și chiar m-a ajutat că ai fost acolo să mă asculți. Fii binecuvântat, doctore Brewer!

Tom pare stânjenit, dar zâmbește.

— Mă bucur că am putut să ajut.

Femeia își mută privirea asupra mea.

— Ai pus mâna pe unul bun, domnișoară, spune, apoi se uită iar la Tom. Și

mai e și chipeș nevoie mare!

Ei bine, partea asta o știam.

Femeia îi mai mulțumește de vreo cinci ori, apoi își continuă drumul spre ieșire, lăsându-ne să ne luăm prânzul de *dim sum.* Îmi dau seama că întâlnirea i-a făcut cu adevărat plăcere lui Tom, căci încă zâmbește când ne așezăm în separeu.

— A fost drăguț, spune. Nu interacționez prea des cu pacienții. Evident. Uneori chiar îmi lipsește partea asta.

— Ai știut dintotdeauna că vrei să te faci patolog?

— De fapt, nu, când eram mai tânăr voiam să fiu chirurg.

Îmi imaginez. E atât de deștept și știe atât de multe și am observat că e și îndemânatic. Pariez că ar fi fost un chirurg excelent.

— Și de ce nu ai făcut asta?

— Ăă…

Își trece mâna prin părul negru.

— Cred că pur și simplu… Nu știu. S-a dovedit că nu era pentru mine.

Mă uit peste umăr spre ușă – bătrâna a plecat de mult.

— De ce-ți tot zicea „doctor Brewer”? N-am știut dacă s-o corectez sau nu.

Tom ezită o fracțiune de secundă.

— Numele meu de familie e Brewer.

„Poftim?”

— Mi-ai zis că te cheamă Brown!

— Nu, mă cheamă Brewer.

— Categoric ai zis Brown!

Îmi amintesc foarte bine lucrul acesta, mai ales pentru că, la momentul respectiv, mi-am zis că numele Tom Brown e imposibil de căutat pe Google, fiindcă vor fi mult prea multe rezultate. Și, evident, căutarea n-a fost de niciun folos, chiar dacă am adăugat „doctor”,

„New York” și „patolog”. Nu că Tom Brewer ar fi mai de succes.

Tom ridică dintr-un umăr.

— Scuze, trebuie să fi înțeles tu greșit. Sunt sută la sută sigur că numele meu de familie e Brewer. Pot să-ți arăt permisul de conducere, dacă vrei.

Nu prea știu ce să înțeleg din asta. Eram sigură că a spus Brown, dar în momentul acela ne aflam într-o cafenea aglomerată și zgomotoasă, iar mie îmi curgea sânge din nas ca la balamuc, așa că admit că e posibil să nu-l fi auzit corect.

Se apleacă spre mine și-mi zâmbește cu dinții aceia albi.

— Mă mai placi acum, că mă cheamă Tom Brewer, și nu Tom Brown?

— Presupun că da…

— Bine, zice şi se ridică de pe scaun, ştergându-şi palmele pe blugi. Acum o să mă duc la baie, să mă spăl pe mâini, fiindcă tocmai am mers cu metroul. Dacă trec pe-aici cu creveţi shumai, ia-mi şi mie câţiva.

Excelent! Acum am ocazia să-l caut pe Google, din moment ce-i ştiu numele adevărat.

Îndată ce Tom dispare în baie, scot telefonul din geantă. Nu mai pierd vremea pe internet, tastez direct „Thomas Brewer, medic patolog”.

Primesc imediat un rezultat. Dau click pe el şi…

OK, deja e interesant.

CAPITOLUL 38

Rezultatul obținut pentru Thomas Brewer mă trimite pe site-ul Spitalului Mount Sinai: când dau click pe profilul lui, văd o poză recentă, urmată de câteva informații biografice. În poză, Tom arată incredibil de bine, îmbrăcat într-un halat alb, scrobit, cu ochii căprui ațintiți în cameră. CV-ul menționează o facultate urmată la Universitatea din Cornell, urmată de Facultatea de Medicină și un rezidențiat la Universitatea din Pennsylvania. Impresionant. Însă există ceva anume ce-mi atrage atenția.

Sunt destul de sigură că Tom mi-a spus că lucrează la NYU.

NYU și Mount Sinai n-au nicio legătură unul cu altul. Când a menționat numele spitalului, îmi amintesc că mi-am spus că e destul de aproape de apartamentul meu. N-aș fi gândit așa dacă ar fi pomenit Spitalul Mount Sinai.

Ce mama naibii?

Mă întorc la căutare, navigând printre alte rezultate. Nu mai e nimic altceva. Nu are cont de Facebook. Nu-l văd nici pe Instagram, nici pe Twitter, cel puțin nu sub numele real. Și, când îl caut și pe Cynch, nu găsesc niciun profil, fie el activ sau inactiv.

Când se întoarce de la baie, mă găsește cu totul confuză. Se strecoară în separeu pe locul din fața mea și apucă meniul.

— Hai să comandăm niște mâncare. Sunt lihnit.

În același moment, sosește o ospătăriță împingând un cărucior pe care sunt câteva farfurii. Tom – întotdeauna un gurmand aventuros – apucă o farfurie cu gheare de pui. Eu mă mulțumesc cu găluști cu carne de porc. Însă, în timp ce el se repede nerăbdător asupra farfuriei cu mâncare, rămân holbându-mă la găluști, fiindcă mi-a pierit cu totul pofta de mâncare.

— Hei, spun cât pot de lejer, la ce spital ziceai că lucrezi?

De data asta răspunde fără nicio ezitare:

— Mount Sinai.

— Aș fi jurat că mi-ai spus că lucrezi la NYU.

Ridică dintr-o sprânceană spre mine, cu un zâmbet amuzat jucându-i pe buze.

— M-ai căutat pe telefon cât timp am fost la baie?

„Prinsă în fapt.” Cu toate că într-un fel simt că el e și mai prins în fapt decât mine.

— Și ce dacă te-am căutat? Știu sigur că mi-ai zis că lucrezi la NYU.

— Am lucrat la NYU. M-am mutat recent. Poate că am fost atât de îndrăgostit de tine, încât mi-am pierdut capul și am spus o prostie.

Oare ar fi posibil? Presupun că da. Însă toată povestea asta și cea cu numele greșit îmi lasă un sentiment de ușor disconfort. Aș fi putut accepta o greșeală, dar două…?

Pe de altă parte, nu pot să uit că singurul motiv pentru care se întâmplă toate astea e că o femeie a venit la Tom să-l laude pentru câtă compasiune i-a arătat când suferea după pierderea soțului ei. Și cred asta. M-am întâlnit cu o grămadă de tipi și pot spune că Tom e o persoană cumsecade. E greu de crezut că m-ar fi mințit intenționat.

— Cum se face că n-ai un profil pe Cynch? îl întreb.

Pe buze îi joacă același zâmbet.

— Asta e o întrebare-capcană? Suntem împreună, nu? *Vrei* să-mi fac profil pe Cynch?

— Nu. Dar ce vreau să zic e că cele mai multe persoane singure din oraș sunt înregistrate în aplicația aia.

— Pur și simplu, mie nu-mi plac aplicațiile de dating.

— Și atunci unde cunoști femei?

Râde larg.

— De cele mai multe ori mă uit prin jur după fete cărora le curge sânge din nas și mă ofer să le cumpăr un tricou curat. De obicei funcționează.

— Ha-ha, foarte amuzant.

Ridică dintr-o sprânceană.

— Însă, dacă te deranjează, sunt gata să-mi fac profil pe toate aplicațiile de dating.

Acum chiar face pe deșteptul, ceea ce presupun că e corect, având în vedere șirul meu de întrebări.

— Nu, mulțumesc.

— Sau… zice și se întinde peste masă să mă ia de mână, poate că ai putea să-ți ștergi profilul, ca să te vezi doar cu mine. De asta ce zici?

Trag aer în piept. Chiar dacă lucrurile au devenit mai serioase între noi, tot sunt surprinsă să-l aud spunând asta, mai ales având în vedere experiența lui destul de săracă în privința relațiilor. Poate că e pregătit în fine s-o uite pe fata moartă din liceu.

— Sună foarte bine, îi spun.

Și iată cum, dintr-odată, m-am trezit cu un iubit.

CAPITOLUL 39

DOUĂ LUNI MAI TÂRZIU

SYDNEY

Tom își bea cafeaua cu jumătate de pliculeț de zahăr.

Întotdeauna în același fel. După ce i-o aduce ospătărița, ia pliculețul de zahăr, îl ciupește la mijloc și apoi golește în ceașcă exact jumătate de conținut. Dacă nu-i destul, mai picură câteva cristale de zahăr în lichidul negru. Practic, își îndulcește cafeaua într-o manieră aproape științifică.

Când ieși cu cineva de peste două luni, începi să observi astfel de lucruri. Atunci încep să se arate fisurile.

— Ce s-ar întâmpla dacă ai bea din greșeală cafeaua cu un pliculeț *întreg* de zahăr? îl întreb privindu-l cum își urmează ritualul.

E duminică după-amiază și am ieșit împreună la un bistro, pentru un brunch târziu.

— Păi, evident, aș muri, râde la mine. Dar tu? Ce s-ar întâmpla dacă nu ți-ai turna în cafea aproape o jumătate de ceașcă de lapte?

— Hei, nu pun chiar atât de mult.

— Nu? Ia uită-te în ceașcă. Practic, bei lapte cu un strop de cafea.

OK, nu greșește cu totul. Deci avem amândoi propriile ciudățenii. Dar, în general, cele mai multe din ciudățeniile lui sunt foarte tolerabile. A fost de multe ori la mine și nu lasă niciodată ridicat colacul de la veceu, nu face pipi pe el și nici nu folosește o jumătate de sul de hârtie igienică odată; în general, se descurcă destul de bine în baie, locul unde greșesc cei mai mulți bărbați.

Are și multe alte calități mai importante decât obiceiurile din baie. E generos – plătește mereu când ieșim împreună și nu refuză niciodată dacă e abordat prin magazine pentru o contribuție de caritate. Ne plac aceleași filme sau cel puțin așa pretinde. Uneori se amuză de-a dreptul zgomotos de câte un lucru. Și, dacă mi se întâmplă vreunul din episoadele de hemoragie masivă, fie că e vorba de nas, de deget sau de mai știu eu ce, nu se sperie, lucru de mare mirare, având în

vedere experienţele anterioare cu alţi tipi.

De asemenea, e spectaculos în pat. Rămân la declaraţia mea iniţială: e increşocluitor.

Nu că ar fi chiar totul aşa grozav. La fel ca Jake, e obsedat de muncă. Stă o grămadă la spital, inclusiv în weekenduri. Şi partea cea mai rea e când mă gândesc la ce face când e acolo. *Taie cadavre*. Uneori vine pe la mine direct de la spital şi, în timp ce mă sărută, nu mă pot gândi decât la asta. Şi chiar mai tulburător de-atât e faptul că *are chef* de sărutat după tot ce-a făcut întreaga zi.

Însă cred că face asta de atâta timp, încât pentru el a devenit ceva normal. Probabil că nu-l mai deranjează deloc.

Pe când îmi termin felia de pâine prăjită, pe lângă masa noastră trece un băieţel, urmat îndeaproape de părinţi. Are cam trei anişori şi e absolut adorabil. E îmbrăcat într-o salopetă şi are părul blond şi cârlionţat. Tom îl priveşte cu o uşoară urmă de tandreţe pe chip.

— Drăguţ copilaşul, comentez.

Dă din cap şi, preţ de o clipă, în expresia lui se citeşte o notă de tristeţe.

— Da, spune în cele din urină.

E ciudat, pentru că există momente când Tom pare îngrozit de orice fel de angajament emoţional şi, cu toate astea, sunt şi momente când ne intersectăm cu o familie de-a dreptul drăguţă – ca acum – şi văd în ochii lui cum tânjeşte.

Am strecurat cu prudenţă mici discuţii despre copii, să-l văd cum reacţionează. Mi-e foarte clar că nu mă pot aştepta să mă lase însărcinată în viitorul apropiat, doar încercam să văd cum se raportează, în general, la ideea de a fi tată. Însă a fost foarte evaziv.

Se întinde peste masă, să mă ia de mână. Zâmbeşte şi îmi trasează cu degetul mare venele albastre de pe dosul palmei. Face des gestul ăsta. Mă întreb la ce se gândeşte. Pare că ar vrea să spună ceva, dar nu ştie dacă ar trebui.

— Ştii de ce sunt venele albastre? mă întreabă.

OK, categoric nu asta mă aşteptam să spună.

— Pentru că sângele din vene nu e oxigenat?

— E o confuzie obişnuită.

Apasă cu degetul mare pe o venă, până când aceasta se comprimă.

— Dar nu asta e cauza. Şi sângele fără oxigen are tot culoarea roşie, dar un roşu mai închis. Motivul pentru care venele sunt albastre e că pielea absoarbe lumina albastră. Grăsimea subcutanată nu permite decât luminii albastre să penetreze vasele de sânge şi pe aceasta o vezi, reflectată pe retina ta.

Tom e o enciclopedie de informaţii „interesante” ca aceasta. La una dintre

întâlniri mi-a oferit spontan o lecție despre factorul von Willebrand. După aceea a părut un pic stânjenit, dar mie mi s-a părut drăguț, într-un fel, că s-a deranjat să citească mai multe despre afecțiunea mea.

Adică, na, trebuie să fi citit. În niciun caz n-avea cum să spună toate alea de la el din cap.

— Așadar, spun, te interesează să mergem la un film în după-amiaza asta?

— Nu prea pot.

— Ai treabă?

Clatină din cap.

— În dimineața asta a venit mama și o să mă văd cu ea. Trece pe la mine, mergem să luăm cina împreună.

Având în vedere că tatăl lui nu mai e în peisaj, pare că are cu mama lui o relație destul de sănătoasă.

— Vrei să vin și eu?

Își smulge mâna de lângă a mea, pierzându-și brusc interesul pentru venele mele sau motivul pentru care par albastre. Arată de parcă e pe cale să scuipe cafeaua pe care tocmai a sorbit-o din ceașcă.

— Să vii la cina *cu mama?*

Ei bine, deja mi-a răspuns la întrebare, nu-i așa?

— Nu trebuie s-o spui ca și când tocmai ți-aș fi sugerat să bei cucută.

— Nu ne vedem decât de două luni, Sydney.

Îmi iau foc obrajii. Mi-am pierdut complet pofta pentru restul de pâine prăjită.

— Corect. Am priceput.

— Două luni nu înseamnă atât de mult.

— Am spus că *am priceput.*

Tom frământă în mâini șervetul, încercând evident să găsească o cale de a îndrepta lucrurile. Nu e prima dată când primesc de la el o astfel de reacție. Când am sugerat să ne vedem în patru, cu Gretchen și Randy, a făcut o față de ziceai că o să sufere un anevrism. Categoric, are dreptate – nu ne întâlnim decât de două luni. Dar, în același timp, mi-aș dori să nu pară atât de oripilat când sugerez astfel de lucruri.

— Poate data viitoare, bombăne.

Da, bine. Însă ce pot face? Fie mă despart de el, fiindcă are niște probleme cu implicarea într-o relație, fie sper că lucrurile se vor schimba și între timp continui să mă bucur de partidele incredibile de sex.

— Și cum o să-ți petreci timpul cu mama ta? Întreb.

Își freacă bărbia.

— Mă gândeam s-o duc la restaurantul oriental unde m-ai târât acum vreo două săptămâni. Mi-a plăcut. Chiar, cum îi zicea?

— Ăă, stai să văd.

Tom mai soarbe o dată din cafea, în timp ce eu caut prin telefon, încercând să-mi amintesc numele restaurantului. Gretchen mi l-a recomandat, așa că trebuie să caut prin mesajele schimbate cu ea. În timp ce sunt ocupată cu asta, la masă vine ospătărița, care flirtează fără rușine cu Tom. Spre lauda lui, nu-i răspunde decât cu un zâmbet politicos. Tipul e absolut fermecător, dar nu îl interesează flirtul, lucru pe care-l apreciez.

În cele din urmă, găsesc linkul cu numele și adresa restaurantului. Îl copiez și i-l trimit.

— Ți-am trimis linkul.

Mă uit spre telefonul lui, pe care l-a pus la un moment dat pe masă, așteptând să-l aud bâzâind la primirea mesajului. Însă telefonul nu scoate un sunet.

— Ciudat, îi spun. Ai primit mesajul cu numele restaurantului?

— Ăăă…

Se uită la ecranul telefonului, în continuare întunecat.

— Da, așa cred.

— De unde ți-ai dat seama? Nici măcar nu l-ai atins și ecranul e negru.

— Păi am telefonul în modul silențios.

— Ba nu. Ți-a bâzâit acum zece minute.

— Nu știu.

Ia telefonul de pe masă și-l bagă în buzunar.

— Sunt sigur că o să vină și mesajul tău. Doar nu vrei să stau cu ochii în telefon în timp ce luăm masa împreună, nu?

— Stai mereu cu ochii în telefon în timp ce luăm masa!

— Păi da, primesc mesaje de la serviciu. Trebuie să mă uit, în caz că sunt importante.

Nu știu de ce se poartă Tom așa. Doar nu-i cer să zboare cu spatele în jurul Pământului – nu vreau decât să se uite la telefon, ca să-mi confirme că a primit mesajul. Nu i-ar lua mai mult de jumătate de secundă.

— De ce te porți ciudat? întreb mijind ochii la el. De ce nu poți să-mi spui, pur și simplu, dacă ai primit sau nu mesajul?

— Isuse! Bine.

Scoate telefonul din buzunar și bate în ecran.

— L-am primit. OK?

— Deci care e numele restaurantului?

Tom se uită iar la ecran, apoi ridică ochii spre mine. Lasă să-i scape un oftat lung.

— Bine. N-am primit mesajul.

OK, de data asta chiar sunt confuză. De ce minte? N-are niciun sens.

— Să ţi-l trimit iar?

Încleştează maxilarele.

— Trimite-l mai târziu.

Însă nu-l ascult. Trimit mesajul a doua oară şi apoi ridic privirea spre el.

— L-ai primit?

— Eu… am telefonul defect. Nu-ți face griji. Mamei oricum îi place mai mult mâncarea italiană.

Se foieşte în scaun. Nu pare deloc în largul lui. Ce mama naibii se întâmplă?

— Trimite-mi un mesaj, îi spun.

— Poftim? De ce?

— De ce *nu* vrei să-mi trimiți un mesaj?

Într-un final, Tom aşază telefonul pe masă.

— Uite ce, spune, ăsta e telefonul de la serviciu. De aceea nu primesc mesajele tale.

— Telefonul *de la serviciu?*

Cobor privirea spre iPhone-ul lui, care arată ca toate celelalte pe care le au toți cunoscuții mei. La fel cu acela pe care-l are mereu cu el.

— Păi şi unde e telefonul personal?

— Nu-l am la mine. E acasă.

— Deci ai la tine telefonul de la serviciu, dar nu şi pe cel personal?

Ridică din umeri.

— Păi da. Aşa cum am zis, trebuie să mă asigur că nu sunt urgențe la job.

— Ce fel de urgențe? Pacienții tăi sunt morți deja!

Îndeasă telefonul la loc în buzunar.

— Uite ce, tu mi-ai pus o întrebare, iar eu ți-am răspuns. Nu înțeleg ce mai vrei de la mine.

Ce mai vreau? Vreau să ştiu de ce numărul pe care mi l-a dat e evident că nu aparţine telefonului principal. Pentru că nu cred că telefonul pe care-l are permanent cu el nu e cel personal. Asta a fost cea mai de rahat scuză pe care am auzit-o vreodată.

Însă n-are niciun rost să insist să primesc un răspuns. Totuşi un lucru e foarte clar – Tom nu e dispus să-mi spună adevărul.

CAPITOLUL 40

ÎN TRECUT

TOM

Aproape imediat ce ajung acasă de la şcoală primesc alt apel de la mama.

Ezit iar să-i răspund. Probabil a auzit de dispariţia lui Alison şi n-o să fie încântată să audă că tata nu-i de găsit. Se întoarce abia mâine şi nu vreau să intre în panică.

Cu toate astea, trebuie să preiau apelul. Având în vedere tot ce se întâmplă, dacă nu răspund, probabil o să-mi trimită poliţia la uşă în mai puţin de o oră. Trebuie să mă prefac că totul e absolut în regulă. Va fi nevoie să joc un rol demn de Oscar.

— Bună, mamă! o salut pe un ton cât mai normal posibil.

— Tommy!

Vocea i se frânge la celălalt capăt al firului.

— Mi-am făcut atâtea griji pentru tine! Am auzit veştile despre fata dispărută. Nu e vorba de prietena lui Daisy?

— Ba cred că da, îi răspund. N-o ştiam prea bine.

De ce nu mă pot opri să vorbesc despre ea la trecut, pentru numele lui Dumnezeu?

Totuşi mama pare să nu observe lucrul ăsta.

— E absolut îngrozitor, continuă ea. Mai ales după ce au descoperit cadavrul celeilalte fete. Ai auzit vreo veste despre ce s-a întâmplat cu ea?

— Nu, spun, cu toate că i-aş putea da un răspuns foarte informat.

— În fine, tu eşti bine?

— Sunt bine.

— Unde e taică-tu?

Ştiam că va veni şi această întrebare şi tot nu am un răspuns prea bun.

— A plecat la muncă.

— De fapt, m-am hotărât totuşi să sun la el la serviciu şi mi-au spus că azi n-a

ajuns, adaugă, apoi face o pauză. E sus, doarme? Nu trebuie să-l acoperi.

— Eu, ăăă…

Dacă-i spun că doarme la etaj, s-ar putea să-mi ceară să-l trezesc. Nu pot să risc.

— Tocmai a plecat. A spus că se duce la O'Toole's.

Știu din experiență că în cârciuma aia nu răspunde nimeni la telefon. Minciuna pare destul de sigură.

— OK.

Mama lasă să-i scape un oftat prelung. Pare îngrijorată și aproape că mi se face milă de ea, dar apoi mă răzgândesc. Viața ei o să se schimbe în bine datorită a ceea ce i-am făcut eu acelui om. Viețile amândurora se vor schimba în bine.

Mă rog, cât timp nu sunt prins.

— Vin acasă mâine, spune. Doar… ai grijă, scumpule.

— O să am, mamă.

— Parcă ar fi ceva malefic acolo. Rămâi acasă și nu deschide nimănui, în afară de tatăl tău.

Deci… asta înseamnă să nu deschid absolut nimănui.

Mâine va veni mama și va trebui să încerc s-o conving că nu e nevoie să sunăm la poliție pentru tata. N-o să fie dificil. Urăște să sune la poliție pentru tâmpeniile tatei, fiindcă ne facem de râs. Însă categoric n-ar fi prima dată când polițiștii sunt chemați din cauza lui. În micul nostru oraș are reputația că se poartă ca un nemernic când bea.

Cât despre Alison, asta-i cu totul altă poveste. Nu pot decât să sper că lucrurile vor merge spre bine.

CAPITOLUL 41

ÎN TRECUT

TOM

Astăzi n-am primit deloc teme la şcoală, pentru că dispariţia lui Alison ne-a tulburat foarte tare, aşa încât am petrecut aproape toată după-amiaza uitându-mă la ştirile locale. Am încercat să văd nişte seriale de comedie, dar nu m-am putut concentra şi în cele din urmă m-am întors la ştiri.

E cam aceeaşi poveste rulată la nesfârşit. Alison Danzinger, de şaptesprezece ani, a dispărut din locuinţa ei în dimineaţa aceasta. Poliţia o caută şi urmăreşte câteva piste promiţătoare. N-a fost identificat niciun suspect în această dispariţie.

La un moment dat, mă forţez să mănânc ceva la cină – o pungă de Dorito peste care torn în stomac o sticlă de Sprite. Undeva între deschiderea pungii şi scotocitul după ultimele firimituri de pe fund aţipesc dărâmat pe canapea. N-am crezut că ar fi posibil, dar în ultimele treizeci şi şase de ore am fost mai mult treaz.

Mă trezeşte ţârâitul telefonului mobil. Îl găsesc undeva în pliurile canapelei şi-mi sare inima din piept când văd pe ecran numele lui Daisy. Nu am mai vorbit cu ea de dimineaţă, când suspina la mine în braţe.

— Tom…

O aud plângând la celălalt capăt, de parcă nu s-ar fi oprit deloc de azi-dimineaţă.

— Oh, Tom…

— Ce e? Ce s-a întâmplat?

Pe jumătate sunt speriat să nu-mi spună că taică-său e pe drum spre mine, să mă aresteze.

— Au găsit-o pe Alison.

Pentru o fracţiune de secundă, mi se pare un lucru *bun.* Pur şi simplu Alison a fugit de-acasă, iar acum a fost găsită. Şi poate că tata chiar e la bar în momentul ăsta.

Dar, dacă e un lucru bun, de ce plânge Daisy în halul ăsta?

— Tocmai i-au scos cadavrul din râu, suspină ea aproape isteric. Tom…

Râul. Acolo voia Râmă să-l aruncăm pe tata. E locul lui preferat.

Daisy plânge prea tare ca să-mi mai dea şi alte detalii. N-am văzut încă nimic la ştiri, deci presupun că trebuie să fi aflat de la tatăl ei.

Mă întreb ce altceva i-a mai spus.

— Era mutilată, reuşeşte să îngaime. L-am auzit pe tata vorbind despre asta la telefon. A spus că… arăta de parcă ar fi fost *torturată*.

La fel ca Brandi.

Simt cum mă inundă un val de greaţă când îmi amintesc că, în perioada de interogatorii de după găsirea cadavrului lui Brandi, pe Râmă l-au chemat de două ori. Eu credeam că abia dacă se cunoşteau, însă e evident că m-am înşelat.

Oare ce am descătuşat?

Aud pe fundal, la celălalt capăt, vorbindu-se tare, iar Daisy coboară vocea până devine o şoaptă.

— Trebuie să închid. Tata nu mă lasă să vorbesc cu tine.

Chiar dacă bănuiam asta, faptul că o aud de la ea îmi înfige un cuţit în piept.

— Nu te lasă?

— Îmi pare rău! Nu e vorba de tine, pur şi simplu, în momentul ăsta nu are încredere în niciun copil din liceu.

E o uşurare să aud că nu sunt suspectul principal. Şi de ce aş fi? Tot ce ştie e că eu şi Alison nu prea ne înţelegeam. Da, eu sunt „iubitul” misterios cu care urma să se întâlnească Brandi în noaptea în care a fost ucisă, dar, din câte ştiu, şeful poliţiei habar n-are de asta. Singura persoană care ştia e Alison, iar ea nu mai trăieşte.

Înainte să mai adaug ceva, în fundal răsună altă voce.

— Trebuie să închid, Tom. Vorbim mai târziu.

— Te iubesc, Daisy, rostesc în receptor, însă ea a închis deja.

CAPITOLUL 42

ÎN TRECUT

TOM

Până a doua zi de dimineață, știrile despre Alison Danzinger nu au încetat să curgă. Am văzut de cinci milioane de ori imagini cu porțiunea de râu unde a fost descoperit cadavrul. Și m-am uitat iar și iar la ele, fără încetare.

Școala a fost închisă azi, așa că stau singur în casă, uitându-mă obsesiv la știri. Aș vrea să-l sun pe Râmă sau să-i dau un mesaj, dar mă tem că s-ar putea ca telefoanele să ne fie urmărite sau ceva de genul ăsta. Oricum, singura persoană cu care vreau *într-adevăr* să vorbesc e Daisy.

Mama intră pe ușă cam la ora patru, cu un rucsac enorm atârnat pe umăr. Sar de pe canapea s-o ajut să-l aducă în casă, dar e dornică mai degrabă să mă îmbrățișeze, așa că-l las jos.

— Oh, Tommy!

Mă strânge un pic cam tare. Însă, spre deosebire de tata, mama e mult mai mică decât mine și nu mi-ar putea face rău nici dacă ar vrea.

— Mi-am făcut atâtea griji pentru tine.

— Sunt bine.

— Dar fata aia…

Mama îmi dă drumul și se trage în spate.

— Au găsit-o moartă, nu?

— Da, așa e.

Și acum pot vorbi cât vreau despre ea la timpul trecut.

Mama rămâne tăcută preț de o clipă, cu buzele strânse. Profit de ocazie să apuc iar rucsacul.

— Îți car eu ăsta sus.

Înainte să apuce să protesteze, mă reped pe scări cu rucsacul pe umăr. Îl duc în dormitorul lor și-l las pe pat. Tata n-a dormit aici în ultimele două nopți, dar niciodată nu se deranjează să-și facă patul, așa că așternuturile sunt încă în

dezordine, rămase aşa de alaltăieri. Pare că a dormit aici azi-noapte. Nimeni n-ar putea dovedi altceva.

Când ajung jos, o găsesc pe mama în living, frângându-şi mâinile.

— Tom, unde e taică-tu?

Minunat! Abia a păşit pe uşă şi deja a început cu asta. M-am gândit că poate apucăm măcar să luăm cina.

— La serviciu, cred.

— Am sunat la magazin. Nici azi n-a apărut.

Ridic din umăr.

— Atunci nu ştiu.

— L-ai văzut în dimineaţa asta?

— Da.

Mama îşi muşcă buza de jos.

— Ştii ceva, maşina lui e în garaj. Voiam s-o bag pe-a mea acolo, dar nu am avut loc de a lui.

— Probabil s-a dus pe jos unde-o fi avut de gând să meargă.

De parcă tata s-ar duce undeva pe jos! Nu scapă niciodată ocazia să conducă beat. Dar are o grămadă de prieteni care să-l poată duce cu maşina, la o adică.

Ştiam că prezenţa maşinii o să-i dea de bănuit mamei. Dar ar fi fost şi mai rău s-o abandonăm undeva pe marginea drumului, unde ar fi fost uşor descoperită de poliţie.

Mama se încruntă.

— Dar l-ai văzut azi-dimineaţă?

— M-ai mai întrebat asta. Ţi-am zis că l-am văzut.

Coboară privirea. Pare să se uite la ceva. Îmi bat cu disperare capul să-mi dau seama la ce se uită, când o aud cum izbucneşte:

— Ce s-a întâmplat cu covorul meu?

Oh, Isuse Cristoase, covorul! Am uitat complet de asta.

— Am vărsat suc de merişoare pe el şi l-am pătat tot, aşa că l-am aruncat.

— L-ai aruncat? face ochii mari. Tom, n-ar fi trebuit să faci asta! Puteam să-l ducem la curăţat.

— Îmi pare rău! Era pătat rău de tot şi am crezut că nu mai e nimic de făcut.

— Mai e pe trotuar sau…?

— Îmi pare rău, dar l-au luat gunoierii. E prea târziu.

— Oh, Tom! oftează ea. Mi-aş dori să nu fi făcut asta. Chiar îmi plăcea covorul acela. Ştiu că era niţel jerpelit şi ni se agăţa în picioare, dar îl aveam de multă vreme şi mă ataşasem de el.

Cumva, îmi imaginez că între noi doi ar avea loc o conversație asemănătoare și dacă i-aș spune ce s-a întâmplat de fapt cu tata.

— În sfârșit… spune uitându-se la ceas. O să mă întind o oră sau două, apoi o să pregătesc cina. Crezi că taică-tu o să ajungă la timp să stea cu noi la masă?

— A spus că probabil n-o să ajungă.

Nu pare surprinsă.

— OK, atunci o să fim doar noi doi.

Cu umerii căzuți, pornește cu greu pe scări, spre dormitor. Mă uit cum urcă până la etaj și aștept să aud ușa de la dormitor închizându-se, apoi pornesc televizorul, să mă uit în continuare la știri.

CAPITOLUL 43

ÎN PREZENT

SYDNEY

OK, sunt de acord, chestia cu telefonul e super-ciudată.

Din moment ce Tom m-a lăsat baltă ca să petreacă timp cu maică-sa fără mine, am trecut pe la Gretchen și Randy. Randy e plecat cu treburi, dar Gretchen abia aștepta să asculte toată povestea despre telefonul lui Tom care nu primea mesajele de la mine. Și arată cât se cuvine de perplexă.

— Ce crezi că înseamnă asta? mă întreabă în timp ce-și îndeasă în gură un pumn de popcorn.

Gretchen e genul de persoană care simte mereu nevoia să-mi ofere o tratație când trec pe la ea, lucru destul de drăguț.

Ridic dintr-un umăr.

— Na, ce să zic, nu prea dă bine că iubitul meu mă sună și-mi trimite mesaje de pe un telefon secret, se pare.

— Poate că spune adevărul. Ai zis că e dependent de muncă, deci are sens să-și ia peste tot telefonul de serviciu cu el. Și n-are geantă, ca noi, să care mai multe telefoane.

— Da…

Iau și eu niște floricele din castronul de lemn pus de Gretchen pe măsuța de cafea.

— N-aș fi făcut mare caz de asta, dar a devenit foarte agitat când am început să-i pun întrebări. Chiar mi s-a părut că ascunde ceva.

— Păi și ce crezi că ascunde? face ea ochi mari. Crezi că ar putea fi căsătorit?

— Nu, nu cred asta. Am fost la el acasă. Nu locuiește nicio femeie acolo. În plus, nu pare să-l îngrijoreze că suntem văzuți în public.

Deși…

Ori de câte ori mergem să mâncăm, alegem alt restaurant. *Absolut de fiecare dată.* Eu și Jake aveam un bistro unde mergeam aproape în fiecare weekend, dar

Tom pare foarte refractar la ideea de a avea locul nostru „obișnuit”.

— Păi și atunci?

Nu știu ce să cred. Chiar nu bănuiesc prezența altei femei în peisaj, însă faptul că Tom își ia cu el doar telefonul de serviciu e, categoric, semn rău – înseamnă că e și mai dependent de muncă decât mă așteptam. E genul de comportament pe care l-ar avea Jake. Și știm cu toții cât de grozav a funcționat relația noastră.

Iar eu nu vreau ca lucrurile să se năruiască și cu Tom așa cum s-a întâmplat cu Jake. E un tip foarte bun. E dulce, inteligent, își iubește mama și, de asemenea, e *foarte* plăcut de privit.

Oh, Dumnezeule, chiar mă îndrăgostesc de el.

— Hai să luăm cina împreună! sugerează Gretchen. Mă pricep foarte bine la oameni. O să-ți spun în două secunde dacă te înșală.

— Îmi pare rău, dar n-o să accepte.

— De ce nu?

— Ar fi trebuit să-i vezi fața când i-am sugerat să-mi cunoască prietenii. Ți-am zis – are probleme cu implicarea emoțională.

Mă strâmb sugestiv.

— Încă e atârnat de fata aia de care-a fost îndrăgostit în liceu.

— Oh, Doamne ferește! spune Gretchen, acoperindu-și gura cu palma. În liceu? Serios?

— Știu, dar a lăsat să se înțeleagă că voia să se însoare cu ea, iar apoi fata a murit sau ceva de genul ăsta. Părea foarte trist când vorbea despre ea.

— Ahh, dar e drăguț!

Mă las pe spate în canapea, căci simt că mi se învârte capul. Nu știu ce să fac. Chiar încep să mă îndrăgostesc de Tom, însă, în același timp, numărul de semnale de alarmă a devenit aproape inacceptabil. Aș putea face față faptului că nu vrea să-mi cunoască prietenii, dar treaba asta cu telefonul chiar mă deranjează.

Poate că ar trebui să-l rog pe Jake să-l verifice.

Desigur, ar fi complet umilitor. Nu vreau să-i spun fostului iubit că tipul cu care l-am înlocuit nu e demn de încredere și că e nevoie de o verificare a trecutului său ca să mă încumet să avansez cu relația. Mai degrabă mi-aș dori ca Jake să creadă că mă văd cu un tip grozav și că el a ratat povestea de iubire pentru că nu a putut să-și facă timp.

În plus, Jake e ocupat până peste cap. N-am văzut nimic prin ziare despre vreo arestare în cazul uciderii lui Bonnie sau al celorlalte două femei. Dacă ar fi arestat pe cineva, categoric aș fi aflat de asta.

— Apropo, spune Gretchen, expoziția mea de la muzeu se va închide curând. Vreau să treci și tu s-o vezi înainte de a fi scoasă de acolo.

Izbucnesc în râs.

— Dar am văzut-o deja!

— Știu, admite ea, însă vreau ca prietenii mei să mai treacă o dată s-o admire înainte de-a fi scoasă din muzeu. Am muncit atât de mult la ea!

— Știu că ai muncit. Numai despre asta ai vorbit luni întregi.

Îmi aduc aminte cât o deranja pe Bonnie că Gretchen vorbea doar despre asta, însă nu spun nimic. N-are niciun rost să întinez amintirile lui Gretchen despre Bonnie cu mărturisirea că prietena noastră o găsea uneori foarte enervantă.

— M-a consumat de tot, recunoaște ea. Chiar și în noaptea de dinainte am fost la muzeu, până spre dimineață, să lucrez la asta!

Mă încrunt. Mă deranjează ceva la ce-mi spune Gretchen. Însă nu pot să spun exact ce anume și, înainte să apuc să-mi dau seama, auzim cheia răsucindu-se în broască și lui Gretchen i se luminează privirea.

— S-a întors Randy! Mă întreb ce-a luat…

— Unde a fost mai exact?

— Unul dintre chiriași i-a oferit un card cadou pentru niște lucrări suplimentare, îmi explică ea. Așa că s-a dus într-un mall din Herald Square. A zis că o să cumpere ceva cu care „să botezăm” apartamentul, acum că m-am mutat și eu aici. Nu-i drăguț?

— O pictură?

— Habar n-am. Dar Randy are foarte mult bun-gust, așa că sunt convinsă că va alege bine.

Randy are bun-gust? Mă uit înjur prin apartamentul golaș, care arată doar puțin diferit față de cum arăta când era casă de burlac. Iar tipul nu poartă decât blugi și tricou, uneori și un hanorac. Pe ce-și bazează mai exact afirmația că are „mult bun-gust”? Dar na. Gretchen e îndrăgostită și crede că Randy e perfect.

Randy dă buzna în apartament ținând în mână ceva mare de tot – de cel puțin șaizeci de centimetri lățime. Nu prea-mi dau seama ce e. Arată ca o… structură de sticlă plină cu pământ. Din expresia lui Gretchen, îmi dau seama că și ea e perplexă. Se ridică în picioare, cu mâinile în șolduri.

— Ce-i *asta?* îl întreabă pe Randy.

— O fermă de furnici! răspunde el mândru.

— O ce?

Ar fi prea puțin să spun că Gretchen nu pare deloc încântată, fiindcă arată de parcă ar vrea să-l pocnească drept în față, dar îi e teamă ca el să nu scape ferma

de furnici și s-o spargă.

— E o fermă de furnici, repetă Randy. Mă gândeam că o putem pune acolo, lângă fereastră. Așa o să putem vedea tot ce se întâmplă înăuntru.

— Oh, nu!

Gretchen sare în fața lui, cu gândul să-l împiedice să intre în cameră cu acea cutie de sticlă plină cu furnici.

— Nu vreau așa ceva la mine în casă. În niciun caz.

— De ce nu? întreabă Randy, încruntându-se. E foarte tare.

— Nu, nu e! țipă Gretchen. Dacă scapă furnicile de-acolo?

— N-o să scape.

— Furnicile *categoric* o să scape!

Gretchen ridică brațele în aer, dezolată, apoi se uită la mine.

— Sydney, ajută-mă un pic.

— O fermă de furnici e o chestie destul de scârboasă, Randy, spun.

Lasă ferma de furnici pe podea și Gretchen se trage instinctiv câțiva pași înapoi.

— Păi nu știu ce-ai vrea să fac, Gretchen. N-o pot returna. Ar trebui s-o arunc?

— Nu-mi pasă ce faci cu ele! strigă prietena mea. Poți și să le arunci și să tragi apa peste ele, nu-mi pasă câtuși de puțin!

Randy se întunecă la față.

— Nu fac asta. E *oribil.*

Gretchen chiar și-a ieșit din minți din cauza furnicilor. Nu pot s-o condamn. Nici eu nu le-aș vrea la mine în casă. S-a îmbujorat toată la față și acum simt că e pe cale să izbucnească o ceartă în toată regula.

— Cred că mai bine plec, Gretchen, spun. Dar, ăăă… succes.

În timp ce mă grăbesc să ies din apartament, îmi dau seama că e ceva ce nu-mi dă pace. Însă nu pot să spun exact ce.

O să-mi dau eu seama până la urmă.

CAPITOLUL 44

În cele din urmă, sfârşesc prin a comanda nişte mâncare chinezească pentru cină.

Şi comand mult prea multă. Întotdeauna iau prea mult când comand mâncare chinezească, dar nu pot să-l pun pe drumuri până aici pe tipul cu livrarea doar pentru o cutie amărâtă de pui cu broccoli. Aşa că îmi comand trei sau patru feluri, gândindu-mă că până la urmă o să le mănânc eu, şi până la urmă zac toate acolo, în frigider, până încep să miroasă şi trebuie să le arunc… Şi apoi, după o săptămână, iar mi se face poftă de mâncare chinezească şi trec iar prin tot procesul, pe care-l numesc „cercul mâncării chinezeşti”.

În timp ce savurez castronul cu vită *chow fun,* cântărind dacă să iau o pastilă antiacid acum sau după ce termin de mâncat, mă gândesc şi cum ar fi să-i dau mesaj lui Tom. Ne-am despărţit cam rece data trecută, după ce a refuzat s-o cunosc pe maică-sa şi a fost de-a dreptul evaziv în chestia cu telefonul. Desigur, dacă îi trimit mesajul, Dumnezeu ştie încotro vor merge lucrurile.

Nu, lasă-l să fiarbă o noapte şi să decidă dacă vrea sau nu să-mi spună adevărul. În orice caz, am alte chestii la care să mă gândesc.

De pildă, conversaţia cu Gretchen. Mi-am tot frământat mintea referitor la ce am vorbit cu ea şi la ce mă deranjează din ce a spus. Dar ce anume, mai exact?

„Chiar în noaptea de dinainte, am muncit la muzeu până spre dimineaţă.”

E greu să uit ziua în care s-a deschis expoziţia lui Gretchen. A fost aceeaşi în care eu şi Randy am găsit-o pe Bonnie mutilată în dormitorul ei. Îmi făcusem împreună cu ea planuri să mergem să vedem expoziţia. Firește, lucrul ăsta nu s-a mai întâmplat.

„Chiar în noaptea de dinainte, am muncit la muzeu până spre dimineaţă.”

Când am vorbit cu Jake despre posibili suspecţi, l-am pomenit pe Randy. Nu voiam să-l incriminez, dar m-am simţit constrânsă de faptul că avea o copie a cheilor din întreaga clădire, iar Bonnie s-a plâns în repetate rânduri că i se pare un ciudat. Nu era vreo dovadă că el e criminalul, dar Jake mi-a spus că-l exclusese deja de pe listă.

„Domnul Muncy are alibi pentru noaptea trecută. Prietena lui s-a aflat cu el tot timpul.”

Numai că Gretchen, prietena lui, *nu* s-a aflat cu el tot timpul. A fost la muzeu

până spre dimineaţă, lucrând la expoziţia ei.

Sfinte Sisoe!

Apuc telefonul şi selectez numărul lui Gretchen din lista de contacte. Telefonul sună de câteva ori înainte să răspundă.

— Ce e, Syd?

— Gretchen. Unde ai fost, de fapt, în noaptea în care a fost ucisă Bonnie?

La celălalt capăt se lasă o tăcere lungă.

— Poftim?

— Când am fost la tine mai devreme, continui, mi-ai zis că în noaptea de dinaintea deschiderii expoziţiei ai stat la muzeu până spre dimineaţă. Dar la poliţie ai spus că ai fost toată noaptea cu Randy. Însă n-ai fost.

O altă tăcere prelungită.

— Aşa. Păi trebuie să fi greşit. Am fost acasă în noaptea de dinaintea deschiderii expoziţiei. În noaptea *de dinaintea* acesteia am stat la muzeu până spre dimineaţă.

— Gretchen…

— Aşa a fost!

Scrâşnesc din dinţi.

— Te rog, încetează. Ştiu ce-ai zis. Şi îmi amintesc când s-a deschis expoziţia.

— Sydney…

— *Spune-mi adevărul.*

Lui Gretchen i se frânge vocea.

— Bine. Am fost la muzeu. I-am minţit pe poliţişti. Asta vrei să auzi?

— Oh, Dumnezeule! exclam. I-ai minţit pe poliţişti? Tu vorbeşti serios?

— Păi ce puteam să fac? se smiorcăie ea. Uite, Randy nu i-a făcut niciun rău lui Bonnie. N-ar fi făcut în veci aşa ceva. Dar, dacă n-avea alibi, ar fi pus totul pe seama lui! E administratorul şi are toate cheile şi mai e şi…

— Ce mai e?

Gretchen rămâne tăcută.

— Gretchen, ce mai e? Ce se întâmplă?

— O să sune mai rău decât e, spune încet.

Mă încrunt.

— Ce e?

— Acum câţiva ani, continuă Gretchen, adică *mult* înainte să-l cunosc, a existat o fată care l-a acuzat c-o hărţuieşte.

Rămân cu gura căscată.

— *Poftim?*

— Și au existat și acuzații de agresiune, dar a fost *atât* de nedrept, îi dă ea înainte. Mi-a povestit totul și, serios acum, n-a greșit cu nimic. Dar, cu chestia asta la dosar, ne-am gândit amândoi că ar fi mai bine dacă ar avea un alibi.

„Ne-am gândit amândoi că ar fi mai bine."

— Gretchen, o întreb, Randy ți-a *cerut* să minți pentru el?

— Nu! strigă ea. Adică da, el a sugerat, dar eu am fost *complet* de acord. Nu m-a presat să fac nimic anume.

Minunat, pur și simplu, minunat!

— Trebuie să te duci la poliție și să spui adevărul.

— *Nu*. Te rog, nu mă obliga, Syd.

Dacă înainte s-a abținut să izbucnească în plâns, de data asta categoric am făcut-o să-și piardă controlul.

— Randy nu e un criminal. *Nu* e. Doar nu crezi că i-ar fi putut face lui Bonnie lucrurile alea îngrozitoare, nu-i așa?

— Nu știu…

— Nu i le-a făcut! suspină ea. Îl iubesc, Sydney. Nu am mai simțit niciodată așa ceva pentru un bărbat. Vreau să-mi petrec tot restul vieții alături de el.

Stomacul mi se întoarce nițel pe dos la gândul că Gretchen s-ar putea mărita cu Randy Muncy. Pe de altă parte, îl știu de doi ani și poate că e un pic cam ciudat, dar mi-e destul de greu să mi-l imaginez făcându-i toate lucrurile acelea îngrozitoare lui Bonnie, iar Gretchen e clar că-l iubește din toată inima. Cu toate astea, e ceva la el care mă face să nu mă simt în largul meu.

Îmi muşc buza de jos, încercând să mă hotărăsc ce să fac. Am numărul lui Jake în telefon, iar cazul lui Bonnie e încă nerezolvat. Aș putea să-l sun și să-i spun de minciuna lui Gretchen. Însă, în același timp, dacă chiar nu cred că Randy a ucis-o pe Bonnie, ce naiba aș rezolva? I-aș face prietenei mele viața un calvar, i-aș trăda încrederea, aș distruge reputația lui Randy și probabil că i-aș pune și jobul în pericol… și toate astea pentru ce? Dacă nu-i fac dreptate prietenei mele, nu au niciun rost.

În plus, Jake mi-a spus că au niște amprente neidentificate, care se potrivesc la două scene ale crimei. Dacă amprentele lui Randy sunt în sistem, *nu putea* fi el.

Sau putea?

— Syd? își trage nasul Gretchen. O să… o să spui cuiva?

— Nu cred.

— Oh, mulțumesc!

Îmi imaginez ochii lui Gretchen plini de lacrimi, nasul ei mic de un roz-aprins.

— Îți mulțumesc foarte mult, Syd! Ești cea mai bună prietenă din lume. Dacă

eu și Randy o să ne căsătorim vreodată, o să te fac domnișoară de onoare la nuntă.

Îhh! Aproape că ar merita să-l torn pe Randy doar ca să evit onoarea asta dezgustătoare.

Gretchen își petrece următoarele câteva minute depășindu-se pe sine în încercarea de a-mi spune cât de recunoscătoare îmi e și cât de norocoasă e să-l aibă pe Randy. O las să vorbească, dar în tot acest timp nu mă pot abține să nu mă întreb dacă nu cumva fac o greșeală îngrozitoare.

CAPITOLUL 45

ÎN TRECUT

TOM

După ce, în ultimele două zile, n-am consumat nimic altceva decât porcării şi sucuri, e grozav că mama pregăteşte o cină adevărată în seara asta. Râmă, pe de altă parte, ar fi foarte fericit să mănânce la fiecare masă doar chipsuri şi cred că uneori asta şi face – poate şi din acest motiv are tenul foarte afectat.

În timp ce luăm o cină caldă cu pui şi orez, aşezaţi la masa din bucătărie, mama îmi povesteşte procedura suferită de unchiul Dave, fiindcă ştie cât mă fascinează de obicei astfel de lucruri, însă de data asta nu prea am stare pentru aşa ceva. Totuşi mă prefac c-o ascult. Dau din cap ori de câte ori e necesar şi reuşesc să zâmbesc vag când îmi spune că unchiul Dave a fost trimis acasă şi că se simte bine. Însă, în realitate, tot ce-mi spune e doar zgomot de fundal.

— Cum se simte Daisy? mă întreabă după ce termină povestea cu unchiul.

— Daisy?

— Păi da, nu erau apropiate ea şi Alison?

— Oarecum.

— Trebuie să fie tare tristă.

N-am de unde să ştiu. Azi am încercat de mai multe ori s-o sun pe Daisy şi de fiecare dată a intrat căsuţa vocală. Nu vreau să-i spun mamei că tatăl lui Daisy i-a interzis să vorbească cu mine, pentru că atunci ar trebui să-i spun şi de ce.

— Ştii, spune mama căzută pe gânduri, chiar mă întreb…

N-am nicio idee care ar fi lucrul teribil despre care-şi pune mama întrebări, pentru că exact în momentul acela se aude soneria. O văd cum răsuceşte iute capul spre uşa de la intrare.

— Crezi că taică-tu şi-a uitat cheile?

Nu ştiu cine e la uşă, dar ştiu că nu e tata căutându-se de cheile de la casă.

— Poate…

Mama se şterge pe faţă cu un şervet, apoi se îndreaptă spre uşă. Mă ridic şi eu

de pe scaun și mă strecor ușor într-acolo, să văd cine a venit. Sunt convins că trebuie să fie cei de la poliție, dar nu, o văd pe mama discutând cu un bărbat de vârstă mijlocie, cu ditamai burtoiul și părul pieptănat pe spate. Pare să-i înmâneze ceva, apoi vorbesc încet încă un minut.

Cine e *ăla?*

Mama închide ușa și pare surprinsă să dea peste mine în hol.

— Tom, spune. Nu te-am văzut venind.

Atunci observ ce are în mână – obiectul pe care i l-a dat bărbatul. E un telefon.

— Era barmanul de la O'Toole's, spune. Tatăl tău și-a lăsat telefonul acolo, spune, apoi adaugă: Acum două seri.

Nu știu ce să-i răspund.

— Oh!

— Ți-a spus că și-a pierdut telefonul?

Clatin încet din cap.

— Nu, n-a pomenit nimic de asta.

Mama se uită peste umăr spre ușă, apoi iar la mine.

— Barmanul a mai zis că n-a trecut pe-acolo de când și-a uitat telefonul. Și n-a fost nici la serviciu. Deci unde crezi că e?

Mi s-a uscat gura. Îmi amintesc mie însumi că, și dacă o să intre la bănuieli că s-a întâmplat ceva cu tata, asta nu înseamnă că știe ce s-a întâmplat. Cu toate că m-a văzut o dată amenințându-l cu vătraiul. Totuși…

Mama se uită iar spre podea și aproape că-i văd rotițele învârtindu-i-se în minte. Mi-aș dori să se oprească. Nu poate și ea să înceteze, pur și simplu, să se mai gândească la asta și să îngăduie să ne bucurăm de o cină împreună?

— Tom, spune, când ai scos covorul pe trotuar?

Iar nenorocitul de covor! N-ar fi trebuit să-l las să se târască afară din bucătărie. Ar fi trebuit să-i tai gâtul chiar acolo și, atunci, n-am mai fi avut toată discuția asta.

— Acum două zile, spun.

— Adică marți?

— Da.

Se încruntă.

— Dar gunoiul e ridicat luni. Deci cum de au luat deja covorul?

Deschid gura, însă nu-mi iese nicio vorbă. A făcut o observație foarte bună. Nu știu să-i explic de ce a dispărut covorul. Nu are sens să pretind că l-am încărcat în mașină, ca să-l arunc chiar eu. Și oricum i-am zis deja că l-a luat gunoierul. În mod sigur însă, nu-i pot spune adevărul.

Mama ridică bărbia să se uite la mine – în ultimii doi ani, am întrecut-o în înălțime, lucru în continuare un pic ciudat pentru mine. În timp ce-mi cercetează chipul, nu mă pot abține să nu-i observ artera carotidă expusă la vedere și abia dacă-i sesizez pulsul ușor crescut.

— Tom? spune încetișor.

Așteaptă să-i răspund ceva, dar n-am ce spune. Din fericire, sunt salvat iar de țârâitul soneriei de la intrare. Cobor umerii, ușurat. Nu știu dacă barmanul mai are vreo întrebare pentru mama, dar măcar am câștigat câteva minute să găsesc ceva de zis.

Însă ușurarea mea e de foarte scurtă durată, când văd cine stă în prag.

Comandantul Driscoll în persoană.

CAPITOLUL 46

ÎN TRECUT

TOM

Șeful poliției din oraș e la ușa noastră.

A fost destul de dificil și când m-a interogat la școală. Dar să vină acasă e deja alt nivel. De ce se află aici? E vorba de Alison?

— Scuze că vă deranjez, doamnă Brewer.

Comandantul Driscoll poartă aceeași cravată cu pătrățele și aceeași cămașă albă pe care le avea de dimineață, de data asta asortate cu un pulover albastru.

— Am câteva întrebări pentru Tom.

În ciuda faptului că m-a strâns cu ușa acum câteva clipe, mama se bagă între mine și polițist.

— În legătură cu ce?

Comandantul strânge buzele, evident deloc surprins de faptul că ea n-o să se dea înapoi și n-o să-l lase să intre în casă.

— În legătură cu Alison Danzinger.

Mama se gândește, dar nu se mișcă din ușă.

— De ce trebuie să vorbiți cu Tom despre ea?

— Alison a fost ucisă cu bestialitate, spune comandantul Driscoll cu voce gravă. Vorbesc cu toți cei care au știut-o bine, în speranța că îl putem găsi pe monstrul care a făcut asta, ca să-l aducem în fața justiției.

Aproape că sper ca mama să continue să-i refuze accesul în casă, dar ea se dă la o parte. Instinctiv, fac și eu un pas înapoi.

— Puteți discuta în living, Jim, îi spune mama.

O urmez în living, recitând în cap un discurs încurajator. Am vorbit deja cu domnul Driscoll. Nu știe nimic, altminteri aș fi fost deja încătușat. Nu face decât să încerce pe dibuite.

Mă așez pe canapea, cu mama alături; picioarele aproape că ni se ating. Comandantul Driscoll se așază în fotoliul tatei, în fața noastră. Are pe chip

aceeaşi expresie sumbră pe care o avea în biroul directorului, doar că mult mai accentuată. Fiindcă pe atunci sperau s-o găsească pe Alison în viaţă. Acum ştiu ce s-a întâmplat cu ea.

Pentru Alison nu mai există nicio speranţă – tot ce pot face e să-l aducă pe ucigaşul ei în faţa justiţiei.

— Tom, se strâmbă el. Daisy mi-a spus că ţi-a povestit cum am găsit-o pe Alison.

— Da.

Cu toate că Daisy nu mi-a spus nimic din ce n-aş fi putut afla de peste tot de la ştirile din ultimele douăzeci şi patru de ore.

— De asemenea, am auzit de la câţiva elevi, continuă el, că tu şi Alison nu vă aveaţi deloc bine. Nu era deloc mulţumită că te vezi cu Daisy.

Mama se încordează lângă mine şi trebuie să mă lupt să-mi păstrez calmul.

— Nu era mare chestie.

Comandantul îşi drege vocea.

— Şi mi-ai spus că ai fost acasă alaltăieri-noapte?

— Corect, confirm. Toată noaptea.

— Şi tatăl tău a fost aici, cu tine?

— Corect.

Comandantul poliţiei aruncă o privire spre scări.

— Tatăl tău e acasă acum? Pot vorbi cu el?

— Soţul meu nu-i acasă în clipa asta, intervine mama. Dar o să-i spun să te sune imediat ce ajunge.

— Unde e?

— E încă la serviciu, spune mama fără să ezite.

Poliţistul dă din cap, acceptând minciuna mamei. Nu ştiu de ce a minţit în numele meu. Doar ştie că tata nu e la serviciu.

— Te rog, spune-i să mă sune cât poate de repede.

— Categoric.

Mama însă ridică din sprâncene şi fruntea i se încreţeşte.

— Dar, serios acum, Jim, nu-mi dau seama de ce crezi că Tom ar putea fi implicat în aşa ceva. Îmi ştii băiatul de când era micuţ de tot. Chiar crezi că i-ar putea face vreun rău lui Alison?

Sper că şi comandantul Driscoll va fi de acord cu mama şi va spune că îşi face doar meseria. Însă expresia mohorâtă nu-i dispare de pe chip.

— Trebuie să-ţi spun, Luann, că, după ce am vorbit cu câţiva elevi din clasă, am unele îngrijorări în privinţa lui Tom.

Ce mama dracului înseamnă *asta?* Cine a vorbit cu el despre mine? Și ce i-au zis? Ce *îngrijorări?*

— Despre ce îngrijorări e vorba? se răstește mama la el.

— Ei, circulă niște zvonuri, zice, apoi își freacă genunchii cu palmele. Despre Tom și Alison. Și despre Tom și Brandi.

Oh, nu! Cineva i-a spus despre mine și Brandi. Acum crede, probabil, că eu am ucis-o.

— Uite cum facem, îi spune mamei, când se întoarce soțul tău acasă, de ce nu veniți toți trei la secție? Aș vrea să discut mai amănunțit toate astea și să-i iau și o declarație oficială.

Să venim la secție? Asta sună… înfricoșător.

— Soțul meu o să fie obosit când vine de la muncă, spune mama țeapănă.

— Atunci mâine-dimineață.

— Eu nu înțeleg, pur și simplu, toate suspiciunile astea despre fiul meu, Jim. Știi că Tom e băiat bun. Altminteri nu l-ai fi lăsat să se vadă cu fata ta.

— Nu, confirmă el, nu l-aș fi lăsat.

În acel moment, realizez că tatăl lui Daisy nu mă va mai lăsa în veci în preajma fiicei lui. Chiar dacă toate astea trec cumva și până la urmă nu sfârșesc în spatele gratiilor, tot ce-am avut cu Daisy s-a terminat. N-o să mergem la aceeași facultate. N-o să ne căsătorim. S-a *terminat.*

Însă acum nu mă pot gândi la nimic din toate acestea. Nu vreau decât să-l văd pe polițist plecat de la noi din casă.

Se ridică din fotoliu, scuturându-și de pe pantaloni un noroi invizibil. Dă să se îndrepte spre ușă, dar se oprește brusc din drum.

— Hei, spune el, ce-i asta?

Îi urmăresc privirea îndreptată spre canapea. Simt cum mi se strânge esofagul când realizez la ce se uită.

Pe marginea canapelei se vede un strop de sânge uscat.

Credeam că am curățat fiecare picătură, însă, cinstit vorbind, sângele era *peste tot.* N-aș fi surprins dacă s-ar mai găsi niște picături pe care le-am ratat prin vreo crăpătură sau colțișor de casă. Canapeaua nu-i prea aproape de locul unde i-am tăiat gâtul tatei, dar jetul arterial e foarte puternic și sunt sigur că i-am atins și carotida, pe lângă jugulară, pe care am țintit-o.

Desigur, comandantul Driscoll n-are de unde să știe sigur ce-i acolo. El vede doar un cerculeț maroniu pe un material bej-închis. Însă ridic privirea și văd că mama a pălit de tot – fața ei parcă e o coală de hârtie.

— Pictam, spune ea într-un final.

— Pictați? ridică el dintr-o sprânceană. E o culoare ciudată pentru pictură.

— Pictam ceva artistic, spune mama, uitându-se spre mine. Pentru Tom.

— Înțeleg.

Comandantul dă încet din cap.

— Te deranjează dacă iau o mostră din… pictura asta?

— De fapt, mă cam deranjează, răspunde mama și ridică bărbia. Eu și Tom tocmai luam cina și ți-am dat deja destul din timpul nostru. Nu văd rostul pentru care ai lua o mostră dintr-un strop de vopsea de pe canapeaua noastră.

— Nu durează decât o secundă, Luann. Am în mașină o trusă de colectare.

Mama mijește ochii spre el.

— Nu-ți trebuie *mandat* pentru o treabă ca asta?

Comandantul Driscoll își ia un moment să-i rumege cuvintele. În cele din urmă, își îndeasă mâinile în buzunare.

— Dacă vrei să-ți aduc un mandat, mă duc să ți-l aduc.

Mama îl dă efectiv afară din casă pe șeful poliției și nu pot respira normal până n-o văd că încuie ușa după el. Imediat ce trage zăvorul, se sprijină cu spatele de ușă, cu umerii tremurând ușor, cu privirea abătută.

— Mamă?

Nu ridică ochii din locul unde fusese covorul.

— Du-te în camera ta, Tom.

— Dar…

— Du-te. Te rog. Eu… spune și ridică privirea spre mine. Am nevoie să rămân un pic singură.

Fac ce mi-a cerut mama. Mă îndrept spre scări, apoi spre camera mea și închid ușa după mine. Când, o jumătate de oră mai târziu, ies să merg la baie, o văd pe mama ghemuită pe podea, în living, frecând de zor marginea canapelei.

CAPITOLUL 47

ÎN PREZENT

SYDNEY

A doua zi de dimineaţă, am o convorbire pe Zoom cu un client nou.

Am încă o perioadă destul de lejeră, dar multă lume vrea să-şi pună finanţele în ordine înainte de sfârşitul anului calendaristic. Bărbatul cu care o să mă văd se numeşte Orson Finley şi întâlnirea ar trebui să înceapă în câteva minute, dar mi-e cam groază. Am dormit foarte prost noaptea trecută – aproape că-mi simt cearcănele vineţii de sub ochi şi în tâmpla stângă am un zvâcnet dureros. Ultimul lucru pe care mi-l doresc e să mă văd cu un client nou, dar ar fi neprofesionist să anulez.

Tot nu ştiu dacă am făcut bine să nu spun poliţiei despre falsul alibi al lui Randy. Oare chiar îl consider capabil de crimă? Nu, nu-l consider. Chiar nu-l consider.

Pe de altă parte însă, n-ar fi cel mai şocant lucru din lume. N-ar fi ca şi cum aş afla, habar n-am, că *mama* e ucigaş în serie.

În cele din urmă, motivul pentru care nu sun la poliţie sau măcar pe Jake e Gretchen – nu-i pot face una ca asta. Dacă Randy are un istoric infracţional, o simplă bănuială planând asupra lui ar fi de ajuns să-i distrugă viaţa. Proprietarul clădirii l-ar concedia aproape sigur, dacă ar crede că există şi cea mai mică posibilitate ca el să fie vinovatul pentru uciderea lui Bonnie. Şi ar devia timp şi resurse importante de la găsirea adevăratului criminal.

Alarma telefonului sună, avertizându-mă că e timpul să particip la întâlnire. Deschid computerul şi, înainte de a mă conecta, arunc o privire în camera video. Mi-am dat cu un pic de fond de ten, care pare să-şi fi făcut treaba, şi am folosit ruj să-mi luminez un pic faţa. Părul n-a vrut să stea cum trebuie în dimineaţa asta, aşa că mi-am prins şuviţele blonde la spate, într-o coadă. Am ajuns să folosesc până la urmă elasticul gofrat dat de Gretchen în amintirea lui Bonnie şi încerc din răsputeri să nu mă gândesc la smocul lipsă de pe scalpul ei.

Mă conectez la apelul de pe Zoom și o secundă mai târziu un chip umple ecranul. Când văd fața sfrijită și coada nepieptănată, îmi dau seama cu cine am de-a face și zâmbetul îmi piere brusc de pe buze.

— Kevin! icnesc. Ce mama dracului?

Bărbatul de pe ecran e Kevin, cunoscut și drept adevăratul Kevin, cunoscut și drept Orson Finley, presupun. În momentul ăsta, habar n-am care e numele lui real. Singura certitudine e că mi-a mâncat o *grămadă* de timp.

— Îmi pare foarte rău că trebuie să fac asta, Sydney, spune el repede, dar, de fiecare dată când am reușit să dau de tine, n-ai vrut să-mi vorbești.

— Așa e. Cei mai mulți ar fi înțeles deja mesajul, întind mâna spre mouse, să mă deconectez din apel.

— La revedere, Kevin! Sau Orson. Sau cum naiba te-o chema.

— Te rog, nu închide!

Se apleacă spre ecran și îi văd cearcănele întunecate de sub ochi.

— Te rog, Sydney! Întâlnirea cu tine a fost una din cele mai bune pe care le-am avut vreodată. Adică doar nu crezi că-i prezint mamei toate fetele cu care ies?

Dumnezeule, sper că nu!

— Kevin…

— Trebuie să-mi mai dai o șansă, pledează el. Te rog, doar ascultă-mă. Dă-mi șaizeci de secunde.

— Kevin…

— Șaizeci de secunde. *Te rog.*

În ciuda faptului că știu că n-ar trebui, încuviințez din cap. Îi ofer șaizeci de secunde să scoată din el tot ce are de zis și sper ca după asta să mă lase în pace pentru totdeauna.

— Trebuie să știi, spune, că mi-e rușine de felul în care m-am purtat cu tine în seara aceea. Nu sunt o persoană agresivă, dar mi s-a părut că simți ce simt și eu și am împins lucrurile prea departe. Mi-e rușine și draga de mama ar fi și ea rușinată dacă ar ști. Îți datorez aceste scuze – îmi pare foarte rău, Sydney!

Ultimul lucru la care mă așteptam de la bărbatul ăsta (sau de la orice bărbat, de fapt) era să-și ceară iertare. În ciuda tuturor celor întâmplate, sunt impresionată.

— Apreciez.

— Deci ce crezi? mă presează el. Ai fi dispusă să-mi acorzi a doua șansă?

Chiar dacă apreciez faptul că și-a cerut scuze, acum mă văd cu altcineva. Și, chiar dacă nu m-aș vedea, n-aș mai merge în ruptul capului la o întâlnire cu unul

care m-a atacat o dată. Cum își imaginează că ar fi posibil așa ceva?

— Nu prea cred, Kevin.

Ochii căprui îi ies din orbite în fața camerei.

— Te rog, Sydney, te implor. Te-aș face atât de fericită.

— Îmi pare rău, îi spun cu blândețe, dar ferm, răspunsul e în continuare „nu”.

— Tot ce-mi doresc e o șansă să stau alături de tine și să discutăm față în față, insistă. Nu-i corect să te pot vedea doar printr-o fereastră.

Stai, ce?

— Ce-ai spus?

— Am spus că vreau să ne vedem față în față.

— Nu, rostesc printre dinți, ce-ai spus despre *fereastră?*

Kevin are privirea unei căprioare prinse în bătaia farurilor.

— Fereastră?

Rahat!

Înainte să-i dau șansa de a mai rosti vreun cuvânt, apăs pe butonul roșu și mă deconectez din apel. Îndată ce ecranul se înnegrește, sar din scaunul ergonomie de la birou și traversez încăperea, spre geam. „Nu-i corect să te pot vedea doar printr-o fereastră.” Nenorocitul ăla ciudat m-a *urmărit?*

Îngrozită, mă uit pe geam la pietonii și mașinile de pe stradă. De la etajul meu, pietonii par furnici și mașinile par de jucărie. Ar fi imposibil să mă vadă cineva aici, sus… Sau nu?

Apoi ridic privirea spre clădirile dimprejur. Sunt două blocuri cu vedere destul de bună spre blocul meu. Și clădirile astea au, efectiv, sute de ferestre. Sute de oportunități ca cineva să mă urmărească.

Un fior rece îmi coboară pe șira spinării.

Poate ar trebui să-l sun pe Jake. Pe de altă parte, el nu e genul de polițist dispus să-și folosească insigna ca să forțeze regulile și să intimideze vreun nemernic care nu mă lasă în pace. Mi-ar spune să obțin un ordin de restricție și pur și simplu n-am nevoie de bătaia asta de cap acum, când am atâtea pe cap.

În plus, dacă-l sun pe Jake, n-o să mă pot abține să nu-i povestesc și despre faptul că Randy nu are un alibi real.

Apuc șnurul jaluzelelor și, oftând lung, le cobor până jos, să tai vederea lumii de afară către mine. Gata – problemă rezolvată.

În timp ce mă gândesc cum să procedez mai departe, aud soneria. Sar cât colo de la fereastră, cu inima bubuind. Cine naiba sună la ușă la nouă dimineața? Nu am deschis niciunui curier la interfon.

Apoi mă uit la ecranul computerului. Întâlnirea pe Zoom a luat sfârșit, dar

dacă acest Kevin nu s-a conectat de acasă? Pe fundal nu se vedea nimic, pusese filtrul de estompare a fundalului, așa că se putea afla oriunde.

Dacă acum e la mine la ușă?

Iau telefonul de pe birou. OK, n-am niciun motiv să intru în panică. Dacă Kevin e la ușă, o să sun la poliție. Ușile sunt destul de zdravene și mă îndoiesc că ar putea intra cu forța, mai ales că am zăvorul tras.

L-am tras oare?

Soneria țârâie a doua oară, de data asta atât de lung, de parcă cineva a înfipt degetul în buton și l-a uitat acolo. Cel de dincolo de ușă vrea neapărat să intre.

Mă grăbesc spre ușă, cu inima bubuind să-mi spargă pieptul și simțind încă ochi înfipți în ceafă, chiar dacă jaluzelele sunt trase. Chiar în secunda aceea observ că n-am tras nenorocitul de zăvor. Oh, Doamne Dumnezeule, cum pot fi atât de *proastă?*

E în regulă. O să sun la poliție. Apoi o să-i sun pe Gretchen și pe Randy. De fapt, e chiar mai bine că se întâmplă așa. Mă tot chinuiam să găsesc o cale de a-l reclama pe Kevin, având în vedere că nu știu nimic despre el, dar, dacă îl prinde poliția aici, emiterea unui ordin de restricție va fi mult mai simplă.

Mă uit pe vizor și…

Oh. E Randy!

Descui singura yală prăpădită și deschid larg ușa. Pe culoar se află Randy în tricou și blugi, foindu-se de pe un picior pe altul, încălțat cu pantofii lui murdari. Nu e cu mult mai înalt decât Jake, dar nu știu cum se face că pare un copac înalt care își întinde umbra asupra mea.

— Hei, Syd! spune. Putem vorbi un pic?

Ezit. Nu pot să nu-mi amintesc că Randy nu are alibi pentru noaptea în care a fost ucisă Bonnie. Nu erau semne de intrare forțată, iar el avea o cheie. Însă mi-e greu și să mi-l imaginez venind la mine în casă să mă omoare dis-de-dimineață. Și, dacă ar veni pentru asta, are oricum o cheie, după cum am spus, deci nu-i trebuie aprobarea mea.

— OK, spun. Intră.

Mă dau la o parte, să-l las să intre în apartament. Pare foarte tulburat, lucru care mă neliniștește. De ce e așa de agitat?

— Deci uite ce e, spune. Trebuie să-ți arăt ceva. Dar… să nu spui nimănui. OK?

— OK.

Bagă mâna în buzunarul blugilor. Jur pe Dumnezeu, dacă scoate de acolo smocul de păr de pe țeasta lui Bonnie, o să leșin pe loc. Are buzunare adânci și

scotocește câteva secunde până reușește să scoată ce voia să-mi arate. Simt că rămân fără pic de aer în plămâni.

Oh, nu. *Nu!*

CAPITOLUL 48

Mi se face greaţă când văd obiectul din palma lui Randy. *Greaţă.*

— L-am cumpărat ieri, îmi spune cu ochii strălucind, chiar înainte să iau ferma de furnici.

După această introducere, deschide cutiuţa din catifea albastră pe care o ţine în mână. Inelul dinăuntru e făcut din aur alb şi are un diamant micuţ, care sclipeşte în lumina plafonierei.

Îmi e greaţă.

— Pot să-l returnez dacă e nevoie, spune repede. Deci, dacă nu crezi că i-ar plăcea lui Gretchen, pot să cumpăr altul…

Ce-ai zice să-l returnezi şi să *nu* cumperi altul? Ce-ai zice să nu-mi ceri de soţie cea mai bună prietenă?

— Ăăă…

Îi cade faţa.

— E prea mic diamantul?

Diamantul e, într-adevăr, micuţ, dar sunt convinsă că lui Gretchen i-ar plăcea la nebunie. Nu diamantul e problema. Problema e tipul care îl oferă. Poate nu-l consider chiar un criminal, dar tot nu cred că-i destul de bun pentru Gretchen. Ar putea găsi ceva mult mai de soi, dar nici măcar nu caută, pentru că a rămas blocată în relaţia cu el.

— E cam micuţ…

Randy priveşte critic diamantul.

— Ştiu. Crede-mă, am vrut să-i iau unul enorm, pentru că îl merită. Dar se spune că trebuie să te coste trei salarii, iar pe mine ăsta m-a costat şase. Nu pot să iau unul mai mare de-atât…

— Dacă banii sunt o problemă, poate nu e momentul potrivit s-o ceri în căsătorie? Poate mai aştepţi câţiva ani?

Se scarpină în ceafă.

— Dar o *iubesc.* Gretchen e cea mai bună persoană pe care am întâlnit-o vreodată. Vreau să-mi petrec tot restul vieţii cu ea – s-o fac fericită.

Ochii lui de obicei ca două mărgele sunt acum larg deschişi – pare incredibil de sincer. Da, n-o fi personajul meu favorit, însă o iubeşte pe Gretchen. Şi ea e nebună după el. Aş fi îngrozitoare dacă aş încerca să-i despart.

Nu-i așa?

— Cred că i-ar plăcea la nebunie inelul, spun fără prea mare tragere de inimă.

Chipul i se luminează.

— Chiar crezi asta?

— Categoric.

— Mulțumesc, Syd.

Închide cu un pocnet capacul cutiuței de catifea albastră și o îndeasă la loc în buzunar.

— Încerc să-mi dau seama cum ar trebui s-o cer. Vreau să zic, ar trebui să îngenunchez, nu?

Nu mă pot abține să nu zâmbesc.

— Da, categoric, așa ar trebui.

— Crezi că ar fi naspa rău dacă aș scrie pe niște cartonașe ce vreau să-i spun? Chiar îmi doresc ca totul să fie perfect.

— Serios acum, cred că o să spună „da” indiferent cum o întrebi.

Randy râde la mine. Nu știu dacă l-am văzut zâmbind vreodată ca acum, cu toată gura. Nici măcar nu-mi pot imagina ce față o să facă când Gretchen o să-i accepte cererea în căsătorie. Și, cu toate că eu cred că ar putea găsi ceva mai de soi, nu pot să neg că Randy o iubește cu adevărat. Gretchen a avut partea ei de suferință din iubire și merită un final fericit.

În momentul acela, îmi dau seama că nu mai pot spune nimănui despre lipsa alibiului lui Randy pentru noaptea în care a fost ucisă Bonnie.

CAPITOLUL 49

În ultima vreme, lucrurile au fost un pic tensionate între mine şi Tom.

După ziua în care m-a lăsat baltă ca să se vadă cu maică-sa, mi-a trimis câteva mesaje, dar am decis să nu-i răspund. Eram îndeajuns de iritată încât să-l las să fiarbă un pic în suc propriu şi să închei şi situaţia cu adevăratul Kevin.

Însă la un moment dat mi-a trimis un mesaj în care mă invita la el acasă, pentru o cină la lumina lumânărilor, pregătită chiar de el. Şi am decis că-l pedepsisem destul.

În ciuda faptului că Tom probabil câştigă de câteva ori mai mult decât mine, blocul lui nu e mai de fiţe decât al meu. La fel ca mine, nu are portar. Ba chiar mai rău, n-are nici măcar lift. Şi stă la etajul cinci. Până ajung acolo, rămân deja fără aer. Ce pot spune – yoga nu e aerobic. Trebuie să-mi verific subsuorile, să mă asigur că nu sunt transpirate.

Îmi deschide uşa, părând peste măsură de încântat. Mă trage lângă el şi mă sărută cam şaizeci de secunde, ceea ce înseamnă mult când vorbim despre sărutat.

— Mi-a fost dor de tine, îmi şopteşte la ureche.

— Ei bine, aş veni mai des pe-aici dacă n-ai sta la etajul cinci într-un bloc fără lift, zic şi îmi duc palma la piept. Încă îmi bubuie inima. S-ar putea să fac atac de cord.

— Ştii, când faci mişcare, spune cu vocea excitată pe care-o are mereu când îmi împărtăşeşte informaţii despre corpul uman, vasele de sânge care alimentează muşchii se dilată ca să pompeze mai mult, aşa că şi inima trebuie să pompeze mai mult. Motivul pentru care îţi bate mai tare inima e că trebuie să menţină tensiunea.

— Uau, fascinant, doctore Brewer!

Râde.

— Oricum, chiar dacă aş vrea să mă mut, ar fi imposibil să cobor mobila pe scări. Aşa încât se pare că sunt nevoit să locuiesc aici pe vecie.

Dacă eu şi Tom am decide să locuim împreună, ar putea să se mute el la mine. Sau să ne găsim împreună un loc, pentru un nou început.

Dar, chiar când îmi spun toate astea în minte, în sufletul meu ştiu că Tom nu-mi va cere niciodată să locuiesc cu el.

— Hai, intră.

Mă ia de mână și mă trage în living, unde chiar a pus pe masă o lumânare aprinsă. A așezat masa pentru două persoane, inclusiv cu sticle de apă, fiindcă ce curge de la el din robinet are o culoare mâloasă, iar între sticle se află o pungă de hârtie cafenie.

— Hai să mâncăm înainte să se răcească.

— Hmm. Mi s-a părut că ai promis o cină *gătită în casă.*

Dă din cap cu seriozitate.

— Da, știu că asta am promis. M-am apucat să fac paste, dar mi-am dat seama brusc că sunt un bucătar groaznic. Însă mă descurc excelent să sun la Luigi's și să comand o cină delicioasă pentru două persoane.

Corect, n-am ce să zic.

— OK, hai să aduc niște tacâmuri.

Pornesc spre bucătărie și, când mă îndrept spre sertarul în care ține tacâmurile, văd ceva mișcând pe podea, în spațiul dintre frigider și dulapuri. Mă las pe vine să arunc o privire și…

— Tom! urlu din răsputeri. Oh, Dumnezeule, vino repede!

Tom vine în fugă în bucătărie, chiar la timp să mă vadă lipită de chiuvetă, încercând să mă feresc. Îmi urmează privirea spre locul unde un șoricel cenușiu pare să fi rămas blocat lângă frigider. Un nenorocit de *șoarece.*

— Oh, spune el. Șoarecele ăla mă terorizează de o lună. Cred că hârtia adezivă pe care am cumpărat-o a funcționat.

Îmi acopăr ochii cu palma.

— Nu pot să mă uit! E de-a dreptul scârbos.

— E un amărât de șoarece.

Mă uit printre degete cât să-l văd rânjind la mine.

— Du-te în cealaltă cameră. Mă ocup eu de el.

Mă supun bucuroasă, retrăgându-mă spre living și evitând să mă gândesc la parazitul ce se zvârcolea pe podeaua bucătăriei.

Aștept așezată la masă, cu răsuflarea tăiată. Aud dinspre bucătărie zgomote ca de luptă și încerc să nu mi-l imaginez pe Tom prinzând șoarecele cu mâinile goale. Îmi țin respirația, căci, dintr-odată, aud un bubuit puternic. Și apoi încă unul. După câteva minute, Tom apare din bucătărie cu un snop de tacâmuri. (Sper că s-a spălat pe mâini.)

— Gata, am rezolvat, spune lejer.

Mă încrunt, întrebându-mă ce-a fost zgomotul ăla.

— Ce-ai făcut cu șoarecele?

— L-am pus într-o pungă și l-am zdrobit cu un ciocan.

Icnesc. L-a zdrobit cu un *ciocan?*

— Pe bune?

— Ăă, da.

— Cum ai putut să faci una ca asta? Era și el o creatură vie.

Rămâne cu gura căscată.

— Tu chiar vorbești serios? Adineauri țipai și nici măcar nu te puteai uita la el! Ți-am zis c-o să scap de șoarece și am scăpat. Nu ți-am zis că am de gând să-l îngrijesc și să-l transform în animal de companie.

— Totuși. Nu trebuia să faci *așa*. E… îngrozitor.

— Păi ce-ai fi preferat atunci?

— Ai fi putut să-i dai drumul în natură!

Se uită la mine cu gura căscată.

— Era lipit de o bucată de hârtie adezivă. Și suntem la etajul cinci. Cum ai fi vrut să fac asta, mai exact?

Îmi frâng mâinile. Ce a făcut e destul de rău oricum, dar mă neliniștește și mai tare faptul că nu pare deloc deranjat că a trebuit să ucidă o creatură vie, zdrobind-o cu un ciocan.

— Nu știu…

— Hai să-ți spun cum facem. Data viitoare când am un șoarece prins în capcană, te las *pe tine* să faci cum zici și să-l eliberezi în natură, zice și ridică din sprâncene. Acum putem să servim mâncarea delicioasă pe care am comandat-o pentru cină?

Bine. Presupun că are dreptate. Cu toate astea, oricine știe că aceste capcane cu lipici sunt inumane. Ar fi putut găsi alt gen de capcană, care să nu presupună uciderea șoarecelui. Poate o să-i cumpăr niște capcane mai umane.

Scotocesc în punga cafenie și descopăr că a comandat pui parmigiana pentru mine și pui piccata pentru el. Și o grămadă de chifle crocante. Mă strecor pe locul din fața lui; tacâmurile sclipesc în lumina aruncată de plafonieră. Constat că mi-a pus lângă farfurie un cuțit mai mare decât cel obișnuit pentru friptură.

— Dumnezeule, dar ce credeai c-o să tai cu ăsta? spun, ridicându-l.

— Păi ai acolo o felie mare de pui. Îți trebuie cuțit, nu?

— Da, dar…

Îl răsucesc într-o parte.

— Isuse, e ascuțit rău. Cele mai multe cuțite de la mine de-acasă nu par îndeajuns de ascuțite nici pentru o felie de *pâine.* Le-ai ascuțit recent?

— Cristoase, nu!

Ridică propriul cuțit, să taie puiul.

— Pur și simplu, nu le folosesc prea des, așa că nu se tocesc.

Cuțitul ăsta, categoric, mă îngrijorează. Cu problemele mele hemoragice, probabil o să pierd o jumătate de litru de sânge dacă mă tai. Trebuie să fiu extrem de precaută.

Ne apucăm să mâncăm și îi povestesc despre întâlnirea pe Zoom cu Kevin. Încerc să fac să pară mai puțin grav decât este și să transform incidentul într-o istorioară amuzantă, dar, când termin de povestit, îl văd roșu ca racul la față – aproape vânăt, de fapt. Pare teribil de furios.

— Uite ce tupeu pe nenorocitul ăla! mârâie. Ar fi trebuit să chem poliția încă de prima dată. *Știam* că unul ca ăla o să facă necazuri.

A încleștat pumnii și, dacă adevăratul Kevin ar sta acum în fața noastră, n-am nicio îndoială că Tom l-ar pocni fără menajamente.

— Nu poți să-l lași să scape basma curată cu asta, Syd.

— Din păcate, spun, nu știu prea multe despre el. Tot ce-am primit de la aplicația Cynch a fost prenumele și un număr de telefon fals.

— Și? Există și alte modalități de a găsi o persoană. Doar tipul ăsta nu-i vreun geniu cu minte criminală.

— Ce modalități?

— Să angajezi un detectiv particular? Ce naiba, fac pariu că niște puști de liceu tari în hacking ar putea să afle unde locuiește doar cu datele din sesiunea voastră de pe Zoom.

— Poate…

Nu sunt convinsă că va fi atât de simplu să-l găsesc pe Kevin. Oricum, acum nu vreau să mă gândesc la asta. Mai ales fiindcă pare să-l înfurie foarte tare pe Tom.

— Hei, ieri am mai primit niște vești interesante.

— Ce vești?

Tai cu grijă încă o bucată de pui, încercând să nu-mi retez degetul.

— Iubitul lui Gretchen a venit la mine acasă și mi-a arătat inelul pe care i l-a cumpărat. Plănuiește s-o ceară în căsătorie.

— Oh!

Pe Tom nu-l încearcă absolut niciun entuziasm. Și ce motive ar avea? A refuzat să ne vedem cu Gretchen și cu Randy, așa că de ce i-ar păsa că se căsătoresc?

— Minunat!

Mă joc cu spaghetele încolăcite într-un turnuleț, pe farfurie.

— Presupun că n-o să accepți să fii partenerul meu la nuntă.

— Nuntă? ridică din sprâncene. Syd, tipul nici măcar nu i-a pus întrebarea. Pariez că n-o să se căsătorească mai repede de doi ani. Chiar vrei să-mi fac planuri pentru peste doi ani?

Pe scurt, asta e reacția pe care o așteptam de la el și, cu toate astea, tot mă simt iritată.

— Nu trebuie să treci data în calendar, strecor printre dinți. Dar ar fi drăguț să nu mai pari atât de speriat de ideea de a merge oficial undeva cu mine și de a-i întâlni în persoană pe cunoscuții mei.

— Eu nu…

— Ba da. Știi că da, așa că te rog să nu înrăutățești lucrurile negând asta.

Își pleacă spre farfurie ochii căprui.

— Uite, nu spun că faci tu ceva greșit, OK?

— OK…

— Dar există lucruri despre mine pe care nu le înțelegi. Pe care nu le-ai putea înțelege *în veci de veci.*

— Pune-mă la încercare.

Își târăște furculița prin farfurie. Umerii i se ridică și apoi coboară și aproape că bombăne ceva pentru el. Doar că nu înțeleg ce spune.

— Îmi place de tine, Sydney, spune. Îmi place mult de tot. Chiar îmi place, serios.

— Dar…?

În apartament se face brusc foarte liniște. Aud pisica vecinului miorlăind de mama focului în așteptarea mesei. Tom își trece o mână prin părul negru.

— OK, spune într-un final.

— OK?

Ridică privirea spre mine și un zâmbet îi arcuiește buzele.

— OK, vin cu tine la nuntă, oricare va fi data fixată.

Are dreptate – cine știe când vor stabili data?! Cu toate astea, e drăguț că vrea să vină. Poate că există totuși un viitor pentru noi. Poate că într-o bună zi o să ne luăm un apartament împreună. Asta ar fi ceva. Ar putea *fi Alesul.*

Privirile ni se întâlnesc peste masă. Dumnezeule, *chiar* că e sexy de tot.

Și îmi mai aruncă și privirea aceea care mă împiedică să mai gândesc rațional. Nu-i mai e foame. Și nici mie.

CAPITOLUL 50

ÎN TRECUT

TOM

La un moment dat, o aud pe mama urcând la etaj și apoi ușa dormitorului ei se trântește cu zgomot.

Nu-mi pot imagina ce crede despre mine în clipa asta. A știut că punctul de pe canapea e sânge. Nu mi-a mai cerut să-i explic ce s-a întâmplat cu covorul. Și acum știe deja că tata n-o să vină acasă în seara asta.

În plus, nu mă pot opri să nu mă gândesc la felul în care m-a privit înainte să plec în cameră.

Probabil că bănuiește fără prea mari îndoieli că i-am făcut ceva tatei. Oare crede că sunt responsabil și pentru ce-a pățit Alison? Sau Brandi?

Dacă asta gândește, nu știu de ce a curățat picătura de sânge care mi-a scăpat mie. Ar fi trebuit să mă ducă ea însăși la secție.

În jur de zece noaptea, mă strecor în livingul întunecat. Aprind una dintre lumini, apoi înconjor canapeaua, să văd cum arată locul ăla pe care îl freca mama de zor. Picătura de sânge e mult mai decolorată, dar, categoric, tot acolo e. Se pare că nu a reușit s-o scoată din țesătură. Sunt sigur că nu-i nevoie decât de o analiză a fibrelor ca poliția să-și dea seama că nu e vopsea. Sunt sigur că pot să afle dacă e sau nu sânge.

Însă măcar nu e sângele lui Alison.

Stomacul îmi ghiorțăie zgomotos. Am mâncat doar jumătate din porția de la cină, dar, chiar dacă organismul îmi cere de mâncare, nu mă simt în stare să înghit ceva. E ca și când mi-aș fi pierdut apetitul pe vecie.

Nu mi-e gândul decât la Daisy.

Mi-a spus la telefon că nu mai are voie să-mi vorbească și fac prinsoare că taică-său îi monitorizează convorbirile. E limpede ce crede comandantul poliției despre mine. Cu toate astea, nu sunt pregătit să renunț la ea. Toată viața am fost îndrăgostit de Daisy Driscoll, iar acum, când în sfârșit am reușit s-o cuceresc,

îmi e luată. Nu e deloc drept.

Trebuie s-o văd. Chiar şi fără binecuvântarea tatălui ei.

Arunc o privire spre etaj, către uşa de la dormitorul mamei. Sunt sigur că s-a dus la culcare. Nici n-o să observe dacă mă strecor afară din casă.

Înainte să apuc să mă răzgândesc, iau un hanorac din dulap şi-l trag peste cap. Îndes cheile şi telefonul în buzunar şi o şterg pe uşa din spate, lăsând-o descuiată.

Daisy locuieşte la doar câteva străzi depărtare. Alerg până acolo, cu gluga hanoracului trasă pe cap. Nu mă camuflează prea grozav, dar e mai bine decât nimic. Dacă am noroc, taică-su o să fie pe teren sau la secţie.

Dormitorul lui Daisy e tocmai în spatele casei. Nu au camere de luat vederi sau alte sisteme de securitate, pentru că nu e genul de cartier unde să ai nevoie de aşa ceva şi nici nu i-ar da cuiva prin cap să intre prin efracţie în casa şefului poliţiei. În orice caz, reuşesc să ajung în curtea din spate fără prea mare bătaie de cap. Întind gâtul să mă uit spre ferestrele de la etaj şi o localizez pe cea cunoscută, cu litere din folie de plastic cu bule, în diferite culori, alcătuind cuvântul DAISY. Luminile sunt aprinse.

Acum trebuie să-i atrag atenţia cumva.

Iau un pumn de pietricele de pe jos. Trebuie să am grijă, fiindcă nu vreau să sparg geamurile, însă trebuie să arunc îndeajuns de tare ca să-i atrag atenţia. Număr până la trei, apoi arunc o pietricică în geam. Drept la ţintă.

Aştept o clipă, însă nu văd deloc mişcare la fereastră.

Apuc altă pietricică şi o arunc. Din nou, nimeresc la fix. În fine, pe după perdea se văd umbre mişcându-se. Mi se taie respiraţia când văd chipul palid al lui Daisy ivindu-se la fereastră.

— Daisy! şoptesc cât pot de tare. Trebuie să vorbesc cu tine!

Clatină din cap, în semn că nu se poate.

Îmi lipesc palmele una de alta, implorând-o. „Hai, Daisy. Te rog!”

În cele din urmă, umerii i se pleoştesc. Arată spre uşa din spate, pe unde se poate strecura uşor, fără s-o vadă cineva. Preţ de o clipă, îmi trece prin minte că e posibil să le spună alor ei că o aştept afară, aşa încât să mă alunge de-aici, dar un minut mai târziu uşa din spate se crapă şi iat-o, cu părul blond strălucind în lumina lunii şi un pulover înfăşurat pe trupul subţirel.

— Daisy, şoptesc.

Nu mă pot abţine – mă reped s-o iau în braţe, însă îmi dau seama îndată că nu vrea să fie îmbrăţişată. Tot trupul i se încordează, rigid ca o scândură. Mă trag înapoi, încruntat.

— Daisy…

Când ridică privirea spre mine, îi văd ochii plini de lacrimi.

— Ți-am spus că nu mai am voie să vorbesc cu tine, Tom.

— Știu, dar…

— Tata crede că tu ai ucis-o pe Alison.

Clipește și o lacrimă singuratică i se prelinge pe obraz.

— Crede că tu ai ucis-o și pe Brandi. Tu și Râmă.

Înghit cu greu nodul din gât. Știam că șeful poliției mă bănuiește că eram iubitul secret al lui Brandi și presupun că acum am devenit primul pe lista suspecților. Dar mă șochează să aflu că a împărtășit și cu ea aceste bănuieli.

— Râmă o spiona pe Brandi pe fereastră, adaugă ea. L-a prins în fapt. Știai asta?

— Nu…

— Și nu e prima fată pe care a spionat-o. Au mai mărturisit și altele același lucru.

Nu știam nimic din toate astea, cu toate că acum se explică de ce comandantul Driscoll l-a interogat pe Râmă încă o dată. Cristoase, nu-mi vine să cred că Râmă ar face așa ceva. Dacă aș fi știut, nu l-aș fi chemat în seara aia când am dat de necaz.

Chiar am deschis o cutie a Pandorei. Știam că Râmă e un ciudat, însă habar n-am avut cât de rău e, de fapt. Habar n-am avut că poate fi periculos.

— Daisy, șoptesc, doar nu poți crede că aș…

— Nu știu ce să cred!

Își șterge lacrimile cu dosul palmei. Simt cum mă inundă un val de tristețe la gândul că s-ar putea să n-o mai țin niciodată de mână.

— Și asta nu e tot…

Nu e tot? Ce altceva ar mai putea fi? Ce poate fi mai rău decât faptul că tatăl ei, comandantul poliției, mă consideră criminal?

— Ce mai e? Spune-mi.

Vocea îi coboară o octavă.

— Știi noaptea în care a dispărut Alison? M-a sunat.

Oh, nu!

— Mi-a spus că v-a văzut pe tine și pe Râmă, continuă. A spus că îndesați ceva în portbagaj și că părea foarte suspect. S-a speriat foarte tare, mi-a zis că trebuie neapărat s-o termin cu tine.

Oh, *nu!*

— Uite, spun. Râmă trecuse pe la mine să împrumute niște echipamente de

sport, pe alea le puneam în portbagaj. Nu e mare lucru.

— A spus că aveai mâinile mânjite de sânge.

Dintr-odată, mă bucur că Alison nu mai e. Râmă avea dreptate – fata aia chiar *era* o problemă.

— Daisy, trag adânc aer în piept, ne știm unul cu altul de o viață și nu te-aș minți niciodată. Te iubesc. *Niciodată* nu i-aș fi făcut rău lui Alison. Jur pe viața mea.

Îi cercetez chipul, să văd dacă mă crede. Vrea să mă creadă. Vrea cu disperare să mă creadă.

— Daisy?

Clipește și o altă lacrimă i se prelinge pe obraz.

— Nu contează dacă te cred sau nu. Tata tot asta bănuiește, că tu ești criminalul. Știi în ce belea te-ai băgat?

— Daisy…

La etaj se aprinde o lumină și trupul ei se încordează brusc.

— Trebuie să mă întorc sus. Ai mei o să mă omoare dacă mă prind cu tine.

Nu. Nu poate fi ultima oară când o văd. *Nu se poate.* O să-mi pierd dracului mințile.

— Ne întâlnim mai târziu, diseară? o întreb disperat.

Dă să clatine din cap, în semn că nu, așa că adaug:

— Te rog, Daisy!?

Ezită.

— OK. Pot să mă strecor afară după ce se duce mama la culcare. Ne vedem la unu noaptea în spate la Dairy Queen de pe Strada Arțarului. Mereu e pustiu acolo.

Vrea să se vadă cu mine. Asta înseamnă că nu mă consideră ucigaș.

Nu mă pot stăpâni și o trag spre mine. Îmi lipesc buzele de ale ei; la început se opune, dar apoi se topește în sărutul nostru, ca de obicei. Nu e nimic mai grozav pe lume decât să o sărut pe Daisy Driscoll.

Apoi îi simt sub mandibulă zvâcnetul carotidei. Alunec cu degetul pe ea, fascinat de pulsație. Îmi amintesc cum țâșnea sângele tatei din beregata spintecată.

Mă întreb cum ar arăta sângele lui Daisy dacă i-ar țâșni tot așa din gât.

Când buzele ni se dezlipesc, aud undeva, în fundul minții, o voce care-mi spune că poate nu-i o idee prea grozavă să mă întâlnesc singur cu Daisy într-o parcare pustie. Că poate nu trebuie să am încredere în mine când sunt singur cu ea. Că poate Alison avea dreptate în privința mea și că, dacă o iubesc într-adevăr,

ar trebui s-o las în pace.

Însă acum e prea târziu să mai dau înapoi.

Daisy se grăbește să intre în casă și rămân uitându-mă la ușa care se trântește în urma ei, chiar dacă ar trebui să mă car de-aici cât încă mai pot. Dar când o sărut pe Daisy simt mereu cum mi se înmoaie genunchii. Am nevoie de un minut să-mi revin.

În cele din urmă, o tai prin grădina din spatele casei, mișcându-mă iute și pe tăcute. Am fost atât de concentrat s-o privesc pe Daisy, încât n-am observat că altcineva mă privea pe mine.

Și nu-mi dau seama de asta până când nu dau nas în nas cu Râmă.

CAPITOLUL 51

ÎN PREZENT

SYDNEY

În seara asta, eu și Tom am sfârșit într-o partidă scăldată de sudoare și, cu toate că nu-i stă neapărat în obicei, îndată ce terminăm, se repede direct la duș.

— Ai scos sufletul din mine, femeie, spune, ceea ce mă face să izbucnesc în râs. Vrei să vii și tu?

— Nu, încă mă refac, îl tachinez, făcându-l *la rândul meu* să râdă.

Zac întinsă în patul lui Tom, auzindu-l cum fredonează muzică clasică sub duș. Ar putea fi Beethoven, dar, sinceră să fiu, mă depășește. Trupul încă îmi vibrează după lucrurile pe care mi le-a făcut. Chiar dacă nu va accepta în veci să mă însoțească la vreo nuntă, cât om mai avea de trăit, n-aș putea să mă despart vreodată de el. Mi-ar lipsi prea mult senzația asta.

Telefonul meu, abandonat pe noptiera de lângă pat, începe să sune. Arunc o privire spre ecran – mama. E un pic mai liniștită acum, când știe că mă văd regulat cu cineva, deși i-am explicat cât de delicat am putut că e posibil ca lucrurile să nu ducă nicăieri cu Tom. *Nu* a primit deloc bine vestea. Dacă nu mă mărit până la patruzeci de ani, va trebui ca cineva s-o eutanasieze.

Mă gândesc să las să intre căsuța vocală, dar până la urmă îmi iau inima în dinți și răspund.

— Bună! Sunt un pic cam prinsă acum.

— Oh! zice și nu pare să știe cum să reacționeze. Ești cu Tom?

— Da.

— Și cum merge?

— Merge… OK.

Aude reținerea din vocea mea. Nu merge prea grozav. Da, nu ne-am despărțit, dar nici n-o să ne căsătorim prea curând, în viitorul apropiat. Cel mai bun lucru pe care-l pot spera e să meargă cu mine la o nuntă.

— Știi, spune ea, zilele trecute eram la unul dintre cursurile de studiere a

Bibliei şi mi-am amintit o poveste interesantă. Ştiai că Sara şi Avraam l-au conceput pe Isaac când ea avea nouăzeci de ani?

Mă holbez la telefon, uluită.

— De ce-mi zici chestia asta?

— Zic şi eu, mereu există speranţă.

Chiar nu sunt deloc în dispoziţia necesară pentru conversaţia asta.

— Trebuie să închid.

— Nu ştiu ce s-o fi întâmplat cu detectivul ăla înalt şi chipeş cu care te mutaseşi, Jake?

Tresar.

— De ce mă întrebi asta? Ne-am despărţit de ani buni.

— Mă gândeam şi eu că Jake era atât de drăguţ. Şi chiar ţinea la tine, Sydney.

— *La revedere,* mamă!

Închid conversaţia. Sunt atât de agitată şi iritată din cauza acestei discuţii, încât nu reuşesc să pun telefonul înapoi pe noptieră şi îl scap în spaţiul dintre aceasta şi pat.

Minunat.

Mă dau jos din pat şi mă ghemuiesc lângă noptieră, apoi întind mâna pe lângă ea, pipăind de jur-împrejur după telefon. Ating cu degetele ceva ce pare suprafaţa netedă şi rece a ecranului, dar mai e ceva acolo. Ceva ca o ţesătură catifelată.

Hmmm. Ce-i aia?

Apuc ambele obiecte şi le scot din spaţiul strâmt. Bineînţeles, primul obiect e, într-adevăr, telefonul meu. Dar al doilea face să mi se întoarcă stomacul pe dos.

E un elastic gofrat de culoare neagră.

Ce mama dracului caută un elastic din ăsta la Tom în dormitor?

Nu e vorba că am găsit o dovadă că, aşa, în general, a mai fost o femeie pe-aici. Asta n-ar fi o problemă – la urma urmelor, Tom nu-i călugăr şi evident că nu capeţi genul ăsta de pricepere pe care o are el dormind singur ani la rând. Dar un *elastic gofrat?* Cine poartă elastic gofrat la vârsta asta, în zilele noastre?

Sau poate că ar trebui să spun: cine poartă elastic gofrat în afară de *Bonnie?*

Mi-am spus tot timpul că ar fi o coincidenţă mult prea mare ca Tom să fie iubitul misterios al lui Bonnie. Dar, când privesc elasticul ăsta de păr, realizez că l-am subestimat. Toate piesele se aşază la locul lor.

La urma urmelor, chiar *a fost* o coincidenţă? L-am întâlnit la trei cvartale depărtare de blocul nostru, la scurt timp după ce Bonnie fusese condusă acasă de curtezanul ei. E medic. Şi a avut cea mai ciudată reacţie din lume când i-am

povestit despre uciderea lui Bonnie.

Ca să nu mai spun că e posibil să-mi fi dat un nume fals când ne-am cunoscut.

Oare nu cumva adevărul mi-a rânjit permanent în față, în tot acest timp? Oare am fost orbită de cât de bine arată Tom și de dorința mea disperată de a mă căsători și de a avea un copil înainte să ajung la nouăzeci de ani?

Dar nu… E imposibil. Tom nu e ucigașul. De asta sunt chiar mai sigură decât de faptul că Randy nu e ucigașul. Tom e *un tip de treabă*. Cel mai de treabă.

Nu-i așa?

Stau în mijlocul dormitorului, cu ochii pironiți la telefonul pe care-l am în mână. Accesez lista de contacte și văd numele lui Tom chiar acolo, la mijloc. Nu înțeleg prea bine de ce, dar, înainte să mă pot opri, apăs pe el.

Sunt răsplătită cu țârâitul unui telefon. Dar nu vine de la telefonul de pe comodă, care rămâne tăcut. Țârâitul e înfundat, ca și când telefonul ar fi pe undeva prin vreun sertar.

Îl las să sune în continuare. În timp ce Tom răcnește o piesă de Mozart sub duș, traversez încăperea spre comodă și încep să deschid sertarele. În primul sunt o grămadă de cămăși împăturite. În al doilea, niște pantaloni. Al treilea pare plin cu boxeri, însă, când îl deschid, sunetul nu mai pare atât de înfundat.

Bingo!

Scotocesc prin sertar. Îmi ia cam zece secunde să descopăr telefonul ascuns pe fundul sertarului și pe ecranul lui pâlpâie semnalul de apel, identificat cu un simplu „S”.

O secundă mai târziu, intră căsuța vocală. Scot cu grijă telefonul din sertar, să-l cercetez mai bine. Ăsta *nu* e telefonul personal folosit de Tom să vorbească cu prietenii și familia. Ăsta e un telefon cu cartelă, neidentificabil.

Tom ține legătura cu mine de pe un telefon neidentificabil.

Îl deschid și navighez prin apeluri și mesaje. Absolut toate sunt de la mine. Telefonul ăsta e numai și numai pentru comunicarea cu mine.

Ce mama dracului se petrece?

Arunc o privire spre baie. Apa de la duș curge în continuare cu putere. Tom are tendința să facă dușuri prelungite. Mai am încă cel puțin cinci minute – poate și mai mult, dacă decide să se spele și pe dinți. O să am nevoie de fiecare secundă din timpul ăsta.

Arunc telefonul cu cartelă la loc în sertar și îl închid cu un pocnet. Îmbrăcată doar cu un tricou larg de-al lui, pe care mă lasă să-l folosesc când petrec noaptea la el, mă îndrept țintă spre living. Masa a rămas încă așternută, cu toate că Tom a stins lumânarea când am plecat în dormitor. Mă uit la tacâmurile de pe masă,

întrebându-mă dacă aș putea găsi o amprentă utilă pe vreunul dintre ele. Nu sunt prea sigură.

Apoi privirea îmi cade pe sticla cu apă a lui Tom.

Perfect.

O prind între degetul mare și cel arătător, încercând să păstrez cât de bine pot eventualele amprente de pe ea. Mi-am lăsat geanta pe măsuța de cafea din living, așa că mă grăbesc spre ea și bag cu grijă sticla înăuntru. Abia când trag fermoarul s-o închid aud în spate o voce.

— Ce Dumnezeu faci acolo, Sydney?

CAPITOLUL 52

Am făcut o greşeală îngrozitoare.

N-ar fi trebuit să încerc să iau sticla de apă. Ar fi trebuit să-mi înhaţ geanta şi să fug mâncând pământul, chiar aşa, îmbrăcată doar într-un tricou şi chiloţi. Am făcut cea mai prostească greşeală pe care-o poate face o femeie – n-am fugit când am avut posibilitatea.

Iar acum Tom stă la o jumătate de metru de mine, în living, în maiou şi chiloţi, cu părul negru încă umed, abia ieşit de sub duş. Are ochii întunecaţi şi impasibili.

— Ce? îl întreb.

— Te-am întrebat ce faci.

— Oh! răspund, apoi mă uit spre poşetă şi reuşesc să storc un zâmbet chinuit. Îmi căutam telefonul.

— Telefonul tău e în dormitor.

Are dreptate. Mi-am lăsat telefonul pe noptieră. Lucru pe care îmi doresc tare, tare mult să nu-l fi făcut. Fiindcă, altminteri, acum aş fi putut suna la Urgenţe.

În schimb, reuşesc să scot un hohot de râs, care sună de parcă aş fi strangulată.

— Cred că nu l-am văzut, spun. Hai că mă duc să-l iau.

Tom mijeşte ochii.

— Eşti bine?

N-am voie să-l las să bănuiască ceva. Fiindcă dacă-şi dă seama că m-am prins de… În fine, ştim cu toţii ce s-a întâmplat cu Bonnie. Poate că de asta a ucis-o, până la urmă.

— Bineînţeles. De ce n-aş fi bine?

Nu răspunde. Nu face decât să mă privească ţintă în continuare.

— De fapt, continui, adevărul e că nu mă simt chiar bine.

— Ce-ai păţit?

Apelez la o scuză care-i face pe cei mai mulţi bărbaţi foarte dornici să mă lase să-mi văd de drum.

— Mi-a venit menstruaţia.

Însă Tom nu pare câtuşi de puţin marcat de mărturisirea mea. Probabil n-ar trebui să mă surprindă.

— Am nişte ibuprofen în dulăpiorul cu medicamente, dacă ai nevoie.

— Da, ăăă…

Mă frec pe zona unde sunt aproape sigură că se află uterul.

— Mai degrabă aș pleca. Aș vrea să fiu la mine acasă.

Tom rămâne tăcut. Într-un scenariu de film, ăsta e momentul când tipul rău își dă seama că l-am prins și nu mă lasă să plec – cel puțin, nu în viață. Aproape că-i văd rotițele învârtindu-i-se în cap. Tom e un bărbat foarte deștept – o să se prindă ce se petrece.

Apoi îmi vine în minte un alt gând îngrozitor: „Unde am lăsat elasticul gofrat?”

Dacă l-am lăsat pe comodă, lângă telefon, s-a terminat șmecheria. O să-și dea seama că am găsit accesoriul de păr aparținând unei femei moarte. Și n-o să mai ies în veci din apartamentul ăsta.

Fir-ar al dracului să fie, unde am lăsat elasticul?

— Ar trebui să rămâi, spune. S-a făcut foarte târziu. Doar nu vrei să pleci acasă la miezul nopții, nu?

Mă frec iar pe abdomen.

— Pur și simplu, mă simt mai bine să dorm în patul meu.

— Poți să dormi tu în pat, dacă vrei. Mă culc pe canapea.

— Nu, eu… ăă… zic, apoi îmi dreg vocea. Chiar aș vrea să plec acasă.

Privirea îi cade pe geanta mea. Dacă o să caute înăuntru, sunt terminată. Nu pot să-i explic de ce am băgat acolo o sticlă goală. Deși sunt sigură că tot o să inventez o scuză amărâtă și jalnică.

Totul ține de elastic. Dacă l-a văzut, sunt moartă. Dacă nu l-a văzut, am o șansă să ies de-aici în viață.

Inima îmi bate atât de tare, încât sunt uimită că n-o aude și el. Însă, după câteva secunde de gândire, se dă la o parte din drum.

— Bine, spune cu îngăduință, dar măcar lasă-mă să-ți chem un Uber.

Nu-mi vine să cred. Chiar mă lasă să plec.

Mă întorc în dormitor, cu Tom pe urmele mele. Dintr-odată, am certitudinea că o să găsesc elasticul aruncat drept în mijlocul patului și că, atunci când o să mă întorc să mă uit la Tom, o să-l văd ținând în mână un cuțit de măcelărie, cu care o să mă înjunghie până-mi dau duhul. Însă elasticul nu e pe pat.

Unde dracului e?

Îmi ia o secundă să-l văd – a căzut pe covor, lângă noptieră. Însă covorul e închis la culoare, iar elasticul negru e dificil de observat. Însă, categoric, nu imposibil, îmi imaginez cum privirea îi cade pe materialul negru și cum se încruntă, încercând să-și dea seama ce este. Și cum pe chip i se citește revelația.

Trebuie să plec naibii cât mai repede de-aici…

Cât mă îmbrac, Tom stă așezat pe marginea patului. Sunt sigură că în orice clipă e posibil să observe nenorocitul de elastic și inima îmi bate atât de tare, că mă doare în piept. Însă la un moment dat, cât mă încalț, Tom dispare în baie. Profit de ocazie să trag un șut elasticului și să-l proiectez la loc, sub noptieră.

Așa. Acum nu va ști niciodată că știu.

Tom revine în dormitor cu câteva pilule în palmă. Mi le întinde și mă uit la ele cu o bănuială vag disimulată.

— Ce-s astea? întreb.

— Ibuprofen.

Da, sigur. *Nu* am de gând să iau niște pastile oferite așa, tam-nisam, de bărbatul ăsta. Nu-s *complet* idioată.

— Nu, mulțumesc. O să fiu în regulă.

— Ești sigură? Arăți destul de tulburată.

Îi zâmbesc cât pot de convingător.

— Așa cum ți-am zis, tot ce vreau e să ajung acasă.

Inima continuă să-mi bubuie în piept, în timp ce Tom mă conduce la ușă. Îmi blochează ieșirea când se apleacă să mă sărute de rămas-bun și aproape că mi se încrâncenează carnea pe mine. Sunt la mare distanță de sărutul ce ni l-am dat când am ajuns aici.

— Păi atunci, spun, la revedere!

— Sigur, ne vedem.

Ochii lui mă fixează câteva clipe, cercetându-mi expresia de pe față, până când încep să mă foiesc.

— Când o să te simți mai bine.

Da, imediat. Dacă mă lasă să ies din apartamentul ăsta, n-o să mă mai întorc în veci aici.

— Vrei să cobor cu tine? mă întreabă.

Încă îmi blochează ieșirea și tot ce-mi doresc e să se *miște,* ca să pot ieși naibii de-aici.

— Nu. *Nu.*

Încep să râd, încercând să par relaxată, deși e cel mai fals râs pe care l-am auzit vreodată.

— Nu vreau să cobori și să urci cinci etaje. O să fiu bine. Nu e chiar atât de târziu. Și o să-mi chem un Uber.

— Ești sigură?

— Categoric.

— Fiindcă nu mă deranjează.

Oh, Doamne, n-are de gând să mă lase odată să plec?

— Serios, nu vreau decât să fiu singură.

În sfârșit – *în sfârșit!* —, Tom se răsucește să descuie ușa și ies din apartament. Sunt convinsă că e posibil să mă tragă în orice clipă înapoi și să-și înfigă degetele în beregata mea. Sau să-mi zdrobească țeasta cu un ciocan, așa cum a făcut cu șoarecele. Dar nu se întâmplă nimic. Pur și simplu, închide ușa în urma mea, o încuie și asta e tot.

Străbat tot culoarul, până la scări, iar apoi o iau la fugă.

CAPITOLUL 53

Tot drumul până acasă mă lupt cu certitudinea că o să mă aştepte în faţa blocului cu un cuţit de măcelar ascuns sub haină şi că o să-mi taie gâtul. Dar nu se întâmplă nici asta.

Urc scările cât de repede pot, apoi încui uşa apartamentului şi trag şi zăvorul. Şi după aceea îndes şi un scaun sub clanţă. Nu ştiu dacă ar conta câtuşi de puţin, dar măcar mă face să mă simt mai bine. Toate storurile sunt deja trase, mulţumită adevăratului Kevin. Apoi mă duc drept în dormitor, unde mă foiesc şi mă zvârcolesc pentru câteva ore bune.

Reuşesc să aştept până la 6.30 dimineaţa, când îi trimit un mesaj lui Jake. Îmi amintesc că a fost dintotdeauna matinal, aşa că îmi ţin pumnii să primească mesajul şi să putem vorbi înainte să-mi pierd minţile.

Trebuie să vorbesc cu tine personal, cât de repede se poate. Ne întâlnim unde vrei tu.

Aproape instant, pe ecran apare răspunsul lui Jake:

Ajung la tine într-o jumătate de oră.

Douăzeci de minute mai târziu, ţârâitul soneriei mă face să tresar violent. Chiar dacă sunt aproape sigură că la uşă e Jake, tot apuc un cuţit din bucătărie şi-l ţin cu mine cât mă uit pe vizor. Bineînţeles, în faţa uşii e Jake, într-o cămaşă albă, boţită, şi un trenci pe deasupra, plus barba un pic crescută, semnul lui distinctiv.

Deschid şi silueta lui înaltă şi lată umple cadrul uşii. Coboară privirea spre cuţitul din mâna mea şi face ochii mari.

— Syd? Ce se întâmplă?

Îl prind de braţ şi îl trag înăuntru, apoi încui uşa după el. Mă reped spre măsuţa de cafea şi iau punga pe care am pus-o acolo. În ea se află sticla cu apă pe care am luat-o din apartamentul lui Tom.

— Vreau să verifici amprentele de pe asta, îi spun.

— OK… De ce?

Trag adânc aer în piept.

— Vreau să văd dacă se potrivesc cu amprentele neidentificate pe care le-ați găsit în apartamentul lui Bonnie.

Jake îmi ia punga din mână. Se uită la sticla de apă dinăuntru.

— De unde ai luat asta?

Ar trebui să-i spun toată povestea, dar nu am deloc chef. E umilitor să recunosc că tipul cu care mă văd ar putea fi ucigaș în serie. Nu că Jake ar judeca oamenii în general, dar pe mine m-ar judeca pentru asta. Și nu-l învinovățesc deloc.

Așa că nu vreau să-i fac mărturisirea asta decât dacă se va dovedi că e adevărat.

— Nu poți pur și simplu să…

Strâng tare pumnii.

— Nu poți, pur și simplu, să verifici amprentele, te rog?

— *Nu*, mă săgetează cu privirea. Sydney, vreau să te ajut. Dar îmi dai o sticlă de apă și te aștepți să verific amprentele de pe ea fără să-mi spui de ce? Nu e deloc rezonabil să-mi ceri așa ceva.

Își încrucișează la piept brațele musculoase.

— Nu plec de-aici până nu-mi spui despre ce e vorba.

Nu e o cerere absurdă. Adevărul e că aș fi fost uimită să facă ce-i cer fără aceste informații. Dar acum trebuie să-i mărturisesc totul.

— Amprentele sunt ale unui tip pe nume Thomas Brewer.

— OK. Și de ce crezi că Thomas Brewer a ucis-o pe Bonnie?

Trebuie să-i spun. Nu e altă cale.

— Pentru că mă văd cu el și am găsit în apartamentul lui ceva ce-i aparținea lui Bonnie.

Jake pălește brusc.

— Tu vorbești serios?

Dau încet din cap.

— Te vezi cu un tip despre care crezi că e criminal în serie? Asta încerci să-mi spui?

Îmi iau foc obrajii.

— Uite, pare un tip foarte de treabă. E medic.

Mă rog, patolog, își câștigă traiul spintecând oameni.

— Thomas Brewer… zice Jake, apoi se încruntă. Stai așa, nu cumva e vorba despre dr. Brewer, medic legist?

Dau iar din cap.

— Sfinte Sisoe!

Jake clatină din cap.

— Chiar îl *cunosc*. E un tip foarte deştept şi un medic legist dat dracului. Nu pare vreun ciudat. Chiar crezi că ar fi putut face aşa ceva?

— Eu… eu… Da, chiar cred.

Îmi muşc buza de jos.

— Cinstit vorbind, abia am scăpat din apartamentul lui noaptea trecută.

— Îţi baţi joc de mine?

— Nu. Mi-a fost foarte teamă că o să… ştii tu…

Jake pare complet uluit. Trece pe lângă mine şi se prăbuşeşte pe canapea. Ţine încă în mână punga în care se află sticla de apă şi se holbează la ea, cu ochi sticloşi.

— Deci spui că ai fi putut sfârşi ca Bonnie…

— Păi… încep şi mă aşez lângă el. N-am sfârşit. Am scăpat.

— Ar fi trebuit să mă suni imediat.

— E în regulă. Am reuşit să fug. N-am vrut să te deranjez în creierii nopţii.

— Glumeşti? mă întreabă, cu ochii negri scăpărând. Sydney, te rog să mă deranjezi în creierii nopţii, OK?

— OK, eu doar…

— Cum te-ai putut pune într-un asemenea pericol? Te-ar fi putut ucide, pentru numele lui Dumnezeu!

Izbucnirea lui mă reduce la tăcere o vreme. Jake nu ţipă prea des, dar când se întâmplă se cutremură toată încăperea.

Lasă punga pe măsuţa de cafea şi apoi îşi ia faţa în palme.

— Isuse, Syd…

— Jake…

— Dacă individul ţi-ar fi făcut cel mai mic rău, spune cu un mârâit gros, ridicându-şi faţa din palme, i-aş fi tăiat gâtul.

Trag aer în piept. Jake îşi controlează mereu foarte bine emoţiile, nu l-am văzut niciodată în halul ăsta – cu faţa de un roşu-aprins şi o venă pulsând la tâmplă. E genul de poliţist care face întotdeauna totul ca la carte şi, categoric, nu e genul care să facă pe justiţiarul cu un bărbat care i-a atacat o fostă iubită.

Poate s-a schimbat.

Trage de câteva ori aer în piept, adânc, să-şi domolească emoţiile. În cele din urmă, culoarea din obraji îi revine la normal şi umerii i se relaxează.

— OK, spune. O să verific amprentele de pe sticlă. Şi, între timp, o să trimit o maşină de poliţie să rămână în faţa blocului tău.

— Nu trebuie să faci asta…

— Să nu îndrăznești să spui „nu”.

Cuta dintre sprâncene i se adâncește.

— Syd, n-am de gând să permit să ți se întâmple ceva. Dacă sociopatul ăla ajunge la tine, eu… n-am să mă pot ierta niciodată. Mai ales că… spune și coboară privirea. Mai ales că, dacă n-aș fi fost un idiot și dacă m-aș fi purtat cu tine cum se cuvine, nu te-ai fi aflat în situația asta, ca să spunem lucrurilor pe nume.

Stăm pe canapea, privindu-ne în ochi preț de o clipă. Nu pot spune că se înșală.

— Trecutul e trecut. Nu-l poți schimba.

— Uneori totuși poți îndrepta lucrurile.

Nu prea știu ce vrea să spună cu asta și nici nu dezvoltă. Ia punga de pe măsuța de cafea și îmi promite să mă anunțe imediat ce primește rezultatele. Nu știu cât durează să verifici niște amprente, dar nu cred că-i va lua prea mult.

CAPITOLUL 54

ÎN TRECUT

TOM

Râmă m-a urmărit.

Nu știu de când stă acolo, dar categoric a auzit ultima parte a conversației cu Daisy. Și nu pare deloc fericit.

— Nu-mi vine să cred că ai convins-o pe Daisy să vă vedeți, spune. Chiar trebuie să fie nebună după tine.

Ridic privirea spre el. Când eram mici, aveam cam aceeași înălțime, dar în ultimii ani s-a înălțat brusc, așa că acum m-a depășit cu mult. Cu toate astea, dacă ne luăm la bătaie, s-ar putea să-l pun la pământ. E atât de deșirat, încât lasă impresia că dacă bate vântul un pic mai tare o să-l ia pe sus.

Desigur, situația ar fi complet diferită dacă ar avea o armă la el.

Însă nu vreau să mă bat cu Râmă. În ciuda tuturor celor petrecute, e cel mai bun prieten al meu. Când eram în școala generală, nimeni nu voia să-și petreacă timpul cu vreunul dintre noi. Categoric, Râmă era mai ciudat, dar nici mie nu-mi era ușor să-mi fac prieteni. Dintr-un motiv sau altul, nu puteam să relaționez cu ceilalți copii. Ori de câte ori le vorbeam, mă simțeam stânjenit.

Totuși, când mă aflam în preajma lui Râmă, situația se schimba. Eram *amândoi* proscriși. El nu m-a judecat niciodată în privința tatălui alcoolic, iar eu n-am râs niciodată de el pentru că mânca insecte sau pentru că părinții lui erau de seama bunicilor celorlalți copii. În cei mai mulți ani, la petrecerile de zilele noastre eram doar eu și el. De obicei nu venea nimeni, chiar dacă invitam toată clasa.

Mă întreb dacă eu și Râmă vom sărbători tot împreună următoarea aniversare.

Ceva mă face să cred că nu.

— Mă urmărești?

— Și, dacă te urmăresc, ce? mârâie.

— E o chestie de rahat să mă urmărești.

Trec pe lângă el și ies din curtea familiei Driscoll. Orice-ar fi, nu trebuie să fiu găsit aici. N-ar da bine pentru niciunul dintre noi. Râmă nu face nicio mișcare să mă oprească, ba mai mult, vine după mine.

— Alison a vorbit cu ea, subliniază el.

Fir-ar să fie! A auzit ce-am vorbit. Speram să nu se fi întâmplat.

— E în regulă. I-am explicat eu ce și cum.

— Și crezi că te-a crezut?

— Da.

— Adică așa cum a crezut și Alison când i-am zis că avem în portbagaj carne de hamburgeri?

N-am ce să-i răspund la asta.

— Daisy e o problemă, spune.

Mă cutremur. Exact același lucru l-a spus și despre Alison, cu doar câteva ore înainte de a fi ucisă.

— Nu e o problemă, spun. O să mă ocup eu de asta.

— Da, sigur. La fel cum te-ai ocupat și de Alison.

Nu-mi place sarcasmul lui. Nu știe sigur dacă Alison ne-ar fi turnat, iar felul în care s-a „ocupat” a înrăutățit mult mai mult lucrurile.

— Uite ce, vorbesc eu cu ea. O să fie în regulă.

Trăsăturile ascuțite ale lui Râmă par și mai scheletice în lumina lunii.

— Sigur. Cum zici tu.

— Râmă, rostesc pe un ton ferm, vreau să te ții departe de Daisy, OK? Promiți că faci asta?

I se încleștează maxilarul.

— Ești cel mai bun prieten al meu, Tom, dar n-o să merg la pușcărie pentru că tu nu reușești să faci ce trebuie făcut.

Cu aceste cuvinte, Râmă îmi întoarce spatele și pleacă, lăsându-mă singur în mijlocul străzii.

CAPITOLUL 55

ÎN PREZENT

SYDNEY

După ce pleacă Jake, fac un duș rapid, dar tot nu sunt în stare să mă concentrez. Chiar ar trebui să lucrez câte ceva, însă mi-e imposibil. Mai mult dau ture prin casă.

La câteva ore de la plecarea lui Jake, telefonul începe să sune. Îi văd numele apărând pe ecran și apuc telefonul, să răspund.

— Ei bine?

— Se potrivesc.

Pentru o secundă, am senzația că pereții se strâng în jurul meu. Abia dacă reușesc să ajung la canapea, unde mă așez chiar înainte să-mi cedeze picioarele.

— Cu ce se potrivesc?

— Amprentele se potrivesc cu unele neidentificate găsite în apartamentul lui Bonnie și în apartamentul unei alte fete ucise înaintea ei. Categoric, s-a aflat în ambele case.

— Nu-mi vine să cred!!

— Nu-ți vine? Tu ești aia care mi-a adus sticla de apă.

Are dreptate. Eu am avut bănuieli în privința lui Tom. Însă, în inima mea, mă gândeam că nu e altceva decât paranoia. La urma urmelor, cum ar fi putut iubitul meu să le ucidă pe fetele alea?

Și, dacă n-aș fi descoperit elasticul, oare eu aș fi urmat la rând?

— Păi și acum ce facem? întreb. Aveți de gând să-l arestați?

Jake pufnește.

— Pe baza sticlei de apă aduse de tine? Nu prea cred. Dar o să încercăm să-l aducem pentru interogatoriu. Să sperăm că va coopera. Abia după ce-l amprentăm și stabilim potrivirea putem trece cu adevărat la treabă. Deși tot va fi destul de dificil să obținem un mandat de arestare. Rămâne de văzut.

Desigur, speram ca Jake să-mi spună că se duce să-l salte pe Tom și să-l

arunce îndată după gratii, dar e evident că nu așa merg lucrurile. Gândul că Tom va fi lăsat în libertate după ce-l vor interoga e de-a dreptul terifiant. Trebuie să cred că, dacă vor avea suficiente dovezi, nu-l vor mai lăsa să plece.

Însă, dacă nu au, dacă va fi eliberat, ce va urma? O să știe că eu l-am denunțat? Va vrea să se răzbune?

— Mașina de poliție e în fața blocului meu?

— Da, este, îmi confirmă Jake. Și, dacă departamentul nu va mai permite s-o ținem acolo, mă urc chiar eu în mașină și stau de pază. Nu-ți face griji – n-o să-l las să-ți facă vreun rău.

— Da…

— Syd? Ești bine?

— Pur și simplu… spun și strâng tare din pleoape. Nu-mi vine să cred cât de proastă am fost. Am crezut că e un tip grozav. Adică, da, nu era perfect. Dar habar n-am avut că…

— Te rog, nu te mai chinui singură. Ți-am spus – îl cunosc și eu pe Brewer. Și, cinstit vorbind, sunt șocat, îmi plăcea omul. Așa pare, perfect, dar n-ai de unde să știi. Tipii ăștia cu adevărat fermecători, isteți și arătoși pot păcăli pe oricine.

— Tot mă simt ca o proastă.

— Te-ai simți mai bine dacă ai ști că datorită ție s-ar putea să-l băgăm în închisoare pe ucigașul lui Bonnie?

Are dreptate. Dacă nu m-aș fi întâlnit cu el, ar fi scăpat pur și simplu basma curată cu toate. Iar acum, datorită mie, lui Bonnie i se va face în sfârșit dreptate.

— Sună-mă dacă ai noutăți.

— O să te sun dacă o să pot.

Și acum nu mi-a mai rămas decât să aștept.

CAPITOLUL 56

Mi-am ieşit complet din minţi stând în apartament şi aşteptând să primesc veşti de la Jake, aşa că decid să ies la o plimbare până la studioul de yoga. Cursul începe la şase şi mă gândesc că o să mă ţină ocupată până la cină. Nu că m-aş aştepta să am nu ştiu ce poftă de mâncare. La prânz am încercat să-mi îndes pe gât un sendviş şi până la urmă am mâncat doar un sfert din el.

Am sunat-o pe Gretchen să văd dacă nu vrea să vină cu mine, dar era ocupată cu Randy. Aşa că mă duc singură la studio. Măcar Tom e la secţia de poliţie, probabil în spatele gratiilor, aşa că mă simt în siguranţă. Mă rog, *oarecum* în siguranţă.

Astăzi, la ora de yoga nu sunt decât vreo şase femei. Întind salteaua într-un colţ al camerei şi apuc şi câteva blocuri pentru yoga. Arlene intră în sală, cu coada de cal legănându-i-se pe ceafă. Zâmbeşte şi mă salută călduros.

— Doar tu eşti azi? mă întreabă.

— Doar eu.

— Apropo, spune Arlene, voiam să-ţi spun că te-am văzut pe stradă săptămâna trecută, erai împreună cu un tânăr brunet, foarte chipeş.

— Ăăă, mulţumesc.

Arlene se încruntă.

— Sper să nu mi-o iei în nume de râu, dar avea o aură foarte întunecată. A fost cu totul tulburător pentru mine.

Ei bine, poate că avea aura aia fiindcă a ucis o grămadă de femei.

— Chiar aşa?

— De obicei sunt foarte intuitivă când vine vorba de astfel de lucruri, continuă. Pur şi simplu, cred că trebuie să fii foarte precaută în preajma lui.

„Unde erai acum câteva zile, Arlene?”

— Nu-ţi face griji. Nu mă mai văd cu el.

— Oh, slavă cerului! exclamă Arlene, strângându-se cu mâinile de pieptul îngust. Trebuie să-ţi spun adevărul, Sydney. Când l-am văzut, mi-a venit să mă reped la tine, să te iau de umeri şi să-ţi spun să fugi cât te ţin picioarele.

Minunat! Până şi Arlene ştia că iubitul meu e un ciudat.

Cursul de yoga durează o oră şi ceva. De obicei, întinderile mi se par foarte relaxante, însă astăzi corpul nu vrea să coopereze. Simt încordare în fiecare

centimetru din trup și mintea nu încetează să alerge disperată în timpul meditației de la final.

Ce o să se întâmple cu Tom, acum că poliția e pe urmele lui? Oare îl vor aresta azi? Îi vor percheziționa apartamentul, în căutarea altor dovezi, în cazul celorlalte fete pe care le-a ucis? Poate niște smocuri de păr decupate de pe scalp?

Când se termină cursul, îmi iau repede geanta și scotocesc în ea după telefon. Stomacul mi se umple de fluturi când văd un apel ratat de la Jake. Nu, *două* apeluri ratate.

Ăsta nu e semn bun.

Apăs pe numele lui să-i întorc apelul și răspunde aproape instantaneu.

— Sydney, spune.

— L-ați adus pentru interogatoriu?

— Da, dar…

— L-ați băgat la zdup?

La capătul celălalt se așterne o tăcere prelungă.

— Nu. A trebuit să-i dăm drumul.

— Poftim? strig. Dar ai confirmat amprentele, nu? L-ai amprentat și s-au potrivit, nu?

— S-au potrivit, confirmă el, dar asta nu e o dovadă că a greșit cu ceva. Nu dovedește decât faptul că s-a aflat în apartamentele lor la un moment dat, în trecut.

— Dar e de-a dreptul suspect! Nu puteai să…

— Are alibi, Syd.

Mă încrunt.

— Are alibi?

— Pentru noaptea în care a fost ucisă Bonnie. Are un alibi beton pentru întreaga noapte.

„Poftim?”

— Ești sigur? Poate cine i-a oferit alibiul minte de îngheață apele.

— A fost în tură de noapte la spital, spune Jake. L-au văzut multe persoane acolo. Sunt și camere video. E beton, ți-am zis. E imposibil să fi ucis-o el.

Sunt uluită. Eram *sigură* că Tom le-a ucis. Amprentele lui erau în apartamentele fetelor ălora. Până și lui *Arlene* i s-a părut că vede o aură malefică în jurul lui.

Probabil că e un lucru bun să știu că nu am avut o relație amoroasă cu un ucigaș, însă, pe de altă parte, dacă nu Tom le-a ucis, cine a fost? Și de ce și-a ascuns relația cu Bonnie? De ce mă sună de pe un telefon neidentificabil?

Cumva, chiar dacă are alibi, nu sunt convinsă că Tom e nevinovat.

— Eşti bine, Syd?

— Îhî, răspund şi îmi înghit nodul din gât. Doar că… Nu ştiu ce să mai cred. Chiar nu crezi că le-a ucis Tom?

— Aşa cum ţi-am zis, n-ar fi avut cum. Ne-a spus că se vede cu o grămadă de femei şi, din întâmplare, s-a nimerit să aibă relaţii cu amândouă.

— Şi tu îl crezi?

— Îl cred, Syd.

— Deci… spun dându-mi o şuviţă după ureche, dacă ţi-aş spune că vreau să continui să mă văd cu el, ai fi OK cu asta?

Jake rămâne tăcut preţ de câteva clipe.

— Nu, răspunde în cele din urmă. Dar nu pentru că aş crede că a ucis pe cineva.

Las mărturisirea lui să plutească o vreme în aer, pentru că nu ştiu ce să-i răspund.

— Ascultă, rupe el tăcerea, Brewer n-o să-ţi facă niciun rău. Aşa cum am mai spus, e un tip de încredere. Am încredere în el. Dar o să ţin oricum sub observaţie blocul tău, OK?

— Nu trebuie să faci asta.

— Ba da, trebuie.

Mă gândesc dacă n-ar fi cazul să-l rog să vină să mă conducă acasă de la studioul de yoga, însă mi se pare ridicol. Da, s-a lăsat întunericul, dar nu-i chiar atât de târziu. Sunt oameni pe stradă. Sunt în deplină siguranţă pe drumul spre casă. Mai ales acum, când ştiu că iubitul meu categoric nu e criminal în serie.

Deşi undeva în oraşul ăsta există unul. În libertate.

Îmi iau haina, îi spun la revedere lui Arlene şi ies în noaptea adâncă şi rece. Temperatura a scăzut dramatic în ultimele două săptămâni şi iarna s-a instalat în oraş. Poate până la urmă o să avem zăpadă de Crăciun.

Când mă apropii de bloc, văd pe cineva aşezat pe treptele de la intrare. Un bărbat cu înfăţişare familiară, chiar dacă şi-a îndesat un fes pe cap şi e înfofolit tot în palton. Când mă apropii, se ridică în picioare şi mă priveşte; în lumina felinarelor de pe stradă, reuşesc să-i disting limpede trăsăturile.

E Tom.

CAPITOLUL 57

ÎN TRECUT

TOM

În timp ce ticăitul ceasului mă apropie tot mai mult de ora unu dimineața, zac treaz în pat, cu ochii pironiți în tavan, întrebându-mă dacă nu cumva fac o greșeală îngrozitoare.

O iubesc pe Daisy și îmi doresc mai mult ca orice s-o văd. Vreau să-i explic că n-aș putea face în veci ceva care s-o rănească și că vreau să fiu cu ea, indiferent de ce crede taică-su despre mine. Vreau să încerc s-o conving că sunt un tip de treabă, chiar dacă s-ar putea să nu fie chiar adevărat.

Însă, cu cât mă gândesc mai mult la asta, cu atât mă simt mai tulburat.

Pentru că adevărul e că nu-s un tip de treabă. Am ucis un om. Și, de fiecare dată când o privesc pe Daisy, prin minte îmi trec gânduri îngrozitoare. Da, vreau s-o sărut, dar vreau și să-i fac o mulțime de alte lucruri. Lucruri rele.

Asta nu se va sfârși bine pentru niciunul dintre noi.

Însă mai e un lucru care mă neliniștește.

Râmă a auzit conversația mea cu Daisy. Ceea ce înseamnă că a auzit și când, și unde ne vedem, iar dacă nu are încredere în mine că o să rezolv situația, s-ar putea să ia problema în propriile mâini.

Dacă Daisy e în pericol?

Mă ridic în capul oaselor în pat. Îngrijorarea îmi sporește cu fiecare minut care trece. Râmă a făcut deja niște lucruri îngrozitoare și ultima sarcină de care trebuie să se achite ca să asigure libertatea amândurora e să rezolve „situația Daisy”.

Îmi doresc să-i dau un mesaj, dar nu pare că vreunul dintre cele pe care i le-am trimis anterior a fost citit. Sunt gata să pariez că părinții i-au confiscat telefonul. Sau că mi-au blocat numărul. Nu pot risca să-i trimit un mesaj despre întâlnirea noastră.

Mă uit la ceas. E trecut de miezul nopții. O să-mi ia douăzeci de minute să

ajung la Dairy Queen – cincisprezece, dacă grăbesc pasul. Aș încerca să iau mașina mamei, dar mă tem să n-o trezească zgomotul pe care-l face ușa de la garaj, fiindcă n-o să mă mai lase să plec. Sau, și mai rău, o să implice și poliția. Iar bicicleta are încă din toamnă un cauciuc dezumflat, pe care n-am mai apucat să-l înlocuiesc.

Nu, e mai bine să pornesc pe jos. Dacă plec acum, ar trebui să ajung înainte ca Daisy să-și facă apariția. Și, dacă Râmă e deja acolo, pot să scap de el. Sau cel puțin să mă asigur că n-o să facă vreo prostie.

Trag iar pe mine hanoracul negru și încalț la repezeală niște pantofi sport. Mă mișc repede, dar tot irosesc câteva minute bune și categoric va trebui să mă grăbesc ca să ajung acolo înaintea lui Daisy.

Dar mai bine trec pe la ea pe-acasă, mai întâi. Dacă n-a plecat încă, pot s-o interceptez și s-o întorc din drum. Multe depind de asta.

Poate chiar viața ei.

Pornesc în grabă spre casa iubitei, mergând în ritm susținut și tăind-o prin curtea unui vecin, să mai câștig câteva minute. Când ajung iar la ea acasă, sunt deja cu respirația tăiată. O apuc repede spre ușa din spate.

Reședința Driscoll e tăcută. Părinții fie dorm, fie tatăl ei e pe teren. Și, cel mai important, fereastra lui Daisy e scufundată în întuneric.

Fir-ar să fie! Am ratat-o. E nasol de tot.

Mai rău de-atât, am sacrificat cinci minute pentru ocolul ăsta. Cinci minute pe care nu le aveam de pierdut. Cinci minute în care se poate întâmpla ceva îngrozitor.

Mai bine o iau la fugă.

Alerg cât de repede pot tot drumul până la Dairy Queen. Pe la jumătatea distanței, regret din toată inima că n-am luat mașina mamei. Mi-e atât de cald, încât îmi scot hanoracul și îl leg la mijloc. Și partea cea mai rea e că nu cred că ajung până la ora unu.

„Daisy, te rog, rezistă…”

OK, n-ar trebui să intru în panică. Poate că reacționez exagerat. Poate că Râmă nu plănuiește nimic de genul ăsta. Poate că Daisy o să fie bine.

Când ajung la Dairy Queen, mașina mamei lui Daisy, un Lincoln Continental, e trasă în parcare. Se pare că ea a fost mai isteață decât mine și a luat mașina. Apoi mă lasă inima când văd și mașina parcată alături.

Este Oldsmobile-ul lui Râmă.

Daisy e aici, dar și Râmă e. Și nu-l văd pe niciunul, nicăieri.

Tricoul de pe mine e îmbibat de sudoare. Respir sacadat de la alergare, dar nu-

mi permit să mă opresc nici măcar o secundă. Trebuie să mă asigur că n-a pățit nimic.

Ocolesc Dairy Queen spre parcarea din spate. Inima îmi bate să-mi spargă pieptul, și nu neapărat din cauza alergării de cincisprezece minute. Am întârziat, e adevărat, dar numai vreo două minute. Nu se putea întâmpla nimic rău în astea două minute.

Nu-i așa?

Pe măsură ce mă apropii de parcare, devin tot mai agitat. De ce e atât de liniște aici? Dacă Daisy și Râmă sunt împreună, n-ar trebui să aud niște zgomote? Vorbe? Strigăte? *Ceva?*

Nu, ceva e în neregulă aici. Sunt sigur de asta.

— Daisy? strig.

Îmi răspunde o tăcere mormântală.

Panica mea crește cu fiecare clipă. Îmi trece prin cap că ar fi trebuit să aduc un soi de armă, deși habar n-am de ce. Ar fi trebuit să iau un cuțit din bucătărie. Pentru că, dacă Râmă se află aici, el sigur a adus ceva. Și s-ar putea să am nevoie și eu de armă s-o apăr pe Daisy. Și, dacă i-a făcut cumva rău, va trebui să-l ucid.

Când, într-un final, dau colțul pe după Dairy Queen, încremenesc în drum. În celălalt capăt al micuței parcări văd o movilită. Pe măsură ce mă apropii, îmi dau seama că e un trup. Zăcând nemișcat pe pământ. Și alături de movilită neînsuflețită e cineva care stă în picioare.

Am ajuns mult prea târziu.

Of, Isuse Cristoase, Daisy…

CAPITOLUL 58

ÎN PREZENT

SYDNEY

Preț de-o clipă, mă gândesc s-o iau la fugă. Nu vreau să vorbesc cu Tom, asta-i sigur.

Dar unde să mă duc? E chiar în fața intrării în blocul meu. De asemenea, dacă mă iau după Jake, nu e criminal. Așa că efectiv n-am de ce să mă tem.

Doar că eu sunt aia care l-a turnat la poliție și probabil o știe și el.

— Sydney, spune ridicându-se în picioare, trebuie să vorbim.

Trupul mi se încordează.

— Oare chiar trebuie?

— Ai spus poliției că am ucis o grămadă de oameni, așa că, da, cred că trebuie.

Trag aer în piept.

— Eu… eu n-am…

— Detectivul Jake Sousa a fost iubitul tău, așa e? ridică dintr-o sprânceană la mine. Un polițist pe nume Jake? Măcar de asta m-am prins.

Tresar.

— Bine. Da, eu i-am spus.

Acum că are confirmarea, umerii i se pleoștesc.

— Dumnezeule mare, Sydney! Cum ai putut crede că aș fi în stare de așa ceva?

— Nu știu.

Îmi încrucișez brațele la piept, și nu doar pentru că afară s-a lăsat un frig cumplit.

— Poate pentru că te vedeai cu o fată care locuia la mine în bloc și care a fost ucisă, iar tu nu te-ai deranjat să-mi spui. De asta ce zici?

— Nu… nu era chiar atât de serios.

— Minți! Ea mi-a spus că devenise destul de serios. Iar tu, cu gura ta, mi-ai

spus că erai către finalul unei relații.

— Nu era serios, insistă. Eu și Bonnie ne vedeam fără obligații. Poate că am avut discuții dacă să trecem sau nu la nivelul următor, dar nu ceva serios. Nu eram cum suntem noi doi.

— Noi doi? răbufnesc. Da, chiar, de ce nu vorbim despre asta? Ce e între noi doi, de fapt?

— Cum mă poți întreba una ca asta? Ești *iubita* mea.

— Sunt? Și atunci cum se face că mă contactezi numai de pe un *telefon neidentificabil?*

Tom deschide gura, dar din gâtlej nu-i iese niciun sunet. Nu are răspuns la asta.

— Exact, continui.

— OK, bine, clatină el din cap. Sunt un idiot și am probleme cu asumarea unei relații. OK? Dar lucrez la asta. Pentru că te plac cu adevărat, Syd. Și… — se încruntă – nu vreau ca relația noastră să ia sfârșit.

Stăm amândoi încremeniți în fața scărilor de la intrare. Îl privesc țintă, căci, în ciuda tuturor celor întâmplate, sunt încă disperat de atrasă de el. Și Jake m-a asigurat că nu e criminal în serie.

Însă nu contează oricum. Nu pot continua să mă văd cu Tom. Nu mai am încredere în el. Poate că n-a ucis pe nimeni, dar ceva e în neregulă cu el. M-a mințit cu prea multe lucruri. Aș fi o idioată să-i mai acord o șansă.

— Îmi pare rău, spun, nu cred că…

Înainte să pot găsi cea mai bună cale de a-i spune că despărțirea noastră e oficială, în spatele meu se aude un chițăit voios.

— Sydney! Oh, Doamne Dumnezeule, *el* e? El e *Tom?*

Oh, minunat, sunt Gretchen și Randy.

Mă răsucesc pe călcâie și-i văd venind spre noi, cu Gretchen atârnată strâns de brațul lui Randy. Are o căciuliță albă, pufoasă, iar Randy poartă un trenci negru. Nu-mi vine să cred că, după atâta vreme în care am tot încercat să-i prezint pe unii altora, lucrul ăsta e pe cale să se petreacă chiar când suntem în prag de despărțire.

— Bună! ciripește Gretchen. Tu trebuie să fii Tom! Eu sunt Gretchen, iar el e iubitul meu, Randy.

Mă uit la Tom, întrebându-mă dacă va încerca să se bage pe sub pielea prietenilor mei doar ca să-mi intre în voie și să se agațe de mine. Însă nu, a rămas acolo, încremenit. Îl privește țintă pe Randy, cu sângele fugit din obraji.

— Hai salut! ridică Randy o mână. Mă bucur să te cunosc în sfârșit, Tom.

Tom întinde mâna să se prindă de balustradă. Arată de parcă îi vine să vomite.

— Salut! reușește să îngaime într-un final.

— Oh, Sfinte Sisoe! se repede Gretchen. E arătos precum ai zis, Syd.

Tom încă stă cu privirea pironită asupra lui Randy. E ciudat rău. Oare îl ştie de undeva?

— Sydney, încearcă el să mă prindă de braţ, dar mă smucesc să mă eliberez, pot să-ți vorbesc o clipă? *În privat?*

Mă uit spre Gretchen şi Randy, care îmi aruncă priviri curioase. Nu vreau să vorbesc cu Tom în privat. Am terminat-o cu el şi n-are niciun rost să mai lungesc povestea asta.

— De fapt, spun, o să intru în casă. S-a făcut frig rău.

— Pot să intru să stăm de vorbă? mă întreabă Tom.

— Mai degrabă nu.

Îi arunc cea mai rece privire din lume, în eventualitatea în care nu a prins încă mesajul.

— Nu cred că mai avem ce să ne spunem.

— Sydney, mă prinde el de braţ, vorbindu-mi printre dinți, chiar *trebuie* să-ți vorbesc. *Acum.*

În ciuda celor petrecute, Tom s-a purtat mereu cu mine ca un gentleman. Însă acum, când pun capăt relației noastre, descopăr şi o altă față a lui. Nu m-a strâns niciodată aşa. Nu a refuzat niciodată să plece, când i-am cerut astfel.

Însă, spre surpriza mea, Randy e cel care-mi sare în ajutor şi se interpune între noi, umflându-şi pieptul. E mult mai slăbănog decât Tom, dar cu aproape zece centimetri mai înalt.

— Sydney zice că nu vrea să vorbească acum cu tine. Aşa că ar trebui să pleci.

Tom ridică spre Randy o privire înveninată.

— Asta chiar nu-i treaba ta.

— *Fac* eu să fie treaba mea.

Se pironesc unul pe celălalt cu privarea. În cele din urmă, Randy face amenințător un pas în față, iar Tom îmi dă drumul.

— Bine.

Privarea lui oscilează între mine şi Randy.

— *Bine.*

Gretchen mă ia cu brațul pe după umeri, trăgându-mă spre ea, să mă liniștească, în timp ce urcăm împreună scările spre intrarea în bloc. Randy mai zăbovește un pic în urma noastră, încă privindu-se ochi în ochi cu Tom. În cele din urmă, vine şi el după noi. Uşa clădirii se închide după noi şi Tom rămâne

acolo, la piciorul scării.

— Oh, scumpo! se smiorcăie Gretchen. Ce s-a întâmplat adineauri? Ești bine?

Ochii mi se umplu de lacrimi, dar nu vreau să plâng în fața ei și a lui Randy.

— Sunt bine. Serios.

— Trebuie să vii la noi, spune ea. Insist.

Se uită spre Randy pentru confirmare, iar el dă din cap.

— N-ar trebui să stai singură în casă cu tipul ăla dând târcoale pe afară. Vino să stai un pic la noi.

— Și fac eu ceva de mâncare pentru cină! spune Gretchen încântată.

Au dreptate. Categoric, nu vreau să fiu singură în clipa asta.

— Păi, OK, hai că vin.

În timp ce Randy descuie ușa apartamentului lor, aflat la parter, simt telefonul bâzâind în buzunar. Un mesaj. Îl scot și văd pe ecran un mesaj de la Tom.

Trebuie să pleci imediat de acolo.

Apoi următorul mesaj apare scris cu majuscule:

EȘTI ÎN PERICOL!!!

Chiar m-am săturat de toate porcăriile astea melodramatice. Pe ecran joacă punctulețe, semn că Tom încă scrie, dar nu mai vreau să știu de el. Așa că, înainte să mai primesc vreun mesaj, îi blochez numărul.

Gata. Acum nu mai am de ce să-mi fac griji.

CAPITOLUL 59

Gretchen se apucă să pregătească cina de îndată ce intrăm în apartament. Face un fel de tocană, care presupune să răstoarne într-o tigaie uriașă cam tot ce găsește prin frigider și să o bage în cuptorul încălzit la două sute de grade Celsius.

— Crede-mă, spune ea, e delicios.

— Nu știu cum poate fi delicios, având în vedere câtă brânză ai pus în tigaia aia, o tachinez.

Îmi face cu ochiul.

— Brânza e secretul pentru ca orice prepari să aibă gust bun.

Încep să râd. Categoric, mă simt mai bine decât atunci când l-am lăsat pe Tom în fața treptelor de la intrarea în bloc. Încă am un gol în stomac, dar am procedat corect. Chiar dacă nu e criminal în serie, nu era bun ca iubit. Așa cum ziceam, e îngrozit de implicarea serioasă într-o relație. Adică atunci când mi-a cunoscut prietenii arăta ca și cum s-ar fi aflat în pragul unui infarct.

Călătorie sprâncenată!

În timp ce așteptăm să fiarbă așa-zisa tocană din cuptor, Randy se hotărăște să facă duș și Gretchen îmi arată niște fotografii de la expoziția ei de la muzeu. Mă simt îngrozitor că n-am ajuns s-o mai văd o dată înainte de a se închide, dar ea e foarte înțelegătoare în privința asta.

— Dumnezeule, Syd, ai trecut prin atâtea în ultima vreme. Și ai văzut-o deja o dată.

— A fost uimitoare. Serios!

Frunzăresc pozele care arată cât de mult a muncit Gretchen. Expoziția a prezentat specii de flori datând din Evul Mediu. Deopotrivă spectaculoasă și plină de culoare.

De aceea era la muzeu în noaptea când a fost ucisă Bonnie. Când a pretins că se afla cu Randy, în timp ce el a fost în bloc, singur, toată noaptea.

Nu mă pot abține să nu mă simt inconfortabil în legătură cu asta. OK, Randy tocmai mi-a luat apărarea și îi sunt recunoscătoare pentru asta. Dar, acum că Tom are un alibi beton pentru noaptea crimei, tot nu știm cine a ucis-o pe Bonnie.

Dar n-a fost Randy. Sunt sigură de asta.

Spre uimirea mea, ferma de furnici a fost instalată lângă bibliotecă. Eram sigură că Gretchen o s-o arunce pe fereastră, după felul cum i-a vorbit lui Randy.

— Nu pot să cred că l-ai lăsat să păstreze ferma de furnici, spun.

— Știu.

Își dă ochii peste cap, zâmbind.

— Probabil că-l iubesc cu adevărat pe zevzecul ăla, ha?

Nu mă pot împotrivi ghimpelui de tristețe pe care-l simt în inimă. Oare o să simt vreodată așa ceva pentru cineva? Poate că da, într-o bună zi, dar categoric acel cineva nu va fi Tom.

Se aude sunând cronometrul cuptorului, ceea ce înseamnă că tocana e gata. Gretchen o scoate și chiar atunci apare și Randy de la duș. Cu părul lipit de cap, arată și mai dureros de deșirat. Ne aruncă un zâmbet larg.

— Doamnelor, aveți nevoie de ajutor?

Randy aduce farfurii și tacâmuri, eu vin cu tigaia și Gretchen pescuiește o sticlă de vin din dulapul de deasupra frigiderului. Câteva minute mai târziu, îmi umplu farfuria cu tocană și, când o gust… nu e rea deloc! De fapt, e chiar bună la gust. Nici nu-mi dau seama când dau gata jumătate de farfurie.

— E delicioasă, Gretchen, spune Randy vesel. Ești cea mai bună bucătăreasă din lume.

Ea chicotește.

— Ba nu, nu sunt. Adică, na, e o *tocană*.

— Da, dar… îi zâmbește el cu gura până la urechi, cumva, tu faci ca totul să aibă gust bun.

Gretchen se luminează toată.

— Păi îmi place la nebunie să gătesc pentru tine.

Randy o fixează cu privirea preț de o clipă. Se joacă neatent cu furculița, împingând de colo-colo prin farfurie niște tăieței. După ceea ce pare o dezbatere internă de câteva secunde, se ridică de pe scaun. Îl privesc uluită în timp ce se lasă pe un genunchi.

Oh, nu! Nu acum, nu în fața mea. *Te rog.* Nu.

— Gretchen, spune, te iubesc foarte mult.

Ea rămâne cu gura căscată.

— Randy…

OK, chiar se întâmplă…

— Te iubesc cu adevărat. De fapt, nu știu ce m-aș face fără tine.

Se caută în buzunarul adânc al blugilor și scoate de acolo cutiuța de catifea albastră. De cât timp cară inelul ăla cu el, așteptând momentul potrivit?

— Și ăsta e motivul pentru care nu vreau să trăiesc fără tine. Gretchen, vrei să fii soția mea?

Lui Gretchen îi sclipesc ochii plini de lacrimi.

— Oh, Dumnezeule, da! Bineînțeles! Bineînțeles că vreau să fiu soția ta!

Randy îi strecoară pe degetul subțire inelul din aur alb, cu diamant micuț. Și constat că am avut dreptate – prietenei mele nu-i pasă de mărimea pietrei. E pur și simplu încântată că a cerut-o în căsătorie. Apoi el o ajută să se ridice în picioare și o sărută.

Efectiv, cel mai drăguț lucru pe care l-am văzut vreodată.

Și cred c-o să încep și eu să plâng.

Sunt lacrimi de bucurie. Mă rog, în cea mai mare parte. N-o să spun că nu e deprimant să-mi văd prietena logodită în aceeași zi în care a trebuit să pun capăt celei mai promițătoare relații din ultimii câțiva ani. Dar mă bucur pentru ea. Mă bucur cu adevărat.

— Scuzați-mă, o să vă las un pic singuri.

Nici nu cred că m-au auzit. Sunt prea ocupați să se giugiulească.

Mă grăbesc spre baie, cu ochii umezi. Nu, n-o să plâng acum. Am nevoie doar de un minut să mă adun și apoi mă pot întoarce acolo, să mă bucur pentru fericirea prietenilor mei.

În baie, primul lucru pe care-l fac e să-mi dau cu niște apă rece pe față. Evident, sunt plină de pete roșii. Acum, când mă văd în oglindă, chiar nu pricep de ce un tip ca Tom și-ar *dori* să se vadă cu mine. El e superb, iar eu arăt, poate, o idee mai bine decât media – ce naiba a văzut la mine? Nu-i de mirare că nu voia să se implice. Dacă aș fi fost vreun supermodel, altfel ar fi stat lucrurile.

Folosesc toaleta și, după ce termin, trag apa, evident, numai că nu funcționează. E ceva ironic în faptul că toaleta din apartamentul administratorului e defectă. Nu prea-mi vine să întrerup momentul romantic dintre Gretchen și Randy ca să-l rog să mă ajute cu trasul apei de la veceu după ce am făcut pipi.

Ei bine, nici n-am nevoie de el. După cum i-am spus și lui Bonnie, mă pricep să repar rezervorul.

Scot capacul. Din ce știu, e acolo o manetă care se înțepenește câteodată – veceurile din clădire sunt făcute destul de prost. Bineînțeles, maneta e blocată și, după ce o eliberez, reușesc să trag apa fără probleme. Poate că n-oi avea eu succes la iubiți, dar măcar am succes la reparat veceuri.

Însă, după ce se golește rezervorul, văd ceva pe fundul lui.

O pungă de plastic.

O pungă din aceea care se închide ermetic – acelaşi tip pe care l-am folosit şi eu să depozitez sticla de apă cu amprentele lui Tom. Ce caută o pungă ermetică în rezervorul veceului? E foarte ciudat.

Punga pare lipită cu bandă adezivă, ca să nu se desprindă. Curioasă, o trag afară, să văd ce conţine. Mă gândesc s-o scot şi să le-o arăt. „Băi, fiţi atenţi, n-o să vă vină să credeți ce-am găsit în rezervorul de la veceu!”

Apoi văd ce e înăuntru. Și îmi dau seama că n-o să le-o arăt. Nici acum, nici altă dată.

Pentru că punga e plină cu șuvițe lungi de păr. Cel puțin șase.

Și fiecare e legată cu o panglică de o anumită culoare.

Oh, Doamne Dumnezeule!

Randy e ucigașul.

CAPITOLUL 60

Rămân în baie cel puţin două minute, hiperventilând panicată.

Nu-mi vine să cred. Şi totuşi… are prea mult sens ca să nu fie adevărat. Randy avea cheia de la apartamentul lui Bonnie. Randy nu are alibi. Randy e, categoric, un ciudat.

Ce bine ar fi fost dacă i-aş fi spus adevărul lui Jake! De ce-am lăsat-o pe Gretchen să mă convingă să-mi ţin gura?

Îmi doresc să fi avut telefonul cu mine – l-aş fi sunat pe Jake, iar el ar fi venit încoace cu sirenele pornite. Ar fi putut fi deja în casă. Dar mi-am lăsat geanta în living. Nu-l pot contacta fără să mă întorc acolo. Şi ideea de a mă întoarce în aceeaşi încăpere cu bărbatul acela mă înfricoşează de-a dreptul.

Însă ce pot face? Am stat deja mult prea mult în baie. La un moment dat, Randy va deveni bănuitor. Şi, pentru că ştie ce ascunde aici, va face probabil orice să-şi protejeze secretul.

Bag punga la loc în rezervorul veceului şi pun capacul. Încerc să nu mă gândesc la faptul că una dintre şuviţele alea îi aparţine lui Bonnie. Randy a ucis-o şi i-a ascuns smocul de păr în toaletă. E, pur şi simplu, prea îngrozitor de exprimat în cuvinte.

Iar acum, Gretchen a acceptat să-i fie soţie. Asta e şi mai îngrozitor.

Mă adun cât de bine pot. Nu pot lăsa să se vadă ce-am descoperit. Când pun mâna pe clanţă, mă copleşeşte un val de greaţă. Apăs clanţa şi deschid uşa. Trebuie să joc rolul vieţii mele. Cel puţin până o să reuşesc să-i dau mesaj lui Jake şi să ies de-aici. Nu trebuie decât să mă comport cât mai firesc şi să mă asigur că Gretchen nu e în pericol, până vin poliţiştii.

— Hei, ce-ai făcut acolo? mă întreabă Randy când revin în living.

În sfârşit, au încetat să se mai sărute şi stau cuibăriţi unul în altul pe canapea, iar Randy bea încă din paharul cu vin.

— Ne-am făcut griji!

Oare suspectează că aş fi găsit ceva? Încerc să râd, dar sunetul pe care-l scot nu pare un râs omenesc, firesc. Ei, asta e.

— Probabil ar trebui să plec acasă. Sunt sigură că voi doi vreţi să sărbătoriţi singuri.

Randy pare că ar cădea de acord cu mine, dar Gretchen sare de pe canapea şi

mă prinde de braţ.

— Nu fi prostuţă! Am cumpărat în după-amiaza asta un tort de la cofetăria aia grozavă de pe Twenty-Seventh Street şi mă gândeam să mâncăm cu toţii din el, acum. Doar să-l scot, să-l aduc pe masă.

Mă frec pe burtă.

— Să ştii că sunt *dop* de sătulă de la câtă tocană de-aia delicioasă am băgat în mine.

O fi suficientă scuza asta? Trebuie să le spun şi că mi-a venit menstruaţia?

— Oh, haide, Syd!

Lui Gretchen îi strălucesc ochii. Asta este, probabil, cea mai grozavă zi din viaţa ei şi e pe cale să devină cea mai nasoală.

— Te rog, rămâi să mâncăm tort. Haide, e seara logodnei mele!

Mă uit spre Randy. Pare că i se cam închid ochii. Cred că entuziasmul logodnei a fost un pic cam mult pentru el.

Nu am timp să mai inventez vreo scuză, pentru că aud pe cineva bubuind în uşă. Au sonerie, dar persoana nu pare interesată s-o folosească. Bate cu pumnul în uşă de patru ori consecutiv.

— Sydney! Eşti acolo? Sydney!

E vocea lui Tom. Rahat, probabil că cineva i-a dat drumul înăuntru, în bloc.

— Oh, nu! se încruntă Gretchen. De ce te mai deranjează ăsta? Dumnezeule, unii bărbaţi sunt absolut groaznici!

„Habar n-ai tu, Gretchen…”

Gretchen se îndreaptă spre uşă. Îşi apasă arătătorul pe buze, făcându-mi semn să nu zic nimic. Mă uit spre Randy, care, slavă cerului, nu pare să-mi dea prea multă atenţie. Am impresia că aproape a aţipit, înşfac geanta de pe măsuţa de cafea şi scotocesc prin ea, căutând telefonul.

Fir-ar al dracului, unde e?

— Îmi pare rău, Tom, spune Gretchen prin uşă, dar Sydney nu e aici.

— Rahat!

Bate iar cu pumnul în uşă.

— Ştiu că e acolo! Lasă-mă să intru! Lasă-mă să intru sau chem poliţia!

— Şi ce le spui poliţiştilor? îl întreabă scurt Gretchen. Că ne bubui în uşă, cerând să fii lăsat înăuntru? *Noi* suntem cei care ar trebui să sune la poliţie!

Aveam telefonul în geantă – sunt sigură de asta. Tom mi-a trimis un mesaj înainte de a intra în acest apartament şi atunci îl aveam. Şi, după ce i-am blocat numărul, l-am băgat la loc în geantă. Deci unde e?

Mă aplec în faţă, încercând să mă uit mai bine la conţinutul poşetei, dar mă

copleșește un val de amețeală. Ce se petrece? N-am băut decât un pahar cu vin.

Mă uit spre Randy, prăbușit pe canapea. A închis ochii de tot. Nu-mi vine să cred că doarme în timp ce Tom bubuie în halul ăla în ușă.

— Știi foarte bine ce o să le spun polițiștilor! șuieră Tom prin ușă. Lasă-mă să intru în secunda asta! Jur pe Dumnezeu, Daisy, ai face bine s-o lași în pace.

Daisy? Cine e Daisy? Despre ce vorbește?

— Daisy! strigă Tom disperat. Daisy, lasă-mă să intru imediat!

— De ce-ți zice Daisy? o întreb pe Gretchen.

Atunci ea se răsucește spre mine, cu o expresie gânditoare.

— Adevărul e, Sydney, că sunt câteva lucruri pe care nu le știi despre mine.

Apoi se întoarce iar spre ușă și răsucește cheia.

CAPITOLUL 61

ÎN TRECUT

TOM

— Daisy? icnesc.

Daisy se întoarce cu spatele la trupul întins la pământ şi îi văd faţa brăzdată de lacrimi. De asemenea, îi văd şi arma din mână. O lasă să cadă, apoi o ia la fugă spre mine, cu lacrimile curgându-i pe obraji. Nu se opreşte până când nu se prăbuşeşte la mine în braţe.

— Tom! suspină ea. Oh, Tom! Te aşteptam aici şi el… el a venit spre mine. Avea un *cuţit.*

Nemernicul ăla! A făcut exact ce am crezut că va face.

Îşi îngroapă în umărul meu faţa udă de lacrimi; mă lipesc de ea, s-o susţin.

— Aproape că n-am vrut să iau arma de rezervă a tatei, dar m-am gândit că s-ar putea să am nevoie de protecţie în locul ăsta. Dacă n-aş fi avut-o…

„Dacă n-aş fi avut-o…” Mi-e imposibil să mă gândesc măcar la finalul acestei propoziţii. Dacă n-ar fi luat cu ea arma, acum ar fi zăcut moartă în parcarea de la Dairy Queen. Iar eu l-aş fi ucis pe Râmă cu mâinile goale.

— Ce s-a întâmplat? o întreb.

Îşi ridică faţa din tricoul meu. E atât de frumoasă, chiar şi când plânge. *Mai ales* când plânge.

— Mă aştepta aici. Mi-a spus toate lucrurile acelea îngrozitoare. A spus că… că le-a ucis pe Brandi şi pe Alison. Şi că acum urma să mă ucidă şi *pe mine.*

— Isuse, şoptesc.

Chiar dacă ştiu că e adevărat, într-un fel nu vreau să cred că Râmă a putut face toate lucrurile alea. Aş fi putut crede că e un pervers care urmărea fetele, dar n-aş fi crezut în veci că e capabil să ucidă pe cineva, cu atât mai puţin să mutileze o grămadă de fete. Îi *plăceau* fetele, doar că nu le putea face şi pe ele să-l placă. Oamenii îl considerau ciudat, da, însă doar pentru că nu-l înţelegeau. El credea, pur şi simplu, că insectele sunt cel mai tare lucru din lume. Vorbea despre cum

își dorește să ajungă entomolog – om de știință care studiază insectele.

Acum, acest lucru nu mai e posibil.

„Râmă, de ce-ai făcut una ca asta? Ți-aș fi găsit eu până la urmă o iubită, dacă îți doreai atât de mult.”

— Mai bine l-aș suna pe tata, spune Daisy printre lacrimi. O să fie furios că m-am strecurat afară, dar trebuie să știe ce s-a întâmplat.

— Să-l suni pe tatăl tău?

Fac un pas îndărăt, gata s-o șterg.

— Daisy, dacă-l suni pe tatăl tău, o să-mi pună o pereche de cătușe și o să mă trimită în pușcărie.

— Nu, n-o s-o facă!

Daisy pare de-a dreptul ofensată.

— Râmă mi-a spus că le-a ucis de unul singur pe Brandi și pe Alison. Tu n-ai avut nimic de-a face cu asta! Înțelegi? Asta te *absolvă.*

— Înțeleg, dar… spun scărpinându-mă în ceafă, dacă ți-e totuna, aș prefera s-o șterg. Dacă tatăl tău mă vede aici, nu știu dacă va crede, orice aș avea să-i spun.

— Am nevoie de tine, Tom, se încruntă ea. Trebuie să susții povestea mea că am fost atacată de Râmă.

— Dar nu l-am văzut atacându-te.

Ridică mâinile în aer.

— Și ce dacă? Adică, na, uită-te la el! Mă aștepta aici. Evident că urma să mă atace. Și a venit cu un cuțit, pentru numele lui Dumnezeu!

Avansez spre locul unde prietenul meu zace mort, în parcarea de la Dairy Queen, trecând pe lângă cuțitul de bucătărie aruncat alături. Sub el și pe piept se întinde o băltoacă de sânge de un roșu-aprins. Are buzele ușor întredeschise, iar din colțul gurii se prelinge un firicel de sânge. A încremenit cu ochii căprui larg deschiși, țintind spre stele. În lumina lunii, nu i se mai vede acneea de pe obraji și pare aproape un copil. Îmi amintește de cum arăta când ne-am cunoscut în cantina școlii, când era atât de fericit că are în sfârșit un prieten.

— E un monstru, pufnește Daisy. Mi-a ucis cea mai bună prietenă.

O iau iarăși în brațe, iar Daisy izbucnește din nou în lacrimi. Se pare că va trebui să rămân. Dar are dreptate. Povestea ei mă absolvă de orice vină. Poate că șeful poliției o să mă lase chiar să mă văd iar cu ea.

Îmi dau seama că trebuie să-i spun și mamei ce se întâmplă. O să se înfurie că am ieșit din casă în creierii nopții, dar și mai rău ar fi să se trezească și să nu mă găsească în pat. Și am sentimentul că aici va mai dura ceva.

Scot telefonul din buzunar. L-am lăsat toată noaptea în modul silențios și

acum văd că am primit un mesaj în urmă cu vreo douăzeci de minute, când eram pe drum încoace. Ciudat, e de la Râmă. Citesc mesajul și inima mi-o ia din nou la goană:

Salut, Daisy m-a chemat să mă văd cu ea la Dairy Queen. Poate împreună o putem convinge să nu spună nimic.

OK. Asta e chiar ciudat.

Apoi îmi vine în minte un lucru la fel de straniu. Un gând care mi se tot învârtea în cap, în sfârșit, iese la suprafață. Când am vorbit despre problema cu Daisy, Râmă mi-a spus că ar trebui să mă ocup de ea „în același fel în care te-ai ocupat de Alison”.

La momentul acela m-am gândit că e sarcastic, dar nu a avut *un ton* sarcastic. Și un gând îngrozitor îmi răsare în minte:

Râmă credea că *eu* am ucis-o pe Alison.

Acum că mă gândesc la asta, cum ar fi putut s-o ucidă? Am fost împreună pe drum aproape toată noaptea. Și doar Alison n-ar fi ieșit din casă în creierii nopții să se întâlnească cu *Râmă.* Nu exista decât o singură persoană în care Alison să aibă încredere, care ar fi putut s-o momească să iasă afară fără scandal. Iar persoana aceea, categoric, nu e Râmă – și nici eu.

— Daisy, spun, ai zis că Râmă te-a luat prin surprindere venind aici?

Dă din cap.

— Stătea ascuns în întuneric când am ajuns.

— Dar mașina lui era în parcare. N-ai văzut-o?

Își încrețește năsucul obraznic.

— Nu știam că aia e mașina lui.

— Păi știai că nu e mașina *mea*. Deci a cui mașină credeai că e, la unu dimineața?

— Nu știu. O mașină oarecare, lăsată în parcare peste noapte.

— Îhî.

Mă uit la cadavrul prietenului meu, căzut lat pe asfalt.

— Și când ți-a spus despre celelalte fete ucise, când se pregătea să te atace?

Daisy mă privește țintă, cu buzele răsfrânte.

— Nu știu ce insinuezi.

Se uită la telefonul meu, pe care-l țin în mâna dreaptă.

— Ce ai acolo, în telefon? Ce te-a stârnit așa?

— Nimic, încep, însă, înainte să sfârșesc cuvântul, Daisy se repede și-mi smulge telefonul din mână. Hei! Dă-mi-l înapoi!

Însă nu mă ascultă. Se uită fix la ecran și, chiar dacă mi l-ar înapoia, acum deja e prea târziu. Citește mesajul de la Râmă.

— Oh, înțeleg, dă ea lent din cap. Crezi că i-am întins o capcană. Că l-am atras aici, să-l pot ucide. Asta crezi?

— Păi…

Nu, sigur că nu cred asta. Daisy n-ar face niciodată așa ceva. Nu Daisy a mea.

Glisează pe ecranul telefonului și îmi dau seama că tocmai a șters mesajul. După aceea îmi dă telefonul înapoi.

— Și dacă e așa ce?

Trag aer în piept.

— *Poftim?*

— Isuse, Tom!

Se apleacă să ia ceva de jos și realizez că a ridicat iar arma.

— Voi doi ați fost absolut jalnici. Râmă s-a lăsat prins când pândea fetele pe la ferestre – lucru destul de rău –, dar apoi tu ai lăsat-o pur și simplu pe Alison să plece după ce te-a văzut încărcând un cadavru în portbagaj. Adică nu înțeleg, *vrei* să-ți petreci tot restul vieții în pușcărie?

Mi se învârte capul. Nu-mi vine să cred că aud aceste cuvinte ieșind din gura lui Daisy.

— Tu ai ucis-o pe Alison, reușesc să îngaim.

— O spui de parcă ar fi un lucru *rău*.

Ochii ei albaștri se fac mari de tot.

— Tom, urma să sune la poliție și să te denunțe. Știi asta? Și, crede-mă, te ura din suflet. A profitat de fiecare ocazie ca să încerce să mă convingă să mă despart de tine, zice și îmi zâmbește. Nu vedea în tine potențialul pe care-l văd eu.

Dintr-odată simt că mă sufoc, nu pot trage aer în piept.

— Dar Brandi?

— *Ai sărutat-o,* Tom.

Flutură ușor din genele gălbui.

— Eu și tu suntem sortiți unul altuia. Nu puteam permite așa ceva! Nu era potrivită pentru tine. Crede-mă, ți-am făcut o favoare *uriașă*.

— Dar le-ai torturat, icnesc. Așa au spus la știri.

— Na, un pic, ridică ea din umeri. Trebuia să mă distrez și eu puțin, nu?

Realizez brusc că nu mă mai țin genunchii. Mă ghemuiesc în mijlocul parcării, cu pete colorate jucându-mi în fața ochilor. Nu, nu poate fi adevărat. Fata pe care o iubesc tocmai a recunoscut că a ucis trei persoane. Ăsta trebuie să fie unul

dintre visele alea nebunești ale mele. Din clipă în clipă e posibil să mă trezesc, lac de sudoare.

Din clipă în clipă.

— Nu mai fi și tu așa o mimoză, Tom, zice și îmi dă una cu piciorul. Doar nu poți spune că nu ți-a făcut plăcere să-i tai gâtul lui taică-tu. Credeai că nu te cunosc? Te cunosc bine.

— Nu-i același lucru. Râmă nu merita asta.

— Nu merita? mârâie. Urăsc să-ți dau vestea asta, dar prietenul tău era un pervers. A dat ocol orașului pândind fetele de la fereastră. Tipii de genul ăsta nu prea ajung persoane grozave la maturitate. Probabil că tocmai am salvat de la viol o grămadă de eleve.

— N-ai de unde să știi. Nu-l cunoșteai pe Râmă.

Cu toate astea, știu că are dreptate. Ce băiat se plimbă prin oraș să se holbeze la fete, pe fereastră? Indiferent cât de disperat ai fi, nu faci asta. Dacă aș fi știut…

Încetișor, reușesc să mă ridic în picioare, deși mă simt amețit. Daisy a îndreptat arma spre mine. Pe chipul ei citesc o expresie necunoscută, dar, în același timp, familiară.

O văd uneori când mă privesc în oglindă.

Am fost convins că sunt atras de Daisy pentru că e atât de drăguță, dulce și *bună* și că scoate la iveală ce-i mai bun din mine. Dar acum știu adevărul. Mă simt conectat cu ea fiindcă suntem exact la fel.

— Ai de gând să mă împușți?

— Nu așa plănuiam lucrurile. Aș zice că e alegerea ta. Ce-o să le spui polițiștilor?

— Daisy…

— Ascultă la mine, Tom, zice și scutură arma spre mine. O să-ți explic foarte simplu, pe înțelesul tău. N-o să merg la închisoare. Așa că fie susții povestea mea și Râmă iese vinovat pentru toate astea, fie te ucid și împărți vina cu el.

— Pentru tine nu contează, oricum ar fi, ha?

Vocea mi se frânge când rostesc aceste cuvinte, iar lui Daisy îi cade fața. Îmi dau seama că, în ciuda lucrurilor îngrozitoare pe care le-a făcut, nu s-a prefăcut niciodată în privința sentimentelor față de mine.

— Nu spune asta. Chiar îmi place de tine, Tom. Te *iubesc*. Și, dacă toate crimele vor ajunge în cârca lui Râmă, putem fi iar împreună. N-ar fi minunat?

În ciuda tuturor celor întâmplate, într-un fel sunt de acord cu ea. Ar fi minunat să fim iar împreună. Mi-a fost atât de teamă că n-o s-o mai țin niciodată în brațe,

că n-o s-o mai ating niciodată – de parcă viața mea s-ar fi sfârșit. Acum îmi oferă a doua șansă. Ne oferă *amândurora* a doua șansă.

Îmi observă expresia de pe chip și se întinde să mă ia de mână.

— Putem să ne pierdem virginitatea împreună, Tom. Ar fi ceva minunat. M-am păstrat pentru tine, să știi.

Auzindu-i mărturisirea, simt cum mi se usucă gura.

— Oh…

— Ce vreau să spun e că putem avea totul. Ne putem petrece împreună *tot restul vieții.*

Vocea îi coboară spre un ton care-mi taie respirația.

— Asta vrei, nu-i așa?

Asta era *tot* ce-mi doream înainte.

— Dar tata?

— Ce-i cu el? Era un beţiv. Nu-i pasă nimănui ce-a păţit, spune şi îmi zâmbeşte. O să mă asigur că tata n-o să sape prea adânc. Ai nişte avantaje când eşti fiica comandantului poliţiei.

Nu mă îndoiesc de asta. Chiar dacă acum m-aș preface că-i susțin povestea și aș da-o în vileag la venirea polițiștilor, nu m-ar crede nimeni. Comandantul Driscoll n-ar accepta în veci că lumina ochilor lui e o maniacă ucigașă.

Îmi face cu ochiul, iar gestul îmi dă fiori pe șira spinării.

— Ce zici, Tom? O să trăim fericiţi până la adânci bătrâneţi?

În acel moment, iau o decizie.

O să păstrez secretul lui Daisy.

N-o să spun nimănui de pe lumea asta că le-a ucis pe două dintre colegele noastre și mi-a omorât cel mai bun prieten. N-o să spun nimănui că e o sociopată. O să duc secretul ăsta cu mine în mormânt.

O să fac asta ca să-mi salvez viața. Dar nu e singurul motiv. O să păstrez secretul lui Daisy pentru că o iubesc. Am iubit-o *dintotdeauna* – mai mult decât pe oricine altcineva din viața mea. Și, chiar și acum, când știu cât e de periculoasă, nu am sufletul să las să i se întâmple ceva rău. Iar ea știe asta.

Însă noi doi am terminat-o unul cu altul. N-o să mai fie iubita mea. N-o s-o mai sărut niciodată. N-o să ne pierdem virginitatea împreună. N-o să ne căsătorim, n-o să facem copii și n-o să îmbătrânim împreună. O să mă gândesc în continuare la ea, dar o să încerc neîncetat să o uit. O iubesc pe Daisy, dar tot ce-mi doresc acum e să fug cât mai departe de ea.

N-o s-o las să mă distrugă.

Sunt mai bun de-atât.

CAPITOLUL 62

ÎN PREZENT

SYDNEY

Mi se învârte capul.

Nu-mi dau seama dacă e de la tot ce s-a întâmplat recent sau de la altceva, dar am impresia că abia dacă mai pot sta în picioare. Totuşi gândesc încă destul de limpede încât să mă simt îngrozită când Gretchen îi deschide uşa lui Tom şi-l lasă să intre în apartament.

El îmi aruncă o privire şi fac ochii mari. Apoi se uită la Gretchen şi iar la mine.

— Sydney, eşti bine?

Înainte să pot scoate un cuvânt, ameţeala mă copleşeşte cu totul şi mă prăbuşesc în genunchi. Chiar dacă aş vrea să ies de-aici, n-aş fi în stare. Poate aş reuşi să mă târăsc.

— Isuse Cristoase! spune Tom. Daisy, ce mama naibii i-ai făcut?

De ce o întreabă pe Gretchen ce mi-a făcut? *Randy* e ucigaşul. Doar că, atunci când mă uit la Randy, îl văd zăcând inert pe canapea.

— M-am gândit că avem nevoie cu toţii să ne calmăm un pic, spune Gretchen. Mai ales *ea*.

Vinul. Oh, Dumnezeule, a pus ceva în vinul ăla? Slavă cerului că n-am băut decât un pahar. Randy cred că a dat pe gât vreo trei. Gretchen abia dacă s-a atins de al ei.

Tom îi pune întrebarea pe care-o aveam şi eu în minte.

— Ce le-ai dat?

— Leandru, răspunde ea pe dată. Păstrez la îndemână câteva frunze, pentru urgenţe, spune şi, când vede expresia şocată de pe chipul lui, adaugă: Nu le-am dat cât să-i omor, dar am descoperit că, amestecat în alcool, provoacă somnolenţă extremă. Şi, după cum sunt convinsă că ştii, Tom, nici nu se vede la autopsie.

Se uită la ea cu obrajii arzând.

— Nu-mi vine să cred ce faci. Mi-ai promis – gata cu asta. După ultima, mi-ai spus că o să mă lași în pace, Daisy.

De ce naiba îi tot zice Daisy? E așa ciudat. Ridic privirea spre ei, aflați în picioare lângă mine, care zac pe podea, întrebându-mă ce naiba e leandrul și ce efect o să aibă asupra mea. Măcar se pare că nu mi-a dat îndeajuns încât să mă ucidă.

— Cine e Daisy? reușesc să întreb, chiar dacă îmi simt limba ca un nod mare umplându-mi gura.

— Așa îmi spunea toată lumea când eram mică, îmi explică ea. Știi că-mi plac florile – mi-ai văzut expoziția – și margaretele sunt preferatele mele. Dar am depășit porecla din copilărie. Nimeni nu-mi mai zice așa – mă rog, în afară de Tom.

— Ai probleme serioase, mârâie Tom cu voce răgușită. Habar n-aveam că tu… că *locuiești* aici. Cristoase! E din cauza lui Bonnie?

Gretchen flutură din gene.

— A trebuit să țin lucrurile sub observație. Așa că am început să mă duc la cursulețul de yoga la care mergea Bonnie. Nu voiam decât s-o cunosc și eu pe fata pe care-o considerai atât de grozavă încât să merite timpul tău.

Chiar și prin ceața din creier, înțeleg ce spune, încă îmi amintesc ziua în care Gretchen și-a întins salteaua de yoga lângă cea a lui Bonnie. Apoi i-a aruncat un zâmbet larg. „Bună, sunt Gretchen! E prima mea oră de yoga.” Și, cu fața aia dulce și sinceră, am plăcut-o imediat amândouă.

Apoi l-a cunoscut pe Randy, când a venit în vizită pe la noi. Iar acum locuiește cu el. Randy a fost biletul ei de intrare în bloc.

— Trebuie să mă lași în pace, mârâie el. Nu pot să am o viață din cauza ta. Sunt singur ca naiba, dar prea înfricoșat ca să am relații de mai mult de-o noapte, pentru că, de fiecare dată când lucrurile devin serioase cu o fată, viața ei e în *pericol*. Știi cum e să trăiești așa? Nici măcar nu le pot da numărul meu adevărat de telefon, fiindcă nu vreau să-mi ia urma poliția! Vrei să intru la *pușcărie*, Daisy?

— N-o să mergi la pușcărie, flutură ea din mână. Mă asigur de fiecare dată că se întâmplă într-o noapte pentru care ai alibi. Oricum… zice, apoi se uită spre mine. Nu mi se pare că te descurci rău.

Tom se îmbujorează.

— Ce vrei de la mine? Trebuie să trăiesc o viață de celibat? Asta vrei ca să încetezi să ucizi în stânga și-n dreapta?

— Ți-am făcut o favoare, răbufnește ea. Ai fi fost nefericit alături de Bonnie. Sau alături de oricare dintre femeile astea de-a dreptul plicticoase…

Simt un val de greață. Cumva, am priceput totul greșit. Am crezut că Randy avea nevoie de Gretchen pentru un alibi fals. Însă se dovedește că *Gretchen* era aia căreia îi trebuia de fapt alibiul.

— Știi ce vreau, Tom?

Gretchen dă capul pe spate să se uite la el, cu expresia ei drăgălașă în contrast profund cu tonul aspru din voce.

— *Pe tine* te vreau. Asta e tot ce-am vrut dintotdeauna. Și știu că și tu mă iubești. I-ai spus lui Sydney că nu m-ai uitat niciodată. Desigur, ei i-ai zis că *am murit*, dar pot să te iert pentru chestia asta.

Stai așa, fata cu care se vedea Tom în liceu, cea despre care a zis că a fost singura lui iubire…

E *Gretchen?*

Am văzut pe chipul lui expresia de uluire la apariția lui Gretchen și Randy. Am presupus că pe Randy îl țintuia cu privirea, dar acum îmi dau seama care era adevărul. De fapt, a fost șocat s-o vadă pe *Gretchen.*

— Mă vrei chiar atât de mult? dă el din cap spre mâna ei stângă. Chiar e adevărat ce spui? Fiindcă pare că tocmai te-ai logodit cu altcineva.

— Oh, *cu el?* spune și buzele i se arcuiesc în semn de dezgust. Nu fi prostuț, Tom. Nici măcar nu-mi *place* de el.

— Da, sunt convins.

— E adevărat. Îl *detest,* Tom.

— Îl deteşti? Mi-e foarte greu să cred.

— Păi să crezi, zice, apoi aruncă o privire spre Randy. Și pot să ți-o dovedesc.

Lucrurile care se întâmplă în continuare decurg atât de repede, încât nici eu, nici Tom nu le putem împiedica. Gretchen apucă cuțitul pe care-l lăsase pe cutia tortului. Traversează încăperea și privesc îngrozită cum înfige lama în burta lui Randy. Tipul era inconștient, dar deschide ochii preț de o fracțiune de secundă.

Apoi Gretchen îl înjunghie pentru a doua oară, apoi pentru a treia oară și de data asta sângele îi țâșnește pe gură și el închide iar ochii. Tom o privește îngrozit.

— Daisy! strigă el într-un final, smulgându-se din transă, însă e mult prea târziu. Ce mama dracului faci? Isuse Cristoase…

Ea ridică din umeri și, într-un final, lasă în jos mâna în care ține cuțitul însângerat.

— Ți-am spus că nu-l iubesc. Acum nu mai ai de ce să fii gelos.

Tremurând, Tom trage aer în piept și își trece amândouă mâinile prin păr.

— Asta e nebunie curată. Tocmai ai ucis un om nevinovat…

— Nevinovat? mârâie Gretchen. Știi ce făcea ăsta? Folosea cheile ca să intre în apartamentele chiriașelor în timp ce erau la serviciu, să le scotocească prin sertarele cu lenjerie intimă și să se frece pe față cu chiloții lor. Crede-mă, nu e vreo mare pierdere pentru societate.

Oare e adevărat? Chiar făcea Randy așa ceva? În ciuda situației în care ne aflăm, o cred. Bonnie l-a considerat întotdeauna pe Randy un ciudat și nu s-a înșelat.

Însă, chiar și așa, nu merita să moară.

Tom începe să bată încăperea în lung și-n lat, uitându-se speriat în jur. Daisy îl privește cu ochi strălucitori.

— Oh, liniștește-te, spune ea. Nu l-am ucis din cauza ta. Aveam oricum de gând să-l omor. Am lipit niște șuvițe de păr în rezervorul toaletei, iar Randy o să fie găsit vinovat pentru toate fetele ucise, inclusiv draga de Bonnie.

Mă săgetează cu privirea.

— Biata Sydney, aici de față, va fi ultima lui victimă, înainte ca eu să-mi fac apariția și să-l înjunghii, în legitimă apărare.

Ultima victimă? Asta înseamnă cumva că…?

Oh, Dumnezeule mare, chiar are de gând să mă ucidă! Femeia asta e complet psihopată și n-are de gând să lase vreun martor în urmă.

Habar n-aveam ce zace în Gretchen.

Tom se oprește din dat ture și se întoarce s-o privească drept în față.

— Ai nevoie de ajutor, Daisy. Vorbesc serios. Lasă-mă să… Hai să mergem împreună la poliție. O să explic eu totul. Te rog…

Gretchen îi aruncă o privire scârbită.

— Nu te purta de parcă ai fi mai catolic decât papa, Tom. Te prefaci îndrăgostit de Sydney, dar oare ea știe de ce o placi, de fapt?

El clatină din cap, cu gura căscată.

— Daisy…

— Oare știe cât de mult îți place s-o privești cum sângerează? spune și pe buze îi apare un zâmbet. Când mi-a istorisit povestea aia despre cum ai invitat-o la cină după ce i-a curs sânge din nas ca la balamuc, mi-am zis: da, Tom nu s-a schimbat câtuși de puțin.

Lui Tom îi piere culoarea din obraji.

— Daisy, nu spune asta.

— De ce nu? Nu mai minți despre cine ești cu adevărat.

Oh, Doamne, Dumnezeule, o fi *adevărat?*

Poate că e. Mereu a părut fascinat de cum sângerez. Prima noastră întâlnire a fost după ce mi-a curs sânge din nas. Prima dată când am făcut dragoste cu pasiune a fost după ce m-am tăiat la deget încercând să feliez o limetă.

Gretchen pretinde că Tom e exact ca ea. Și încep să-mi fac griji că are dreptate.

Oboseala pe care-o simt în corp e aproape copleșitoare, dar, în același timp, adrenalina mă ține trează. Ăștia doi sunt nebuni de legat. Trebuie să găsesc o cale de a ieși din apartament, înainte să sfârșesc ca Randy.

Dar cum?

— Știu cât de mult te excită s-o vezi sângerând, spune Gretchen. Ești prea pământean și laș ca s-o tai chiar tu, dar pot să te ajut eu.

Se întinde să-l atingă pe braț și, spre consternarea mea, el nu se trage înapoi.

— Pot să te ajut cu asta. Putem s-o privim împreună cum sângerează. O să ne distrăm atât de bine împreună…

Tom nu o contrazice și nici n-o refuză. Îmi amintesc cum vorbea despre fata aceea de care a fost îndrăgostit în liceu. *Asta* e fata. Asta e singura fată pe care-a iubit-o vreodată – cea pe care n-a putut în veci s-o uite.

— Te iubesc, Tom, murmură ea. Și știu că mă iubești și tu. Ești singurul bărbat pe care l-am iubit sau pe care o să-l iubesc vreodată. Ne asemănăm foarte mult.

El clatină din cap aproape imperceptibil.

— Nu spune „nu”, adaugă și îi ia mâna într-ale sale. Mă iubești și tu. Nu vei fi niciodată fericit fără mine.

— Nu-i adevărat.

— Tu și eu suntem meniți să fim împreună, insistă ea, și o știi foarte bine.

CAPITOLUL 63

ÎN TRECUT

TOM

Când ieşim de la cinema, unde am văzut *Blood Lake 2,* o iau pe Cindy pe după umeri şi o lipesc de mine, să o feresc de răcoarea de februarie. Cerul nopţii e îngheţat, însă suficient de senin încât să vedem luna de deasupra capului, şi totul în jur e atât de tăcut. Mi-ar plăcea să mă bucur de o plimbare liniştită spre casă, împreună cu iubita, dar mintea lui Cindy e în altă parte.

— Ăsta a fost de departe cel mai dezgustător film pe care l-am văzut vreodată! se revoltă ea şi nu pare că o să tacă prea curând. Serios, Tom! Am crezut că o să vomit tot ce-am mâncat la prânz.

— Îhî…

— Scena în care ucigaşul îi spintecă burta lui Kay şi intestinele ei se împrăştie peste tot în jur… spune şi se cutremură din tot corpul. Ăla cred că a fost unul dintre cele mai dezgustătoare lucruri pe care le-am văzut vreodată. O să am săptămâni întregi coşmaruri cu chestia asta. *Săptămâni,* Tom!

— Da, mormăi.

Înalţă spre mine chipul în formă de inimă, să mă privească acuzator, iar marginea căciulii albe, pufoase, abia dacă-i acoperă ochii.

— Cum ai putut să mă aduci la un film atât de oribil? Am crezut că l-ai văzut pe primul! Nu-ţi dai seama cât de îngrozitor e?

— Îmi pare rău! Primul n-a fost aşa.

Nu-i mai spun că singurul lucru care m-a dezamăgit la *Blood Lake* 2 e că n-a fost nici pe departe la fel de sângeros şi macabru ca primul *Blood Lake.* Dar s-a revanşat cu efectele *speciale fenomenale.* Totul a arătat la fel de real ca oricare dintre pacienţii pe care i-am tăiat în timpul turelor de practică la chirurgie de la Medicină.

Ea mă pocneşte peste braţ, dar în joacă. Ne vedem deja de opt luni şi începe să devină serios. Tocmai am împlinit douăzeci şi şase de ani; până acum, n-am fost

îndrăgostit decât de o fată, iar aceea nu e Cindy. Însă fata era o *psihopată* nenorocită, în timp ce Cindy e de treabă. Există potențial aici. Mă văd așezându-mă la casa mea cu o fată ca ea. Mă văd căsătorindu-mă. Având copii. Poate și un câine.

— Cred că pot să te iert, spune într-un final, gânditoare. La urma urmelor, o să fii chirurg, deci genul ăsta de lucruri nu te deranjează prea tare.

— De fapt, îi spun, m-am hotărât să nu mă înscriu la rezidențiatul de la chirurgie.

Se oprește atât de abrupt, încât aproape că se împiedică.

— Serios? Dar numai despre asta vorbești întotdeauna!

Are dreptate. De când mă știu am visat să ajung chirurg. Dar, când intru în sala de operație și mă uit la cavitatea toracică a unui semen de-al meu, plină de sânge cald, pulsând, îmi devine dureros de limpede că aceasta nu e cariera potrivită pentru mine. Seara trecută mi-am finalizat înscrierea pentru rezidențiat și, chiar dacă lucrul acesta aproape că m-a ucis, am candidat numai pentru programele de patologie, unde toți pacienții vor fi morți deja.

Așa e cel mai bine. Și, oricum, cererea e deja trimisă.

— M-am răzgândit, e tot ce pot spune pe post de explicație.

Ea lasă capul într-o parte.

— Ești de-a dreptul un mister, Tom Brewer.

O conduc pe Cindy tot restul drumului spre blocul în care locuiește, timp în care ea se revoltă neîncetat în privința filmului *Blood Lake 2*. Petrec din ce în ce mai multe nopți în apartamentul ei, dar în seara asta nu prea am chef. Așa că nu o întreb dacă pot să urc și nici ea nu mă invită.

Mă întorc acasă pe jos, singur. E o plimbare de treizeci de minute, într-un frig sub limita înghețului, însă am un palton gros și căciulă, așa că abia dacă simt gerul. Probabil că sunt singur pe stradă și cred că mama s-ar înfuria groaznic pe mine dacă ar ști cât de des merg noaptea, singur, pe străzile din Philadelphia. Însă îmi place această singurătate. Aici n-am găsit pe nimeni cu care să reușesc să stabilesc o oarecare conexiune, întotdeauna mi-a fost greu să-mi fac prieteni, iar lucrul acesta nu s-a schimbat. În liceu l-am îngropat pe singurul prieten pe care l-am avut vreodată.

Oricum, mi-e bine să fiu singur. Îmi fac griji pentru mama mult mai mult decât își face ea pentru mine. Nu s-a recăsătorit și nici măcar n-a mai avut vreo relație – din câte știu eu – de la „dispariția” tatei. Ancheta privind dispariția lui a fost șocant de precară. După cum s-a dovedit până la urmă, tata avea o grămadă de datorii, prin tot orașul, și supărase niște tipi periculoși, așa încât toată lumea s-a

gândit că s-a cărat ca să scape cu rotulele întregi. N-a stricat nici faptul că fata comandantului poliției din orașul nostru a fost de partea mea, povestindu-i lui „tati” cum am ajutat-o să-și salveze viața.

Însă mama știe că eu sunt responsabil pentru ce s-a întâmplat cu tata. N-am discutat niciodată despre asta, însă o văd în ochii ei ori de câte ori o vizitez. Când i-am spus că am decis să renunț la chirurgie, a spus scurt: *slavă cerului!*

Ajung în apartament – unul mic, cu un singur dormitor, aflat la scurtă distanță cu mașina de campusul Facultății de Medicină –, îmi smulg căciula și haina, apoi mă îndrept țintă spre laptopul aflat pe canapeaua joasă din living. Nu m-am putut bucura de film cu Cindy alături, căci mi-a aruncat neîncetat priviri dezgustate, însă fac pariu că pot găsi online unele dintre cele mai bune scene. Mi-ar plăcea să le văd singur – la ce mi-o fi fost capul de-am dus-o pe Cindy la filmul ăla? Poate am sperat că va…

În fine, nu contează. A fost o prostie.

Iau laptopul în poală, dar când așez degetele pe tastatură nu caut secvențe din *Blood Lake 2*, ci altceva, un lucru cu care m-am ocupat puțin cam des în ultima vreme. Deschid Facebookul și caut pagina lui Daisy Driscoll.

Desigur, acum își spune Gretchen, dar n-o să reușesc niciodată s-o numesc așa. Nu suntem prieteni pe Facebook, însă știu, din experiența de până acum, că profilul ei e public. Navighez prin fluxul de pe pagină și mă opresc la un selfie pe care și l-a făcut acum câteva zile. Știam atât de bine chipul acela – zâmbeam de fiecare dată când îl vedeam.

Apoi zăresc o frântură din afișul filmului capturat în fundalul din selfie: *Blood Lake 2.* Mă întreb dacă s-a dus să-l vadă. Și, dacă da, oare a fost singură? La urma urmelor, nimeni nu știe că îi plac nespus filmele în care personajelor le sunt smulse fețele de către mâinile fără trup ieșind din lac. Nimeni n-o cunoaște pe adevărata Daisy Driscoll.

În afară de mine.

Închid ochii. Preț de o clipă, îmi las imaginația să zboare spre un univers alternativ, în care eu și Daisy ne ducem împreună să vedem *Blood Lake 2* și după aceea, când se termină filmul, mergem acasă la ea și facem dragoste cu pasiune. Ore întregi.

Glisez pe ecranul telefonului și accesez agenda. Acesta e al treilea telefon de când am terminat liceul, dar numărul lui Daisy încă se află acolo, chiar dacă, după absolvire, l-am evitat cu grijă. Nu știu de ce continui să-l transfer și în telefoanele noi. Ar trebui să-l șterg. Să-l blochez.

Însă n-o fac niciodată.

Dintr-un impuls, apăs pe numele ei și încep să scriu un mesaj. După un moment de gândire, tastez câteva cuvinte:

Bună, ce mai faci?

Mă uit la literele înșirate pe ecran. Uau, cât de jalnic sună! N-am mai vorbit cu Daisy de opt ani – mă rog, în afara unui moment din facultate, când mă vedeam cu o fată care ulterior, peste vară, s-a înecat; a venit și ea la înmormântare. Daisy probabil că nici nu-și mai aduce aminte de mine și aș părea un ratat total dacă i-aș trimite un asemenea mesaj, căzut ca din cer într-o seară de sâmbătă. Nici măcar nu știu ce vreau să-i spun, de fapt.

Șterg mesajul înainte să fac vreo prostie și să apăs pe butonul „trimite”. Îmi mușc buza de jos și, înainte să mă pot opri, mai scriu un mesaj:

Mi-e dor de tine.

Cristoase, ăsta e și mai rău. Dacă i-l trimit, o să creadă că m-am îmbătat și sunt în căutarea unei partenere de sex. Îl șterg și pe acesta și aproape că arunc telefonul cât colo, dar nu mă pot abține să nu mă holbez la numele ei, aflat în partea de sus a ecranului. Știi că nu e de bine când îți stă inima fie și numai dacă vezi scris numele unei fete. Și dintr-odată mă trezesc tastând cuvintele pe care le-am tot rumegat în minte noapte de noapte, în ultimii opt ani:

Nu cred că pot trăi fără tine, Daisy.

Nu. *Nu*. Nu pot spune *asta*, pentru numele lui Dumnezeu. Nu-i pot spune *nimic* lui Daisy Driscoll, n-ar însemna decât să creez probleme. Nu, mai bine ar fi să mă concentrez asupra lui Cindy, care e dulce, drăguță și nu agreează filmele horror, exact ca orice altă fată *normală*. Plus că îmi place de Cindy. Chiar îmi place.

OK, nu sunt *îndrăgostit* de ea, dar aș putea fi. O să fiu.

Șterg mesajul pentru Daisy, apoi accesez numele lui Cindy din lista de contacte. O s-o sun și, dacă iau mașina, ajung la ea în cinci minute. O să mă ajute să uit de tot de Daisy, sunt sigur.

Apăs pe numele ei; când telefonul începe să sune la celălalt capăt, simt doar un mic ghimpe de regret. Mă pregătesc să-i aud vocea, însă, spre surprinderea mea, nu-mi răspunde. Telefonul sună și sună, apoi, într-un final, intră căsuța vocală.

Ha! Asta chiar e ciudat. Abia am lăsat-o acasă, acum mai puțin de-o oră, și nu

e nici pe departe ora de culcare. De ce nu-mi răspunde la telefon? Cindy îmi răspunde *întotdeauna.* Oare unde s-o fi dus?

Sunt sigur că e bine. La urma urmelor, ce să i se fi întâmplat?

CAPITOLUL 64

ÎN PREZENT

SYDNEY

Trebuie să ies de-aici.

Gretchen vrea să mă ucidă. Măcar asta mi-e clar. Iar Tom e, în cel mai bun caz, confuz – şi, chiar dacă ar vrea să mă salveze, nu sunt sigură că poate. Gretchen e pusă pe treabă şi el n-are tăria s-o oprească.

Însă ce pot să fac? Habar n-am ce face unui om combinaţia de leandru şi alcool, dar abia dacă pot să mă mişc. Fac o încercare să mă ridic în capul oaselor, însă mă năpădeşte un val de greaţă şi tot ce pot face e să mă abţin să vomit pe covor.

— N-o să scapi basma curată din toate astea, îi spune Tom lui Gretchen. Poliţia o să-şi dea seama ce-ai făcut. Nu vor crede că Randy e cel care te-a atacat, atunci când o să-l găsească zăcând mort pe canapea.

— Atunci o să-l *mut* de-acolo, spune nerăbdătoare.

— Ştii, răspunde Tom pe un ton sever, când facem autopsia, ne dăm seama dacă un corp a fost mutat după ce a survenit decesul.

— Serios? întreabă ea şi i se luminează ochii. Cum vă daţi seama?

— Are de-a face cu lividitatea, explică el. Adică decolorarea albastru-vineţie care apare pe piele după moarte. Şi gravitatea e cea care determină zonele cu lividitate mai mare.

Ea dă din cap, fascinată.

— Şi cât de mult durează să se instaleze?

— Păi… începe Tom.

Oh, Dumnezeule mare, ăştia doi chiar stau aici, în picioare, vorbind ca tocilarii despre descompunerea cadavrelor, în timp ce Randy zace mort la câteva zeci de centimetri, iar eu încerc să-mi păstrez luciditatea, prăbuşită pe podea? Chiar se întâmplă una ca asta?

Dar nu, lasă, că e bine. Sunt atât de captivaţi unul de altul, încât abia dacă se

mai uită la mine. Asta e șansa mea să ies de-aici.

Trag adânc aer în piept, alungând un alt val de greață. Nu trebuie să fac mare lucru – doar să mă ridic în picioare și s-o zbughesc pe ușa care se află la mai puțin de trei metri de mine. Slavă cerului că apartamentele din Manhattan sunt atât de mici.

Îmi adun toate puterile, încercând să mă pun pe picioare. Dar, chiar în momentul acela, brațele și picioarele încep să-mi tremure violent. Nu pot să mă mișc. Leandrul cu care m-a drogat Daisy m-a afectat prea tare.

Aș putea oare să mă târăsc? Nu-i chiar atât de departe. Dar, dacă fac asta, cum ajung la încuietoarea ușii?

Oh, Doamne, mi-e imposibil să mă mișc. O să mor aici. Îndată ce Tom își termină lecția despre *livor mortis,* Gretchen o să se folosească de cuțitul ăla ca să mă înjunghie până la moarte. Apoi o să-mi depoziteze părul în rezervorul veceului.

Nu vreau să sfârșesc așa. Am iubit-o pe Bonnie, dar nu vreau să sfârșesc ca ea. Vreau *să trăiesc.* Iar Jake nu-și va ierta în veci de veci dacă mor aici, în seara asta.

Însă ce pot face?

Chiar când îmi cântăresc opțiunile destul de limitate, aud un zgomot venind de afară. Zgomotul devine tot mai puternic și creierului meu drogat îi ia câteva secunde să-l identifice.

Sirene de poliție.

Gretchen face ochii mari.

— Ce mama dracului? Sydney, ai chemat tu poliția? Dar… cum? I-am luat telefonul!

Oh, de aia nu-mi găseam telefonul în geantă.

— Nu Sydney a chemat poliția, spune Tom. Eu am chemat-o.

Gretchen își trage mâna cu care-l ținea, ca și cum ar fi fost înțepată de albină.

— *Poftim?*

Expresia lui Tom e de-a dreptul sumbră.

— I-am sunat înainte de a bate la ușă. Le-am mărturisit totul. Îmi… îmi pare rău, Daisy.

— Tom, cum ai putut? răbufnește ea, cu fața îmbujorată.

O știu pe Daisy de un an, dar niciodată n-am văzut-o atât de tulburată.

— După toate prin câte am trecut, cum ai putut să-mi faci una ca asta?

El se mulțumește să dea din cap.

Gretchen se îndreaptă spre fereastră, având grijă să nu fie văzută de afară.

— Rahat, mormăie ea în șoaptă.

— Îmi pare foarte rău, Daisy, spune Tom cu vocea frântă. A trebuit. Nu mai puteam să te las… știi tu…

Gretchen rămâne nemișcată pentru un moment, cu un pumn strâns și ținând cuțitul în cealaltă mână.

— Mai e o cale de ieșire de-aici, mi-a arătat-o Randy. Este o ieșire secretă prin spate, prin spălătorie. Pot să fug pe-acolo.

Ridică privirea spre el.

— Putem fugi *amândoi* pe-acolo.

— Daisy…

— Tom, vino cu mine.

Se apropie de el, cu ochii strălucind de încântare și hotărâre.

— Haide! Știi că în ultimii douăzeci de ani amândoi am fost singuri și triști. Asta e șansa noastră să fim cu adevărat fericiți.

Îl ia din nou de mână.

— Vreau să-mi petrec tot restul vieții cu tine. Vreau să avem o familie împreună.

— O familie? Daisy…

— N-o să se întâmple cu nimeni altcineva, în afară de mine, spune ea, și știi și tu asta. Nu există nimeni altcineva care te-ar putea înțelege vreodată așa cum te înțeleg eu. Cu oricine altcineva, viața ta ar fi o minciună.

El clatină iar din cap, dar cu mai puțină convingere decât aș fi sperat.

— Daisy…

— Te rog…

Ochii i se umplu de lacrimi.

— Am fost despărțiți timp de douăzeci de ani și a fost îngrozitor. Sunt sătulă să trăiesc așa. Tu nu?

— Ce-mi ceri, de fapt? se încruntă Tom spre ea. Chiar vrei să renunț la toată viața mea ca să fiu cu tine?

Daisy rămâne tăcută câteva clipe.

— Păi, da.

— Daisy…

Îl privește cu ochi strălucitori.

— Eu… nu pot trăi fără tine, Tom.

La început, sunt sigură că o să-i spună să se ducă dracului. Tom are o viață aici. O carieră de medic legist. Nu ar renunța la toate astea ca să devină fugar alături de o psihopată care a ucis deja Dumnezeu știe câți oameni.

Însă apoi văd cum o privește. Și-mi dau seama care va fi răspunsul lui.

— Nici eu nu pot trăi fără tine, spune el încet.

Sirenele din depărtare se aud tot mai puternic. Tom înjură în barbă.

— Trebuie să plecăm, spune el. Repede.

Chipul lui Gretchen se luminează. Mi s-a părut că arăta fericită când Randy i-a cerut să se mărite cu el, dar acum îmi dau seama că era o fericire prefăcută. De fapt, n-am văzut-o niciodată pe Gretchen cu adevărat fericită până în acest moment.

— Minunat! Lasă-mă doar să scap de micul martor de aici.

La mine se referă. Lama cuțitului sclipește în lumina becului din tavan și e foarte clar ce vrea să facă. O să scape de mine în același fel în care a scăpat și de Randy. Iar când o să vină poliția, o să găsească în apartament două cadavre.

Sunt prea slăbită să încerc să scap. Am avut o tentativă, dar nu pot nici măcar să mă târăsc, cu atât mai puțin s-o iau la fugă spre ușă. Mă aflu complet la mila ei.

Asta e. Sfârșitul. Până la urmă, tot ca Bonnie o să sfârșesc. Într-un sicriu, îngropată pentru eternitate. Probabil că Jake va fi cel care-mi va găsi cadavrul, iar asta o să-l distrugă definitiv.

„Nu te învinovăți, Jake. Nimeni n-ar fi putut prevedea una ca asta.”

Însă, chiar când mă pregătesc pentru inevitabil, Tom o prinde pe Gretchen de încheietură.

— Dacă o atingi pe Sydney, nu mai vin cu tine. Ai priceput?

— Dar știe totul! se bosumflă ea.

Tom îi vorbește cu asprime.

— Nu-i faci niciun rău lui Sydney, OK? Dacă merg cu tine, toate astea trebuie să înceteze. Crimele trebuie să înceteze.

Gretchen se uită în jos, spre mine, cu un dispreț nedisimulat zugrăvit pe față. Nu-mi vine să cred că am crezut-o pe femeia asta cea mai bună prietenă a mea. Chiar m-a prostit de-a binelea. E într-adevăr diabolică.

„Succes, Tom!”

— Doar nu vorbești serios, șuieră ea.

— Ba da, răspunde el, iar privirea îi e neclintită. Gata cu asta. E condiția mea ca să vin cu tine. Nu mai moare nimeni, Daisy.

Gretchen înclină capul într-o parte, gândindu-se la ce i-a spus.

— Chiar dacă o merită?

— Păi, spune el după o pauză, asta e altă treabă, evident.

Răspunsul lui îmi dă fiori pe șira spinării. Însă ultimatumul funcționează.

Gretchen azvârle cuțitul pe măsuța de cafea și apoi fug amândoi spre ușă. O trântesc în urma lor și zgomotul răsună prin micul apartament; abia când poliția începe să bată în ușă, câteva minute mai târziu, îmi dau voie să leșin.

EPILOG

O LUNĂ MAI TÂRZIU

Descui uşa de la intrarea în bloc jonglând în acelaşi timp cu două sacoşe de cumpărături, când aud sunând telefonul.

A trecut o lună de când Gretchen Driscoll şi Tom Brewer au dispărut de parcă i-a înghiţit pământul. Sau cel puţin aşa pare. M-am trezit în spital, la câteva ore după sosirea poliţiei, încă ameţită, dar incredibil de recunoscătoare că sunt în viaţă. Când a văzut că m-am trezit, asistenta mi-a spus:

— E un detectiv care mi-a cerut să-l sun imediat ce-ţi revii.

Era vorba despre Jake, evident. Chiar dacă desfăşura o operaţiune de căutare, a lăsat totul şi a alergat la spital, să mă vadă. După tot acest timp, câţiva ani prea târziu, a găsit în sfârşit o cale de a-şi face timp pentru mine.

Iar acum pe ecranul telefonului pâlpâie tot numele lui.

Reuşesc să intru în casă, unde mă întâmpină un val de căldură. Las cumpărăturile pe jos, în hol, apoi îi răspund lui Jake.

— Salut, Syd, spune el.

— Salut.

— Ai planuri diseară?

Ştie că n-am planuri. După ce Tom şi Gretchen au fugit pe intrarea din spate, toată poliţia a fost implicată într-o operaţiune de urmărire la nivel naţional. La urma urmelor, şuviţele de păr din rezervorul toaletei o legau pe Gretchen de multe crime, ca să nu mai vorbim de uciderea lui Randall Muncy. Poliţia era disperată să-i găsească. Însă amândoi şi-au abandonat complet viaţa de dinainte şi s-au volatilizat împreună în neant.

Jake era doar o mică rotiţă din această urmărire generală, în care s-a implicat până la urmă şi FBI-ul. Însă a luat asupra-i şi o sarcină mult mai rezonabilă. S-a numit singur bodyguardul meu oficial, „în eventualitatea în care nebunii ăia se întorc”.

Când mi-a spus asta, l-am provocat. Nu că nu-l voiam în preajmă, dar i-am amintit de programul lui încărcat. Mi-a alungat toate îngrijorările. „O să-mi fac timp pentru lucrurile importante.”

Şi îşi face. Chiar îşi face.

— N-am planuri, îi spun așezându-mă pe băncuța din hol.

Caserolele congelate pentru o cină în fața televizorului se dezgheață încet-încet, însă nu-i nicio problemă. Oricum, în cele mai multe seri, Jake aduce câte ceva de mâncare.

— Excelent, spune el. Mă gândeam, dacă tot te țin sub supraveghere în noaptea asta, să aduc niște burgeri și cartofi prăjiți. Ce spui?

Deși în ultima lună nu s-a întâmplat nimic între noi, am petrecut toate serile împreună. Am uitat cât de mult îmi plăcea compania lui.

Pe buze mi se ivește un zâmbet.

— Știi ceva, îi răspund, a trecut o lună întreagă. Gretchen și Tom sunt, aproape sigur, foarte departe. Nu știu dacă mai trebuie să mă protejezi chiar atât de îndeaproape. Încă am zăvorul de la ușă.

— Ei, paza bună trece primejdia rea; mai bine să fim exagerat de prudenți decât să ne pară rău.

— Oh.

Jake rămâne tăcut o clipă.

— Nu trebuie să vin dacă nu mai vrei tu. N-aș vrea să te deranjez, Syd. Dacă nu-ți dorești să te mai supraveghez, mă opresc.

— Nu mai vreau.

— Bine.

Nu-și poate ascunde dezamăgirea din voce.

— OK. Nicio problemă. Eu, ăăă… atunci o să te las în pace.

— Dar… spun și mut telefonul la urechea cealaltă. Dacă vrei să treci pe la mine în seara asta, cu burgeri și cartofi prăjiți, și *să petreci timp cu mine,* asta ar fi în regulă. De fapt, mi-ar face mare plăcere.

Aproape că-l aud zâmbind la capătul celălalt.

— Și mie mi-ar plăcea.

Îi dau lui Jake încă o șansă. Și-o dorește cu disperare și mi-o doresc și eu. Dacă a ieșit vreun lucru bun din toată povestea asta, e felul în care am realizat amândoi ce am pierdut când ne-am despărțit. Dar nu-i prea târziu să mai încercăm o dată.

La urma urmelor, dacă Tom și Gretchen pot fi fericiți împreună, de ce n-am fi și eu și Jake?

În plus, mama ar fi absolut entuziasmată. Să sperăm că o să reușesc să-i dăruiesc un nepot cu puțin înainte să împlinesc nouăzeci de ani.

Jake îmi promite că ajunge la mine în jur de șapte și închid telefonul cu un zâmbet lățit pe toată fața. Abia aștept să mă întâlnesc cu el. Tom n-a avut

niciodată vreo șansă să fie alesul, dar sunt sigură că Jake ar putea fi.

Scot iar cheile și deschid cutia poștală. Obișnuitul amestec de facturi, scrisori de la asociația absolvenților de la facultate, cu solicitări de bani, două cataloage promovând o gamă largă de ciocolate și unul oferind lenjerie. Și mai e o scrisoare, un pic mai neașteptată. Un plic alb, cu numele meu scris pe el, dar fără adresa expeditorului.

Ce ciudat!

Numele și adresa mea sunt scrise de mână. Cerneala neagră e groasă și de proastă calitate, iar textul e scris în întregime cu majuscule. Mă uit țintă la plic preț de o clipă, cu inima bătând. Mă întreb dacă n-ar trebui să-l sun pe Jake și să-l întreb dacă e sigur să deschid scrisoarea misterioasă. Însă, dacă-l sun, sunt convinsă că va face mare caz de asta. Probabil o să cheme și o echipă SWAT încoace, în mai puțin de o oră.

Așa că rup plicul.

Și las să-mi scape un suspin.

În plic e o șuviță de păr încâlcit, de un blond-murdar. Chiar dacă ar trebui să fiu probabil foarte precaută în a atinge orice din plicul acesta, nu mă pot abține să n-o scot afară. Șuvița arată că a fost tăiată chiar de sub umărul posesorului și e legată cu panglică roșie.

Ce-i *asta?* Și de ce mi-a fost trimisă?

În timp ce încerc să nu intru în panică, din plic zboară un petic de hârtie zdrențuit și mototolit. Cade pe podea, cu fața în jos. Fără să mă gândesc, mă aplec și-l ridic. Scrisul e identic cu cel de pe plic. Mă prăbușesc la loc pe băncuță și citesc cuvintele scrise de expeditor:

Sydney,
De-acum înainte, Kevin n-o să te mai deranjeze.

Tom

Mă uit țintă la biletul trimis de Tom despre bărbatul care mă atacase și hărțuise luni întregi. Mă gândeam că el și Gretchen se află la o jumătate de lume distanță. Dar poate că nu. Nu pot uita ultimele lor replici, înainte de a fugi.

„Nu mai moare nimeni, Daisy.

Chiar dacă o merită?

Păi, asta e altă treabă, evident.”

Se pare că Tom a crezut că tipul ăla, Kevin, o merita.

Mă încrunt privind biletul. Ar trebui să-l păstrez ca să i-l arăt lui Jake. Categoric, ar trebui să-l păstrez. Chiar și după tot ce mi-a făcut Kevin, chiar

merita să moară? Ar trebui să se facă dreptate și pentru crima asta, ca pentru oricare alta.

Nu-i așa?

Rămân pe bancă mult prea mult timp, privind țintă bilețelul. În cele din urmă, strecor șuvița de păr la loc în plic și încerc să-l sigilez cât mai bine la loc. Apoi îl arunc la gunoi și pornesc pe scări spre apartament, ca să mă pregătesc pentru cină.

SFÂRȘIT

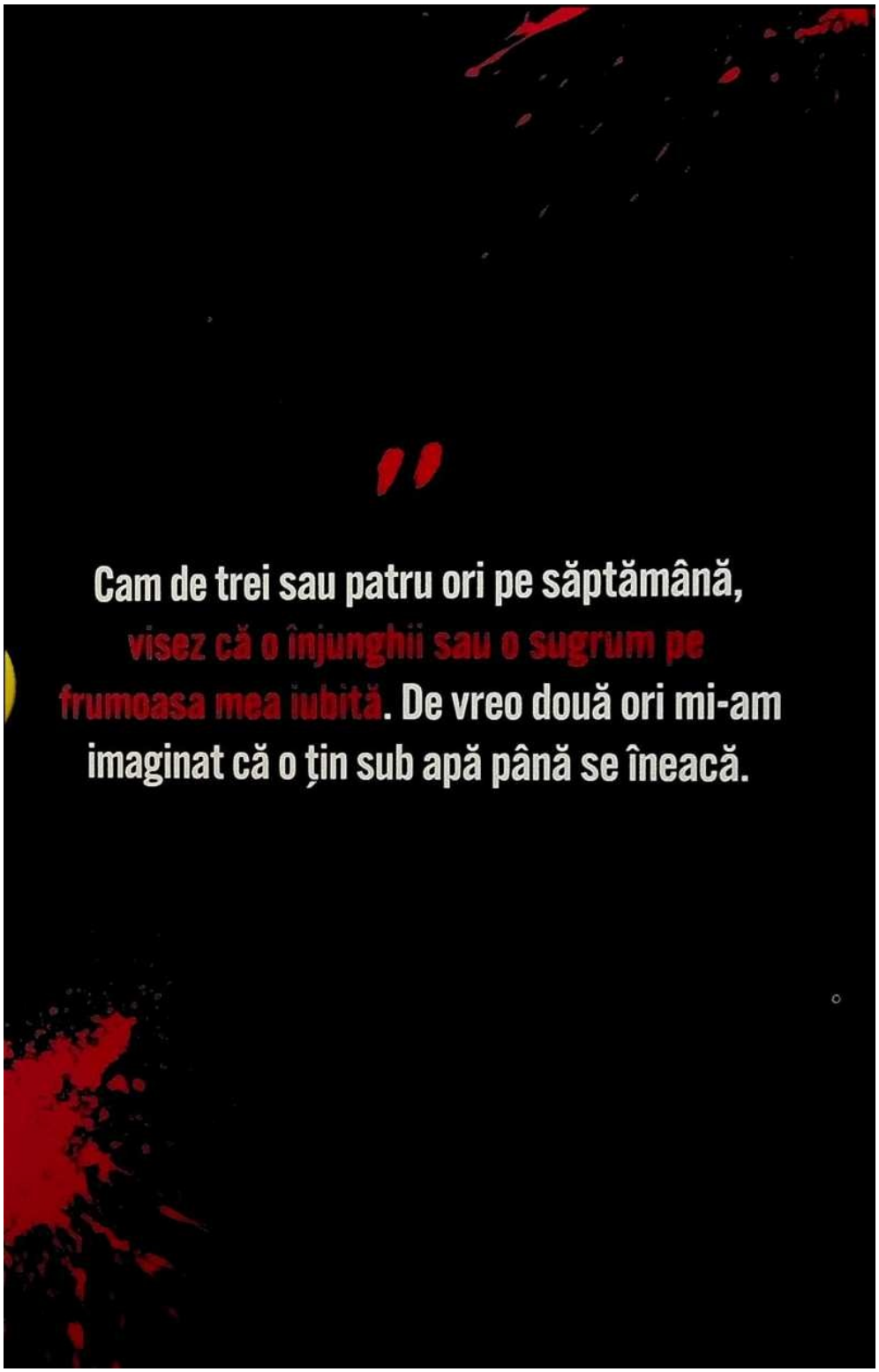
Cam de trei sau patru ori pe săptămână, visez că o înjunghii sau o sugrum pe frumoasa mea iubită. De vreo două ori mi-am imaginat că o țin sub apă până se îneacă.

Observații

[← 1]

În sistemul american de învățământ, înscrierea la Medicină nu se poate face decât după absolvirea unei facultăți de scurtă durată în domenii precum biologie, chimie, neuroștiințe (n. tr.).

[←2]

Tehnici de respirație și de purificare a corpului (n. tr.).

[←3]

Joc de cuvinte. În engleză, „daisy” înseamnă margaretă (n. tr.).

[← 4]

Specialitate asiatică ce constă în bucățele de pește crud servite în castron, cu diferite legume și sosuri (n. tr.).

[←5]

Preparat din bucătăria asiatică sub formă de colțunași din aluat gătiți la abur, umpluți cu carne sau legume (n. tr.).